

Ο "CHANTECLER," ΤΟΥ ΡΟΣΤΑΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

366 ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

[Ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι σήμερον]

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

32.— Τῆ 1 Φεβρουαρίου 1897.— Ἐκείνη ἡ Χαλέπα ἀναχωρησάντων τῶν Προξένων καὶ ἀπάντων τῶν Χριστιανῶν κατοίκων συνελείπει τῶν οφάγων καὶ τοῦ ἐμπρημοῦ τῶν Χανίων. (Ἐπιβαλλομένη ἀπάντησις Ν. Α. Παππαδάκη).

33.— Τῆ 2 Φεβρουαρίου 1897.— Βομβαρδισμὸς τῶν Χριστιανῶν ἐπαναστατῶν εἰς Προφήτην Ἰλίου τοῦ Ἀκρωτηρίου ὑπὸ τῶν πρὸ τῶν Χανίων ναυλοχούτων εὐρωπαϊκῶν στόλων. (Νέα Ἐρευνα).

34.— Τῆ 3 Φεβρουαρίου 1878.— Ἐμνησίθη εἰς Ἀργυρούπολιν ἡ ἔνωσις τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ὑπόμνημα ἐπαναστ. συνέλευσεως τῆς 3 Φεβρουαρίου 1878).

35.— Τῆ 4 Φεβρουαρίου 1868.— Ὁ εἰς Φουρνὴν κατεσκηνωμένος τουρκικὸς στρατὸς πειρώμενος νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Ἡράκλειον κατόρθωσε τοῦτο μετὰ διήμερον πάλην, πρὸ πάντων περὶ τὴν θέσιν «Προφήτης Ἰλίας» κατόπιν πολλῶν ἀπολειῶν, καίτοι ἐνισχυθεὶς ἐξ Ἡρακλείου διὰ δύο ταγματῶν, ἑξακοσίων ἐντοπίων Τούρκων καὶ διακοσίων ἰππέων. Ἐκ τῶν χριστιανῶν ἐπληρώθησαν μόνον ὀλίγοι. (χειρόγραφο).

36.— Τῆ 5 Φεβρουαρίου 1823.— Μάχη εἰς Γάζι Ἡρακλείου, καθ' ἣν ἐφρονεύθησαν τριακόνητα Χριστιανοὶ καὶ ὁ Ἀρχηγὸς Χουρδοδόδωρος. (Χρονολογικὸς πίναξ Ι. Α. Σταματάκη).

37.— Τῆ 6 Φεβρουαρίου 1824.— Θάνατος τριακοσίων πενήκοντα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν ἐντὸς τοῦ κατὰ τὸ Μελιδόνι Μυλοποτάμου σπηλαίου διὰ διαφορῶν ἐμπρηστικῶν καὶ θειούχων ὑλῶν, τὰς ὁποίας οἱ Χουσεῖν Βέης καὶ Μουσταφᾶ βέης μετὰ ἐξάμηνον πολιορκίαν τρυπήσαντες τὸ σπήλαιον ἔσρωσαν ἐν αὐτῷ. (Χρον. πιν. Σταματάκη).

38.— Τῆ 7 Φεβρουαρίου 1897.— Παράδοσις τῶν ἐκ Βουκολιῶν καταφυγόντων εἰς Κάστελλον ἑκατὸν περίπου τούρκων στρατιωτῶν. Ἐξοδος τῶν τούρκων ἐκ Χανίων πανπραυῆ καὶ μάχη εἰς Δειβάδια Κυδωνίας, καθ' ἣν ἐφρονεύθησαν οἱ ἀείμνηστοι Ἕλληνες Ἀνθυπολοχαγοὶ Βασίλειος Τριγγέτας, Γεράσιμος Δανάλης καὶ Ἀριστ. Σαράτσογλους, δύο ὑπαξιωματικοί, εἰς στρατιώτης καὶ δεκαεπτὰ Κρήτες. Οἱ Τούρκοι πυρπολοῦσι καὶ ἐγκαταλείπουσι τὸν Πύργον Ἀγυιάς. (χειρόγρ.).

39.— Τῆ 8 Φεβρουαρίου 1899.— Συνήλθεν εἰς πρώτην συνεδρίαν ἡ Συντακτικὴ Συνέλευσις τῶν Κρητῶν (Στενογραφημένα πρακτικά), ἀποτελουμένη ἐξ ἑκατὸν τριάκοντα ὀκτὼ χριστιανῶν καὶ πενήκοντα μουσουλμάνων πληρεξουσίων.

40.— Τῆ 9 Φεβρουαρίου 1897.— Κατάπλους καὶ ἐνὸς Γερμανικοῦ πολεμικοῦ πρὸ τῶν Χανίων, τὸ ὁποῖον ἀπεβίβασεν αὐθημερὸν ἑκατὸν πεζοναύτας, ὑψώσαντας τὴν Γερμανικὴν σημαίαν μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὸν προμαχῶνα «Πεχλιβὰν Ταμπιασῆ» (Γκηρητ Χαίλειση).

41.— Τῆ 10 Φεβρουαρίου 1897.— Μάχη πεισματώδης εἰς Ἀμπαδιάν, καθ' ἣν ἐφρονεύθησαν ὑπὲρ τοῦς πενήκοντα χριστιανοὶ καὶ ἐτραυματίσθησαν ἰσάριθμοι. (Ἱστορία τῶν Σφακίων).

42.— Τῆ 11 Φεβρουαρίου 1868.— Τὸ καταδρομικὸν «Κρήτη» ἀπεβίβασεν εἰς Φοινικτὴν διακοσίους Κρήτας καὶ ἐξεφόρτωσε δύο χιλιάδας σάκκους ἀλεύρου, τετρακόσια κιβώτια πολεμοφοδίων, ἑκατὸν σάκκους κνάμων, πενήκοντα σάκκους ἄλατος καὶ ἑκατὸν δέματα περιέχοντα ἐνδύματα, δέρματα καὶ καπνόν. (Ἡμερολόγιον Ν. Σουρμελή).

43.— Τῆ 12 Φεβρουαρίου 1841.— Ἐκρη-

ξις τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1841, γνωστῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «τὸν καιρὸν τοῦ Χαιρέτη» (Χρονολ. Πιν. Σταματάκη). Οὕτως ἐπιλοφορήθη ἐκ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῆς Θεοφρίστου καὶ Νικολάου Χαιρέτη. Οὗτοι ἦσαν υἱοὶ τοῦ Κηρύκου Ἀστρινουῦ Χαιρέτη, γεννηθέντος τῷ 1756 ἐν Ἀγίῳ Θωμᾷ τοῦ Ἡρακλείου καὶ ἀναγορευθέντος τῷ 1797 διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱατρικῆς ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Παταβίου. Οὗτος διωρίσθη τῷ 1811 ἱατρός τοῦ Σουλτὰν Μαχμουτ, ἀλλ' ἀπεβλήθη τῷ 1824 συνεπεία τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον, λυτρωθεὶς μετὰ πολλοῦ κόπου. Ἀπέθανε τῷ 1830. (Νεοελλ. φιολ. Σάθα).

44.— Τῆ 13 Φεβρουαρίου 1830.— Διαμαρτυρία τῶν Κρητῶν, συνελθόντων εἰς Μαργαρίτες Ἀδλοποτάμου, κατὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Κρήτης ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἀπευθυνομένη πρὸς Γεώργιον Δ' Βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, Κάρολον Γ Βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ Νικόλαον Α' Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας (Ἀπομνημονεύματα Κ. Κριτοβουλίδου). Ἐτέρα διαμαρτυρία πρὸς τὸν Lafayette στρατηγὸν καὶ πρόεδρον τοῦ δημοτικοῦ τμήματος τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Γαλλίας καὶ ἕτερα πρὸς τὴν φιλελληνικὴν ἐταιρίαν τῶν Παρισίων (χειρ.).

45.— Τῆ 14 Φεβρουαρίου 1822.— Φόνος δεκαπέντε ὀθωμανῶν ἐντὸς τοῦ δζαμίου τοῦ χωρίου Βαθνακό. (Ἀπομν. Κριτοβουλίδου).

46.— Τῆ 15 Φεβρουαρίου 1901.— Ἐναρξίς μερικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου νομοματικοῦ συστήματος τῆς Κρητικῆς Πολιτείας. (Ἐπίσης ἐφημ. Κρητικῆς Πολιτείας).

47.— Τῆ 16 Φεβρουαρίου 1830.— Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Λόρδος Παλμεστρόν διεκήρυξεν ἐνώπιον τοῦ Ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου, ὅτι ἡ Κρήτη ἔπρεπε νὰ καταστῇ Ἑλληνικὴ, ὅπως προληφθῶσι νέαι περιπλοκαὶ ἐν Ἀνατολῇ, καὶ ἀπεκάλεσε τὴν Νῆσον φρικτὸν προμαχῶνα τῆς Ἑλλάδος. (Οἱ περὶ ἐλευθερίας Ἀγῶνες τῶν Κρητῶν. Μενδελωῶν).

48.— Τῆ 17 Φεβρουαρίου 1841.— Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Μουσταφᾶ Πασῶ Πρωτόκολλον τῶν Προξένων Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ἑλλάδος, Αὐστρίας καὶ Ρωσίας, οἷτινες, μεταβάντες εἰς Ἀπανωχώρι Σελίνου κατόπιν ἀνταλλαγῆς

ὀμηρῶν, συνεννοήθησαν μετὰ τῶν ἐπὶ ἀναστατῶν περὶ ἀμνηστίας, καταθέσεως ὄπλων κλπ.) Τὸ πρωτότυπον τοῦ ἐγγράφου τούτου ἐδωρησάμην πρὸ πολλοῦ μετ' ἄλλων τοιούτων εἰς τὴν Ἱστορικὴν καὶ Ἐθνολογικὴν Ἐταιρίαν τῆς Ἑλλάδος).

49.— Τῆ 18 Φεβρουαρίου 1897.— Αἱ ἑξ Μεγάλαι Δυνάμεις : α' συνεφώνησαν μετὰ τοῦ Σουλτάνου νὰ μὴ ἀποσταλῇ εἰς Κρήτην νέος στρατός. ἀναλαβοῦσαι αὐταὶ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἐν Κρήτῃ Μουσουλμάνων διὰ πᾶσαν βίαιονπραγίαν κατ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ἐπαναστατῶν β' νὰ χορηγηθῇ εἰς τὴν νῆσον πλήρης αὐτονομία, ἣν αἱ Δυνάμεις ἐπεφυλάχθησαν νὰ ὀργανώσωσιν ἐν ταῖς λεπτομερείαις· καὶ γ' προσεκάλεσαν τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν διὰ ταῦτοσῆμου διακοινώσεως ν' ἀνακαλέσῃ ἐκ Κρήτης τὸν στρατὸν καὶ τὸν στόλον, δηλώσασαι συγχρόνως, ὅτι ἡ ἔνωσις τῆς νῆσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν εἶναι ἀδύνατος. (Ἀπομνημονεύματα Ι. Σκαλτσούνη).

50.— Τῆ 19 Φεβρουαρίου 1897.— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος Α' ἐτηλεγράφει πρὸς τὸ ἐν Χανίοις Ἑλληνικὸν Προξενεῖον συνιστῶν τὴν ταχεῖαν διάσωσιν τῶν ἐν Καντάνῳ πολιορκουμένων μουσουλμάνων. (Ἐπιβ. ἀπάντ. Ν. Α. Π.).

51.— Τῆ 20 Φεβρουαρίου 1901.— Οἱ Πρόξενοι Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ρωσίας καὶ Ἰταλίας ἀνεκοίνωσαν κατ' ἐπιτολὴν εἰς τὴν Α. Β. Υ. τὸν Πρίγκιπα Γεώργιον τῆς Ἑλλάδος, Ὑπατον Ἀρμοστήν ἐν Κρήτῃ, ὅτι αἱ Προστάτιδες Δυνάμεις «ἀδυνατοῦσιν ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν νὰ κυρώσωσι (sanctionner) ὅποιανδήποτε τροποποίησιν τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Κρήτης ἐν τῇ ἐννοίᾳ, τῇ ἐνδεδειγμένῃ διὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Πρίγκιπος Γεωργίου». (Πατρὶς Χανίων 1901).

52.— Τῆ 21 Φεβρουαρίου 1897.— Μετάβασις τοῦ ἐν Χανίοις Προξένου τῆς Ἀγγλίας κ. Μπιλλιώτη μετ' ἐν Γαλλικόν, ἐν Ἀγγλικόν καὶ ἐν Ἰταλικόν πολεμικὰ εἰς Παλαιόχωραν πρὸς παραλαβὴν τῶν ἐν Καντάνῳ πολιορκουμένων Τούρκων. (Γκηρητ Χαίλειση).

53.— Τῆ 22 Φεβρουαρίου 1867.— Ὀκτὼ χιλιάδες Τούρκοι ἐξελθόντες τοῦ Ἡρακλείου ἐ-

πεχείρησαν να εκποτίσωσι τούς επαναστάτας εις Γερακίρι, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν ἀπολέσαντες δύο τηλεβόλα. ("Όρα τὸ 5' Ερυνθροῦν Χιτώνιον» Ριτωιώτη Γαριβάλδη. Νέα Ἐρευνα).

54.—Τῆ 23 Φεβρουαρίου 1897.—Οἱ ναύαρχοι Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἰταλίας, Ρωσίας, Αὐστρίας καὶ Γερμανίας ἐδημοσίευσαν ἐν Χανίοις δήλωσιν, καθ' ἣν μόνος σκοπὸς τῆς κατοχῆς εἶναι ἡ ἐπαναφορὰ τῆς τάξεως εἰς τὴν πόλιν Χανίων, μετὰ τῆς πεδιάδος καὶ τοῦ λιμένος τῆς Σούδας καὶ εἰς τὰς πόλεις Ρεθύμνης, Ἡρακλείου καὶ Σητείας, ἃς καὶ θὰ προστατεύωσι μέχρι τῆς ἀποφάσεως τῶν Δυνάμεων περὶ Κρήτης. (Γκηρητ Χαίλεση).

56.—Τῆ 25 Φεβρουαρίου 1897.—Λύσις πολιορκίας τῶν ἐν Κανιάνω Τοόρκων, τῆς ἀρξαμένης τῆ 26 Ἰανουαρίου 1897, παραλαβὴ καὶ μεταφορὰ αὐτῶν εἰς Παλαιόχωραν ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων. Πυρπόλησις τῆς Κανιάνου ὑπὸ τῶν Ἐπαναστατῶν. (Χειρόγρα).

57.—Τῆ 26 Φεβρουαρίου 1897.—Ἀναχώρησις τῶν Τοόρκων εἰς Παλαιόχωραν βομβαρδισμὸς τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων. (χειρόγρα).

58.—Τῆ Φεβρουαρίου 1629.—Μέγας σεισμοσμός ἐν Κρήτῃ. (Περιοδ. Παρνασσός. Τόμος 16).

59.—Τῆ 28 Φεβρουαρίου 1868.—Δι' αὐκρατορικῶν διατάγματος ἐγένοντο αἱ ἐπόμεναι παραχωρήσεις : νὰ συσταθῆ ἔμπορικὴ τράπεζα—νὰ πληρώνη ὁ καταδικαζόμενος τὰ δικαστικὰ ἔξοδα—τὰ δικαιώματα τῶν Χαδζετιῶν νὰ λαμβάνωνται κατὰ τὴν ταρίφαν—διὰ τὸ κρασὶ ὀρίζεται φόρος 2 παράδες κατ' ὄκῆν—ἡ τιμὴ τοῦ ἄλατος ὀρίζεται 50 παράδες κατ' ὄκῆν ἀπὸ τὰς

συσταλισσομένης ἀποθήκας—ὁ καπνὸς νὰ πληρώνη μόνον δέκατον—νὰ δοθῆ προθεσμία δεκατῆς ἀτόκως εἰς τούς ὀφειλέτας ἐνοικιαστὰς (μουλτεζίμιδες)—νὰ μὴ ὑπόκηται εἰς φορολογίαν οἱ ἀλιεύοντες μὲ βόλιαν—νὰ λαμβάνωνται ὡς καὶ πρότερον οἱ φόροι ἀγοραπωλησίας ζώων, σφαγείων καὶ ζυζίου—νὰ καταργηθῆ τὸ μονοπώλιον τοῦ «βαφείου» καὶ ἡ δεκάτη τῶν ἀχύρων—νὰ λαμβάνηται δεκάτη ἐπὶ τῶν ὀπωρικῶν καὶ κηπικῶν, πλην τῶν ἐλαιῶν, ἃς συσκευάζουν εἰς τὸ ἄλας καὶ εἰς τὸ ἔλαιον δι' ἀτομικὴν χρῆσιν—νὰ πληρώσωσι διὰ τὰ αἰγοπρόβατα 9 παράδες κατὰ κεφαλὴν—ν' ἀνοίξωσιν ὅλοι οἱ λιμένες—καὶ νὰ συντάσσωνται ἐπὶ χαροσιμίων 20 παράδων τὰ διὰ χρῆτῆ τῶν φυλακισμένων κατώτερα τῶν 200 γροσίων ἐγγυητικά. (Α' Ἐκδ. Κορητικῶν Κωδίκων).

50.—Τῆ 29 Φεβρουαρίου 1868.—Διέταξεν ὁ Ζυμβρακάκης νὰ καταρτισθῶσι τρεῖς κατάλογοι : 1ον τῶν ἐπαναστατῶν ἐκάστου χωρίου, οἵτινες διαμένουσιν εἰς τὰ σιραιό τετα καὶ πράγματι ἀγωνίζονται, ἵνα ληρθῶσιν ὑπ' ὄψει εἰς μελλούσας ἀμοιβὰς καὶ δι' ἐξαιρετικὴν περιποίησιν τῶν οἰκογενειῶν των ἐν Ἑλλάδι. 2ον τῶν ὑποτασσομένων, ἐχόντων δὲ τὰς οἰκογενείας των ἐν Ἑλλάδι καὶ τῶν χάριν ἔμπορίου ἢ συμφερόντων παραμελούντων τὰ πρὸς τὴν πατρίδα χρῆτῆ, ἵνα ἐξαναγκασθῶσιν ἡμέραν τινα νὰ πληρώσωσιν εἰς τὸ ἔθνος τὰ ἀδίκως ἐξοδενόμενα εἰς τὰς οἰκογενείας των καὶ 3ον τῶν εἰς τὰς μάχας πεσόντων ἐνδόξως ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδος, ἵνα προστατευθῶσιν αἱ χῆραι καὶ τὰ ὀρφανά των. (χειρόγρα).

Γ. Ἰακ. Καλαϊσάκης

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΕΡΟΣ Β΄.

[ΑΤΤΙΚΗ ΚΑΙ ΒΟΙΩΤΙΑ 1872-1873]

“Ότε ἐν ἔτει 1872 μετετέθη ἐκ τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας εἰς τὸ τῶν Ἀθηνῶν καὶ διωρίσθη ὡς ἀνακριτῆς, εὔρον συναδέλφους τὸν Β. Χ. Ροντήρη, τὸν Μ. Κυργούσιον, τὸν Δ. Βερνικιώτην. Παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείῳ ἦν ὁ Ἰωάννης Τυπάλδος, ἀνὴρ εὐμαθῆς καὶ κριτικὸς, ὑπερβαλόντως κατὰδικωτικὸς καὶ μικροῦλος, ὃ λέγομεν κοινῶς μυδιόγγικτος. Ἀλλὰ πλην τῶν ἐλαττωμάτων τούτων οὐδὲν ἄλλο εἶχεν, ἦν δὲ ἀκάματος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τῶν λοιπῶν παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέων τοῦ Κράτους ἐξεῖχεν ἀπάντων ἐπὶ δραστηριότητι, εὐμαθείᾳ, φιλοπονίᾳ καὶ πνεύματι οὐκ ἐπιτήρητι. Πολλάκις ὠδήγει τοὺς ὑφισταμένους αὐτῷ δικαστικὸς λειτουργοὺς δι' ὀδηγίῶν μεστῶν σοφῶν ὑποθηκῶν καὶ διασαφηνίσεων πολλῶν δυσνοήτων διατάξεων τῆς ποινικῆς νομοθεσίας. Ἐλεπτολόγει εἰς τὸ ἔργον του καὶ ὡς ἀληθινὸς ψυχολόγος διηρῆνα τὸ βῆθος ἐκάστης ὑποθέσεως καὶ ἦν ἀσφαλῆς εἰς τὰς ἐρεῦνας καὶ πειστικώτατος εἰς τὰς ἀγορεύσεις του, αἵτινες ἦσαν ἀδραὶ εἰς ἐπιχειρήματα καὶ εἰς εὐστοχον τοῦ νόμου ἐρμηνείαν. Ποσάκις δὲ διὰ τῆς πειθοῦς δὲν ἐπέτυχε νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγματικῶν περιστάτικῶν ἐνόρκους καταδικαστικὸς ἢ ἀθωωτικὸς ἐκ προκαταλήψεως ! Διατελέσας ὁ γράφων ὡς σύνοδος παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τῶν ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικῶν ἐδυνήθη νὰ ἐκτιμήσῃ τὸν ἀνδρα καὶ νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἀξίας του. Ἀλλ' ἡ εἰς τὴν θέσιν τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως τοῦ Ἰω. Τυπάλδου παραμονὴ ἦν βραχυχρόνιος. Τοσπον δὲ προαχθέντα διέδεχθη ὁ Ἐπαμινώνδης Λουριώτης, τύπος εὐγενοῦς ἀνδρὸς τὸ ἦθος καὶ φιλομαθοῦς λειτουργοῦ τῆς Θέμιδος. Ὁ Ἐπαμινώνδης Λουριώτης ἦν εὐγλωττος καὶ

ἠγόρευε μετὰ χάριτος καὶ κομψότητος, ὥστε κατεγούτετο τὸ ἀκροατήριον τοῦ Δικαστηρίου. Ἐνῶ ὁ Τυπάλδος συχνάκις προσήχετο εἰς τὰς πολιτικὰς συνεδριάσεις τοῦ Ἐφετείου καὶ σοφὰς γνώμας ἐξέφερε περὶ νομικῶν ζητημάτων, ὁ Ἐπαμινώνδης Λουριώτης σπανιώτερον τοῦτο ἐπραττε, μὴ ἐπαρκῶν νὰ παρίσταται ὡς ἐκ τῆς πληθῶρας τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων, ὑφ' ὧν, τοῦ χρόνου παρερχομένου, κατεφορτίσθη ἡ ἀνωτέρω ποινικὴ δικαιοσύνη. Μετὰ τὸν Ἐπαμινώνδην Λουριώτην μετετέθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν ἐν Ἀθήναις ὁ Γεώργιος Πετμεζᾶς, προσωπικότης ἐξοχος ἐπὶ χαρακτῆρι εὐθυτάτῳ καὶ ζήλῳ εἰς τὴν τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσιν Ὁ Γεώργιος Πετμεζᾶς διεκρίνετο καὶ διὰ τὰ φιλελεύθερα αἰσθήματα ὑφ' ὧν διεπνέετο καὶ ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ νομικοῦ κόσμου ἐν Ναυπλίῳ Κοσσούθ, τοῦ Οὐγγρου ἠγέτου ἐπαναστάσεως ἐν Οὐγγαρίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1848 τὸ ὄνομα, διότι ὁ Πετμεζᾶς συχνὰ μετεχειρίζετο ὡς παράδειγμα πατριωτισμοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Κοσσούθ.

Περιεργοτάτη δίκη ἐδικάζετο ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικείου περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1872 καὶ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἄμικ τῆς κοινωνίας, ἐνεκα τῶν περιστάσεων, ὑφ' ἃς συνελήφθη ὁ εἰσαχθεὶς ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ κατηγορούμενος. Ὁ κατηγορούμενος ὠνομάζετο Κώστας Ἀθανασίου Γκαμαλέτσος, ληστής ὑπὸ τὰς συμμορίας τῶν ἀλβανιτοβλάχων ληστάρχων Μπόλια ἢ Σέμπου καὶ Μάρτζα, αἵτινες συμμορίαὶ ἐλυμάνοντο τὰς μεθορίου ἐπαρχίας τῆς Ἀνατολικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ ὅστις Γκαμαλέτσος κατὰ διαφόρους τύπους καὶ χρόνους τοῦ ἔτους 1867 διέπραξεν ὡς συμμορίτης μετὰ τῶν ἀνωτέρω ληστάρχων ἀρ-

παγὰς, ληστείας, αἰχμαλωσίας, ἀντιστάσεις καὶ φόνους. Ὁ ληστής οὗτος ἀποκεκηρυγμένος ὢν, συνελήφθη κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς 1872 ἐν Πάτραις διωρισμένος ὡς κλητὴρ τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας Πατρῶν, κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κώστας Δημητρίου ἢ Πούργου. Ἀρνηθεὶς τὴν ταυτότητά του ἐπεδείχθη εἰς διαφόρους τῶν αἰχμαλωτισθέντων καὶ ἀνεγνωρίσθη ὑπ' αὐτῶν. Καὶ ἀντὶ τῆς ψευδωνυμίας ἦναι ἀξιοκατάκριτος πόσον εἶναι ἀξιοτιμώρητος ἢ πρὸς τὸν Δήμαρχον Πατρῶν σύστασις αὐτοῦ τοῦ Γκαμαλέτου παρὰ ἐξέχοντος προσώπου ἐν Ἀχαΐᾳ; Μετὰ πόσης ἐλαφρᾶς χειρὸς ἔγραψεν ὁ συνιστῶν τῶ ἐν Πάτραις προσήκοντι περὶ τοῦ συνιστωμένου, ὅστις ἦν τῶν ἀπικισίων κακούργων τοῦ τόπου; Ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προέκυψαν περιστάσεις θίγουσαι ὅπως δὴ ποτε τὴν ὑπόληψιν εὐυπολήπτων προσώπων, ἅτινα ἀγνωῶν ἐφρόντισαν νὰ ἀποτινάξουν ἀπ' αὐτῶν τὴν προστριβομένην κηλίδα διὰ τινος νομίμου μέσου· ὡς ἐπ' ἴσης ἀγνωῶν, ἂν αἱ ἀρμόδιοι ἀρχαὶ ἠρέυνθησαν, ἵνα διαλευκανθῆ ἢ ὅσον περίεργος τύσον σκανδαλώδης αὕτη ὑπόθεσις. Οὕτω κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους περιεθάλπεται ἡ ληστεία καὶ οὕτω κατωρθοῦτο λησταὶ νὰ καταλαμβάνωσι καὶ δημοσίαις θέσεις, ὡς κατέλαθεν ὁ Γκαμαλέτος τὴν τοῦ κλητῆρος τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας Πατρῶν. Ὁ Γκαμαλέτος, ὅτε τῷ ἀπηγγέθη ἡ ποινὴ, ἣτις τῷ ὑπεβλήθη—ἦν δὲ ἡ θανατικὴ—ἐσκίρτησεν, ὤρμησε πρὸς τὴν δικαστικὴν ἐδραν, ἐνῶ συναλαμβάνετο ὑπὸ τῶν φρουρούντων αὐτὸν χωροφυλάκων καὶ μετὰ δυσχερείαις πολλῆς κατωρθοῦτο νὰ δεθῆ τὰς χεῖρας—διότι γνωστὸν ὅτι ὁ κατηγορούμενος φέρεται, κατὰ τὸν νόμον, εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐλεύθερος δεσμῶν. Ρῆγος ψυχρότατον διέτρεξε τὸ σῶμά μου ὢν σύνεδρος ἐν τῇ δίκῃ, καὶ ψυχολογῶν ἐπέισθη, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τὸ λογικώτατον αὐτὸ ὄν, εἶναι καὶ τὸ κινδυνώστατον—

Ὁφείλω νὰ ἐξάρω τὴν ἐξάίρετον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἀγόρευσιν τοῦ Εἰσαγγελέως περ' Ἐφέταις Ἰωάννου Τυπάλδου, ὅστις δι' ἐπιχειρημάτων ἀδικασείστων, διὰ λέξεων συγκινητικῶν, διὰ σοβαρᾶς ἀποστροφῆς εἰς τὰ ὑψηλὰ ἔργα τῶν ἐνδίκων προσεπάθησε καὶ ἐπέτυχε νὰ πείσῃ τοὺς ἐνόρκους, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔπρεπε νὰ κη-

ρυχθῆ ἐνοχος τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένων πράξεων κατὰ τὸ κατηγορητήριον, ὡς ἀποδειχθεῖσῶν τελείως ἐπ' ἀκροατηρίῳ, ἄνευ ἐλαφρυντικοῦ τινος οἰουδὴ ποτε περιστατικοῦ, ἀποκρούσας τὴν εἰς ἐλαφρυντικὰ περιστατικὰ στηριχθεῖσαν ἀγόρευσιν τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου.

Ὀλοκλήρος ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία καὶ ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ ὡς καὶ ἐν ἀπάσαις ταῖς λοιπαῖς τῆς συνόδου ταύτης τοῦ Κακουργιδικείου εἶχέ τι ἐξόχως ἐξαιρετικόν, διότι ὁ Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, — ὁ νῦν Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου — ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Σημαντήρας μετὰ θαυμασίας ἐπιδειξίτητος, ἐμβριθείας καὶ νομικῆς κρίσεως, διηύθυνε τὴν συνεδρίασιν, ὑπὸ τὴν ἐπ' ἴσης ὑπέροχον ἰκανότητα καὶ εὐθυκρίσιαν τοῦ Εἰσαγγελέως Ἰωάννου Τυπάλδου. Ὁ Κωνστ. Σημαντήρας ἔχει τὸ σπάνιον χάρισμα τὴν συντομίαν καὶ τῆς ἀριότητος τῶν τε λόγων καὶ τῶν γεγραμμένων καὶ δύναται τάχιστα νὰ συλλαμβάνῃ τὸν βούν ἀπὸ τῶν κεράτων, ὡς καὶ ὁ Ἰω. Τυπάλδος, ὁξύτατος τὴν κρίσιν ἐπιβάλλουσα νομικὴ καὶ ἐμβριθὴς φυσιογνομία. Τῶν δύο αὐτῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τῆς θέμιδος ἡ συνεργασία ἀμφιμβάλλω ἂν καὶ σήμερον ἔτι, ὅτε ὁ δικαστικὸς κλάδος κέκτῃται ἰκανότητος διακρινόμενος ἐν παντί, ἀμφιμβάλλω, λόγῳ, ἂν δύναται νὰ ἐμφανίσῃ ἔργα ἐμβριθέστερα καὶ νομιμώτερα. Σοφὴ καὶ ἐμβριθὴς διεύθυνσις ὑπὸ τοῦ Προέδρου, δεξιὰ καὶ ταχεῖα ἐνέργεια ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως, προσέδιδον εἰς τὰς συνεδριάσεις τὴν φαινήν αἴγλην, ἣν τινα δεὸν νὰ περιβάλλῃται πάντοτε ἡ Θέμις; ὅπως ἀποβαίνῃ σεβαστὴ καὶ ὀνησιφόρος.

Καὶ μετὰ τὴν τοῦ Δήλεσι ἀπαισίαν δραματικὴν σκηνὴν, ὅτε κατεσφάγησαν οἱ αἰχμαλωτοὶ τῆς ληστοσυμμορίας τῶν Ἀρβανιταίων Ἀγγλοὶ καὶ Ἴταλοι, καὶ μετ' αὐτὴν ἔτι ἐπὶ τινὰ ἔτη ἀναφαινόνται ληστῶν συμμορίαὶ, ἀπηχῆσεις τρόπον τινὰ τῶν ἠρωϊκῶν ἡθῶν ἀγροίκου παληκαρισμοῦ. Ἡ ληστοσυμμορία τοῦ ληστάρχου Εὐαγγέλου Σπανοῦ (Σπανοβαγγέλη) εἶχεν εἰσβάλλει εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λεβαδείας, προσερχομένη ἐκ Δωρίδος καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ χωρίον Ζηρίκια τῆς Λεβαδείας, ὅπου ἀνακαλυφθεῖσα

κατεδιώχθη μὲν ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς καταδιώξεως ἀποσπασμάτων, ἀλλὰ δὲν κατωρθώθη οὔτε ἡ σύλληψις τῶν ληστῶν, οὔτε ἡ ἐκδίωξις αὐτῶν τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς χώρας, ἣν προτίθεντο νὰ ληΐσωσιν οἱ κακούργοι. Ἡ Κυβέρνησις Δεληγεώργη, ἣτις τότε ἐκυβέρνηε τὸν τόπον, κατεδενεῦθη τὸ πλῆγμα, ὃ κατεφέρετο βαρύτερον εἰς τὸ Κράτος ἐκ τῆς νέας αὐτῆς εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πρωτευούσης ἐμφανίσεως τῆς θανασίμου διὰ τὴν τιμὴν τοῦ Ἑθνους πληγῆς, καὶ εὐθὺς ἄνευ ἀναβολῆς προέβη εἰς μέτρα δραστήρια, ἵνα καταστρέψῃ τὴν ληστρικὴν ταύτην συμμορίαν. Πρὸς τοῦτο δὲ ἔκρινε σκόπιμον, ἵνα ἀποσταλῶσιν ἀνακριταὶ εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ Νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας καὶ διότι οὗτοι ἐδύναντο ν' ἀνακαλύψωσι τοὺς περιθάλποντας τοὺς ληστὰς καὶ ἰδίως, διότι ἡ συνδρομὴ αὐτῶν εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἐπὶ τῆς καταδιώξεως ἀποσπασμάτων καθίσταται τελεσφόρος, διότι ὁ ἀνακριτὴς δύναται νὰ προβῇ εἰς ἔργα, ἅτινα ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τῇ ἐκτελεστικῇ ἐξουσίᾳ. Ἐτάχθη ὡς ἀνακριτὴς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λεβαδείας καὶ διετάχθη ἄνευ ἀναβολῆς νὰ μεταβῇ εἰς Λεβαδείαν. Τῇ ἐπιούσῃ δὲ τῆς ληθηθείσης παραγγελίας παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Πρωτοδικῶν, ἵνα μεταβῇ εἰς Λεβαδείαν ἀνεχώρησεν, συνοδευόμενος ὑπὸ μικρᾶς ἐξ ἱππέων χωροφυλάκων ἀποτελουμένης σωματοφυλακῆς. Διὰ τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ προσεγγίσαντες εἰς Ἐλευσίνα καὶ διὰ τοῦ Κιθαιρῶνος, βλέποντες εἰς τὰ ἀριστερὰ τὰ εἰρήπια τῶν ἀρχαίων Ἐλευθερῶν καὶ ὑπερβαίνοντες τὸ ὄρος ἀφικνούμεθα αὐθημερὸν εἰς τὴν πόλιν Κιθαιρῶν τῶν Θηβῶν. Κεκλητικῶς ἔτι ἐκ τοῦ ταξιδίου, διακρέσαντος δώδεκα ὀλοκλήρους ὥρας ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Θηβῶν, ἀπεμακρυνόμεναι εἰς τὸν κοιτῶνα, ἵνα κοιμηθῶ, ἀλλὰ δὲν ἐδυνάμην νὰ αἰχμαλωτισθῶ ὑπὸ τοῦ ὕπνου ὡς ἐκ τοῦ καμάτου καὶ παρεδιδόμεναι εἰς ἀναμνήσεις, ἀναγομέναι εἰς ὃν τόπον εὐρισκόμην.

Ἐφ' ἡμέραν τὸν Λαίον βασιλεύοντα καὶ τὴν γυναῖκα Ἰοκάστην, καὶ τὸ ἐκ Δελφῶν μάντευμα καὶ τὴν γέννησιν τοῦ Οἰδίποδος, τὴν ἐκθεσίαν αὐτοῦ, τὸν φόνον τοῦ Λαίου καὶ τὸν γάμον τῆς Ἰοκάστης μετὰ τοῦ Οἰδίποδος τοῦ παιδός. Καὶ ἐφ' ἡμέραν καὶ εἶτα ὁ Μορφεὺς με κατέβαλλε καὶ ἀφουπνίσθη λίαν ὕψι, ἵνα παρασκευ-

ασθῶ πρὸς ἀναχώρησιν εἰς Λεβαδείαν, ἵνα ἐπιληθῶ τὰ ἔργα, πόθω κατεχόμενος ὅπως κατωρθώσω τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνδικαιτήματος τῶν ληστῶν καὶ τῶν προσώπων, ἅτινα περιέβαλλον καὶ ἐτροφοδότην αὐτούς. Λαβὼν ῥόμφηκα θερμὸν καὶ ἐνδυθεὶς ὀλομάλιναν, ἦτοι κάπαν καὶ βλαχόκκλτσαις, διότι τὸ ψῆχος ἀπέβαινε δριμύτατον ὡς ἐκ τῆς ἐφ' ὄλην τὴν νύκτα ἀδιαλείπτως πιπτούσης χιόνος, ἀναβὰς ἵππον ἀνεχώρησεν σπεύδων νὰ φθάσω εἰς Λεβαδείαν πρὸ τῆς νυκτός, διότι ἡ ἀπόστασις ἀπὸ Θηβῶν εἰς Λεβαδείαν εἶνε ὥρων ἑξ. Καὶ το κατώρθουν, ἀποῦ πρότερον ἐποίησάμην σταθμὸν ἐπὶ δίωρον εἰς τὸ χάρι τοῦ Κριμπαῖ κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς φερούσης εἰς Λεβαδείαν. Εἰς τὸ χάρι αὐτὸ προεγευμάτισα μετρώας καλὰ καὶ τῇ ἐσπέρᾳ ἔφθασα εἰς Λεβαδείαν.

Ἐῦρον ἐν τῇ πόλει τῆς Λεβαδείας ὡς γενικὸν ἀρχηγὸν τῶν ἐπὶ τῆς καταδιώξεως τῆς ληστείας στρατιωτικῶν ἀποσπασμάτων τὸν μακαρίτην Σπυρίδων Γεωργίου Καραϊσκάκη, ἔχοντα τότε τὸν βαθμὸν λοχαγοῦ καὶ ἐδραν ἔχοντα τὴν Λεβαδείαν. Μετ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τοῦ Ἐπαρχοῦ Λεβαδείας συσχεφθέντες κατενοήσαμεν ὅτι ἡ ἐνέργεια τῆς ἀνακρίσεως ἔπρεπε ἄνευ ἀναβολῆς νὰ ἐπιληφθῆ τοῦ ἔργου τῆς, πρῶτον, ἵνα μὴ ληθῆ καιρὸς νὰ εἰδοποιηθῶσιν οἱ λησταὶ περὶ ἐλεύσεως ἀνακριτοῦ, δεύτερον δὲ, ἵνα ἐπέλθῃ ταχεῖα ἡ ἐπιβολὴ τοῦ νόμου, διότι ἡ ἀνάκρισις κέκτῃται ἐκ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκτελεῖν ἐν τῷ ἔργῳ τὰς ἐνεργείας τῆς καὶ ἐφ' ὅσον ἐνδείξεις ἀπλάς ἠθέλει ἔχει περὶ τε τῶν ὑπόπτων καὶ περὶ πράξεων. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ παρακολουθοῦσα μετὰ δυνάμει καὶ ἀνεπαρκῆς ἦν καὶ ἡ ἐνέργειά τῆς δυσχερὴς εἰς τοὺς τόπους οὓς ἔπρεπε νὰ διέλθω καὶ παραμείνω, διότι ἅπαντα σχεδὸν τὰ ἀνακριτὰ πρόσωπα ἦσαν κάτοιχοι τοῦ ὄρους Ἐλικῶν, ἀπεφασίσθη νὰ με παρακολουθήσῃ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνακρίσεων τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, ὃ ἀπετελεῖτο ἐξ ὀκτωκαίδεκα ἀνδρῶν καὶ ἡγεῖτο αὐτοῦ ὁ κ. Θεμιστοκλῆς Λ. Δούκας ἀνθυπολαχαγός, ὁ νῦν Συνταγματάρχης. Ἦν ἤδη προκεχωρηκυῖα ἡ νύξ, αἱ πρῶται δὲ ἡμέραι τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ 1872, ὁ δὲ ἀποσπασματάρχης ἔκρινεν ἀναγκαίαν τὴν κατὰ

τὴν νύκτα ἀναχώρησιν, ὅπως προλάβωμεν νὰ φθάσωμεν περὶ τὴν πρωΐαν εἰς χωρίον Ἅγιος Γεώργιος, εἰς ὃ εὐρίσκοντο μάρτυρες, οἵτινες ἠδύναντο νὰ συνδράμωσι τὴν ἀνάγκησιν διὰ πληροφοροφωρῶν καὶ ἄλλως. Μετ' οὐ πολὺ ἀναχωροῦμεν ἐπιβάνοντες ἡμιόνων καὶ δι' ἀνωμάλων ἀτραπῶν εἰς τὰς ὑπώρειας τοῦ Ἐλικῶνος ἀφικνούμεθα νυκτὸς ἔτι εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Γεώργιος. Αἱ ὑλακκί τῶν κυνῶν καὶ αἱ ἀνοιγόμεναι θύραι καὶ τὰ πρᾶθρα τῶν οἰκιῶν τοῦ χωρίου πρὸ τῶν ὁποίων διερχόμεθα, μοὶ ἔδιδον τὴν εἰκόνα τόπου κατεχομένου ὑπὸ ἐκπλήξεως, καὶ δὲν ἠπατώμην παντάπασι, διότι οἱ κάτοικοι εἶχον κατὰ πτοηθῆ ἐκ τοῦ ποδοβολητοῦ : τῶν ἵππων καὶ ἐκ τῶν ἤχων τῶν βημάτων. Δικποροῦντες ἡρώτων τί συμβαίνει καὶ μανθάνοντες τίνες ἡμεῖς καὶ διὰ τίνα αἰτίαν μεταβινοῦμεν ἐκεῖ ἀνεθάρρουν καὶ μᾶς παρεκάλουν φιλοφρόνως νὰ εἰσέλθωμεν καὶ τὰς οἰκίας των, ἵνα ἀναπαυθώμεν. Ἀλλὰ ὁ πάρεδρος, ὁ δημοτικὸς τοῦ χωρίου προσελθὼν μὲ ὑπέδειξε τὴν οἰκίαν, ἣν μοὶ ὄριζεν ὡς κατάλυμα. θεωρήσας μὲ ὡς στρατιωτικόν. Ἐπειδὴ ἡ οἰκία τοῦ ἐιδικοῦ παρέδρου ἦν ἡ εὐπρεπεστέρη καὶ κατὰλληλοτέρη πρὸς τὴν ἐργασίαν μου τῶν τοῦ χωρίου ἐνέδιδον εἰς τὰς προτροπὰς του, ἵνα μείνω ἐν αὐτῇ, ἣν καὶ ἀρχικῶς μοὶ ὄριζεν ὡς κατάλυμα καὶ μετὰ παρέλευσιν δύο ὥρῶν, ὅτε ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος, ἐποιούμην ἐνκρίσιν τῶν ἀνακρίσεων, αἵτινες ἔμελλε νὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ πολὺ, διότι οἱ ἐξεταστέοι μάρτυρες ἦσαν πολυάριθμοι καὶ διάφορα τὰ ὑποβλητέα αὐτοῖς θέματα. Οἱ μάρτυρες ἐν γένει ἦσαν ἀπρόθυμοι καὶ τρόπον τινὰ «μ. ε. τ. ο. γ. κ. ε. λ. ι.» ἠδυνάμην νὰ κατορθώσω νὰ ἀπαντήσωσιν εἰς τὰ ὑποβληθέντα εἰς αὐτοὺς ἐρωτήματα· αἱ δὲ γυναῖκες παντάπασι σχεδὸν ἀπέφευγον νὰ καταθέσωσι τι. Οἱ μᾶλλον προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ καταθέσωσι πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζον. Αἱ κακὰ ἔξεις, ἡ ἀστοργία μικροπολιτικῆ, τὸ δόσος ὁ καταλαμβάνει τοὺς ἀγρότας καὶ ἰδίως τοὺς ὄρεσιβίους εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν ληστῶν καὶ πρώτιστα ἡ ἔλλειψις πεποιθήσεως εἰς τὴν ἀμερόληπτον τοῦ νόμου λειτουργίαν, δὸς δ' εἰπεῖν καὶ εἰς τὴν καταθλιπτικὴν αὐτοῦ ἐφαρμογὴν, εἶναι ταῦτα τὰ κυριώτατα τῶν αἰτίων, ἅτινα συνέ-

χουσι τοὺς μάρτυρας καὶ τοὺς ἀναγκάζουσι νὰ ἀποκρύπτωσιν, ἢ νὰ μὴ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν, ἐνίοτε δὲ ἄγουσιν αὐτοὺς εἰς ὀλοσχερῆ ἀρνήσιν τῶν γνώσεων τῶν πραγμάτων. Εὐκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῆ εἰς οἶαν δυσφορίαν περιήλθον ἀπέναντι τοιαύτης καταστάσεως κατὰ τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ἀνακρίσεως. Δὲν ἠδυνάμην δὲ, κατ' ἀρχὴν ἔμφυτον ἐμοί, νὰ ὑποβάλω τοὺς μάρτυρας εἰς οἰκνότητος πίεσιν, ὅχι σωματικὴν περὶ ταύτης οὔτε καὶ ἂν ποτε διενεήθην, ἀλλὰ καὶ εἰς ἠθικὴν καὶ τοιαύτην. Ἀπὸ χροκτῆρος καὶ ἀπὸ ἀνατροφῆς ἀπότροπιάζουμι τὴν βίασιν, ἔστω καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶν. πολλῶ ἤττον εἰς τοὺς ὁμοίους. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι πάντοτε σχεδὸν ἐπέτυχον εἰς τὸ ἔργον τὸ ἀνακριτικόν, μὴ μεταχειριζόμενος πίεσιν τινα. Ὅτε ἤκουεν ὅτι τὸ σῶμα τῆς χωροφύλακῆς τὸ τότε μετεχειρίζετο τὰς πίεσεις, ἵνα κατορθώσῃ νὰ φέρῃ ἐν ἀποτελέσματι, τὴν «ποινικὴν δικονομίαν», ὡς ἐκάλουν τὸ μέσον τῆς πίεσεως οἱ τότε χωροφύλακες, ἐγὼ κατελαμβανόμεν ὑπὸ φρίκης καὶ ὄμνου ἐν τὸν πρῶτον, ὃν ἤθελον συλλάβει ἐπ' αὐτοφώρῳ οὕτω βρασνίζοντα τοὺς ὁμοίους του, ἤθελον αὐτῇ χειρὶ ἀποκτείνει. Ἡ παιθῶ, ἡ ἐμπνευσις τῆς φιλοτιμίας, ἡ ἐπίκλησις τοῦ θεοῦ καὶ ἡ βεβκίωσις τῶ μάρτυρι ὅτι πᾶν ὅ,τι ἤθελε κατὰθέσει, πάντα ταῦτα φέρουσι τὴν ἐδράκωσιν τῆς τάξεως καὶ εὐκρεστοῦσι τῶ Θεῷ, εἶναι τὰ μόνυ ἅτινα μεταχειριζόμενος, καὶ μὲ τὴν βεβκίωσιν πάντοτε ὅτι τὸ ψεῦδος ἤθελε τιμωρηθῆ ἀποκαλυπτόμενον, κατάρθων νὰ ἐπιτυχθάνω εἰς τὸ ἔργον. Ἐπειτα τὰ καταθλιπτικὰ μέσα διεγείρουσι τὴν ἀγκυράκησιν, καὶ πάντοτε εἰς μὲν τὸν χρώμενον αὐτοῖς προστρέβουσι τὸ κοινὸν ὄνειδος, τὸν δὲ λαόν, ἀντὶ νὰ δικαιοδικωγῆσιν αὐτόν, τὸν δικαιοφείρουσι καὶ δικαστρεβλοῦσι τὸ ἦθος αὐτοῦ εἰς ἀθμὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ γενῆται παρ' αὐτῶ ὁ ἀπελισμός.

Εἶχον ὑπ' ὄψει πάντοτε τὸ ἀξίωμα, ὅτι κάλιον νὰ διαφύγωσι τῆς δικαιοσύνης ἐνενηκοντακηνέα ἔνοχοι ἢ καὶ εἰς μόνον ἀθῶος ἀδίκως νὰ πάθῃ. Ἀφοῦ δὲ καὶ ὁ Συνταγματικὸς χάρτης κατήργησε τὰ βασάνη καὶ τὴν γενικὴν δήμευσιν, δὲν ἀφῆκεν ὁ νομοθέτης νὰ μὴ περιφρουρηθῆ δι' ἄλλου νομοθετήματος, ὃ δὲν θίγει

τὰς φιλελευθέρους ἀρχάς, ἢ τῆς ληστείας ἀποτελεσματικῆ κατὰστροφῆ. Ἐψηφίσθη νόμος σοφώτατος, ἐφαρμοζόμενος ἐναντίον τῶν συγγενῶν τῶν ἐπικεκηρυγμένων ληστῶν καὶ ὅστις νόμος εἰς τὰ καίρια πλήττει τὸ ἄγος, ὃ κατὰ τὸ ἔτος 1870, διὰ τῆς σφραγῆς τοῦ Δήλεσι, μονοῦ διεσάλευσεν τῆς πολιτείας τὰ θεμέλια. Ὁ νόμος αὐτὸς (27η Φεβρουαρίου 1871) ἐκτοπιίζει συγγενεῖς ἀνιόντας, συζύγους, τέκνα, ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, πενθερὸν καὶ πενθερὰν ληστοῦ ἐπικεκηρυγμένου ἀπὸ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος εἰς τὰς νήσους ἢ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰνάπαλιν. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τούτου ἔσχε τὰχιστα ἀποτελέσματα περὶ ὧν ἐπρονόησαν ἵνα ἐπιτύχη, καὶ εἰς ὑστέρους χρόνους, κατὰ τὸ ἔτος 1881, ἰσχύσας ἐκ νέου, ἐγένετο ἀφορμὴ ὅπως προσέληθον ἐνώπιον τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν τῆς Τριπόλεως ὁ Τούτονας, ἐπικεκηρυγμένος ληστής καὶ κακοῦργος αἰμοδύρος. Ἐχοντες ἐν τοιοῦτον νόμον, ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ληστείας καὶ οὐτινος, ἡ ἐφαρμογὴ πάντοτε εἶχεν αἴσια ἀποτελέσματα, τίνι λόγῳ, πρὸς θεοῦ, νὰ ποιώμεθα χρῆσιν τῶν βασάνων, ἔστω ἐν παραβύστω καὶ κρυπτῶ, ὧν τινων βασάνων ἡ χρῆσις διεγείρει τὴν κοινὴν ἀγκυράκησιν, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τίκει ἐγκλήματα, ἥμιστα δὲ τὰ βασάνη συντρέχουσιν εἰς ἐμπέδωσιν τῆς ἠθικῆς, ἥτις ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη.

Οἱ ὄρεινοὶ κάτοικοι τῆς Λεβδαίας εἰσὶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κτηνοτρόφοι, ὀλίγοι δὲ ὑλοτόμοι καὶ ἀνθρακτεῖς. Οἱ δὲ πεδινοὶ κάτοικοι τῆς Λεβδαίας εἶνε γεωργοὶ, κτηνοτρόφοι καὶ οἱ παρόχθιοι τῆς Κωπαίδος λίμνης εἰσὶν ἀλιεῖς, ἀλιεύοντες πρώτιστα τὴν παγκοσμίου φήμης ἐγχελυν τῆς Κωπαίδος. Αἱ ἐγγέλεις τῆς Κωπαίδος εἰσὶ περιζήτητοι καὶ διὰ τοῦτο καὶ βερύτιμοι σχετικῶς. Ἐντὸς τῆς Κωπαίδος λίμνης σχηματίζονται νησιδες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀγέλαι βοῶν νηχόμενοι ἀναβάνουσι καὶ βόσκουσι τὴν εἰς αὐτὰς φυομένην ἐξαίρετον πόαν. Μεταξὺ τῶν ποιμενικῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες παραμένουσιν ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶνος εὐρίσκονται καὶ αἱ οἰογένειαι Καραστέργιου καὶ Νικολέση. Ἐπειδὴ δὲ ἀρχιποιμὴν (τσέλιγγας) Καραστέργιος ἔχει τὸν λήσταρχον Σπανοβαγγέλην γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῆ καὶ εὐλόγως εἰκάζεται, ὅτι ἔχει γνῶσιν περὶ

τῆς διαμονῆς τοῦ Σπανοβαγγέλη, ἀπευθύνουμαι αὐτῷ, ὅπως μὲ ὀδηγήσῃ πρὸς τὸν στρατῶ πρὸς κατὰδίωξιν τοῦ Σπανοβαγγέλη. Δὲν ἴσχυσαν ὁμῶς οὔτε προτροπαί, οὔτε παραινήσεις, ἵνα ὁ Καραστέργιος πεισθῆ νὰ φανερώσῃ τι περὶ τοῦ Σπανοβαγγέλη, ἠρνεῖτο δὲ τέλεον καὶ αὐτὴν τὴν γνῶσιν περὶ τοῦ ἂν ὁ Σπανοβαγγέλης εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Λεβδαίας ἢ ἂν ἀπῆλθεν ἐξ αὐτῆς. Ἡ ὀλοσχερῆς αὕτη ἀρνήσις πολὺ μὲ ἀνησύχει καὶ ἐσκεπτόμην τίνι τρόπῳ ἄνευ πίεσεως σωματικῆς, νὰ κατορθώσω νὰ λάβω τὴν ὁμολογίαν τοῦ Καραστέργιου, ἀφοῦ ἄλλοθε οὐδὲν φῶς ἐπεχύνετο ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως, γνωστοῦ ὄντος ὅτι οἱ Λεβδαεῖς ἀπέκρυπτον τὴν ἀλήθειαν ἐκ φόβου μὴ πάθωσιν ἐν περιπτώσει ὁμολογίας. Οἱ ὄρκοι καὶ αἱ διαβεβκίωσεις τοῦ Καραστέργιου λογικῶς παρ' ἐμοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ εὐρῶσιν ἠχῶ, ἀλλὰ τούναντίον ἐγὼ ἐνδομύχως πιστεύων ὅτι ὁ Καραστέργιος ἐγίνωσκε τὸ κρησφύγετον τῶν ληστῶν, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ τὸ γνωστοποιήσῃ εἰς ἐμὲ ἐμπιστευτικῶς, ἔνεκα τῆς στενῆς συγγενείας μετὰ τοῦ ληστάρχου, μετεχειριζόμενῃ διὰ τινος στρατιώτου, Κουκουβίνου ὀνομαζομένου, κατακτοπεῖαν εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὰς σχέσεις τοῦ Καραστέργιου, ἐγὼ δὲ προσεπειοῦμην ὅτι ἐφησυχάζω, ὡς πεπεισμένος δῆθεν εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Καραστέργιου.

Ὁφείλω, ἐν παρόδῳ, νὰ γνωρίσω εἰς τὸν ἀναγνώστην τὸν στρατιώτην Κουκουβίνον, ἵνα φέρω ὑπ' ὄψει αὐτοῦ τὸ πιθανὸν ἀποκαλύψεως ἣτις θὰ προέκυπτεν ἐκ τῆς ἀρωγῆς τοῦ Κουκουβίνου. Ἦν λοιπὸν ὁ Κουκουβίνος στρατιώτης ἀτάξεως, ἡλικίας περίπου τεσσαρκακονταετοῦς, ὅστις πρὸ τοῦ 1862 ἐχρημάτισεν ληστής, καταδικασθεῖς δὲ εἰς ἰσόβια δεσμὰ καὶ ἐπελθούσης τῆς μεταπολιτεύσεως, ἐν ἔτει 1862, ὁ Κουκουβίνος ἡμνηστεύθη μεθ' ὄλων τῶν λοιπῶν καταδικῶν καὶ ἀφέθη ἐλεύθερος. Εἶτα δὲ κατετάχθη ὡς ἐθελοντῆς εἰς τὸ Πεζικὸν καὶ ὡς γινώσκων τὰ ἦθη καὶ τὰς ἔξεις τῶν ληστῶν ἦν χρήσιμος εἰς τὰ πρὸς καταδίωξιν αὐτῶν ἐντεταλμένον στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα. Τί εὐλογώτερον λοιπὸν ἢ τὸ νὰ χρησιμοποίησω τὸν Κουκουβίνον πρὸς εὐδῶσιν τοῦ ἔργου μου;

Ὁ μνησθεῖς Κουκουβίνος μὲ καθυπέβαλε

τρόπον δι' οὗ θὰ ἠδυνάμην μετὰ βεβαιοτήτος ν' ἀνακλύψω τὸν τόπον ὅπου διέτριβεν ὁ Σπανοβαγγέλης. ὁ τρόπος οὗτος ἦν ἀπλοῦς, ἀλλὰ τελεσφόρος. Μοὶ ἐπρότεινε νὰ ἐκτοπίσω τὰ ποιμνία τῶν ἀρχιποιμένων, ἅτινα διεχειμάζον ἀνά τὰ παράλια καὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ νὰ ὀδηγήσω αὐτὰ πρὸς τὸ ὄρος, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγκασθῶσιν οἱ ποιμένες νὰ φανερώσωσι τὸν τόπον, ὅπου διητᾶτο τότε ἡ συμμορία τοῦ Σπανοβαγγέλη. Ἐννοεῖται εὐκόλως, ὅτι ἡ μετακίνησις τῶν ποιμένων, ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους, μεσοῦντος τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου καὶ ὅτε τίκτουσι τὰ πρόβατα, θὰ ἐπιφέρει μεγάλας ζημίας ὑλικὰς καὶ θὰ ἀναγκάσῃ τοὺς ἀρχιποιμένους νὰ ὁμολογήσωσι πᾶν ὅ,τι γινώσκουσι. Ὁ τρόπος οὗτος ἐξαναγκασμοῦ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας ἐκρίθη λογικὸς καὶ δυνάμενος νὰ ἐπιφέρει τὸ ἐπιδικώμενον ἀποτέλεσμα, ὅθεν παρήγγειλα τῷ ἀποσπασματάρχῃ νὰ τὸν ἐφαρμόσῃ ἐὰν κρίνῃ ὅτι ἔχει ἱκανὰ ὄργανα ὅπως ἐκτελέσῃ. Ἄμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. Δεκάς στρατιωτῶν, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς ἓνα λοχίον, διηρέθη εἰς δύο τμήματα, τὸ ἓν ἔχον ὀδηγὸν τὸν λοχίον, τὸ ἄλλο τὸν Κουκουβῖνον καὶ μετέβησαν εἰς ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελλμάτων. Ἐγὼ δὲ μετὰ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπασματος ἀξιωματικοῦ, ἔχοντες σωματοφύλακας τοὺς ὑπολοίπους τοῦ ἀποσπασματος ἀνδρας, τοὺς ἐπίππους χωροφύλακας καὶ τινὰς πεζοὺς χωροφύλακας, ἀνεμένονεν νὰ ἴδωμεν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν καὶ νὰ ἀκούσωμεν τῶν ἀρχιποιμένων τὰς ἀποφάσεις.

Οἱ θρηνοὶ καὶ οἱ κοπετοὶ καὶ αἱ κατάραι τῶν οἰκογενειῶν τῶν ποιμένων, εὐθύς ὡς τοῖς ἀνεκοινώθη ἡ ἀπόφασις ἦσαν διάτοροι καὶ συνεχεῖς καὶ αἱ ὑλακαὶ αὐτῶν τῶν μολοσσῶν θρηνώδεις ἐπ' ἴσης. Ἡκούοντο βελάσματα προβάτων καὶ αἰγῶν καὶ τὰ τίκτοντα θρέμματα, μὴ τυγχάνοντα βοηθείας πρὸς διευκλύνσιν τοκετοῦ ἀλλὰ μὲν ἔθνησκον ἀλλων δὲ τῶν πλείστων τὰ τέκνα συνετρίβοντο ἐν τῇ πορείᾳ, μὴ δυνάμενα νὰ βαδίσωσι. Καὶ πρὸς στιγμὴν εἶχον διανοηθῆ νὰ ἀνακλύψω τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μέτρων τούτων, διότι ἐστενοχωροῦμένη βλέπων τὴν καταστροφὴν, ἣν ἐπέφερον· ἀλλὰ σκεπτόμενος, ὅτι οἱ ἀρχιποιμένες θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ἀποκαλύψωσι τὴν ἀλήθειαν, μετέγγων καὶ ἐνέμεινα εἰς τὴν

πρόοδον τοῦ μέτρου τούτου, ἔσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν, ὅτι θὰ ἀπέβαινε τελεσφόρον. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μόνον ὥρῶν ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐκτοπίσεως διεμνήσθη ὑπὸ τῶν ἀρχιποιμένων, εἰς σύσκεψιν συνελθόντων, ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ μὲ συναντήσωσιν. Ἡ συνέντευξις ἦν βραχυτάτη, ὅτε ὁ πρεσβύτερος τῶν ποιμένων, ὁ Καραστέργιος, μοὶ ἀνεκοίνωσεν ἐμπιστευτικῶς, ὅτι οἱ ἰηστὰς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν λ ο ι μ ε ρ ι ἄ ζ ο υ ν εἰς τινὰ θέσι, παρὰ τὰς βορείους δευράδας τοῦ Ἐλικῶνος καὶ ὅτι ἀρκεῖ νὰ μεταβῶσιν ἐκεῖ τὰ ἀποσπάσματα, ἵνα τοὺς ἐξαγάγωσι τῶν λημερίων καὶ νὰ τοὺς καταδιώξωσι. Ἐγὼ, μὴ πειθόμενος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀρχιποιμένου — ἦν δὲ ὁμογνώμων μετ' ἐμοῦ καὶ ὁ ἀποσπασματάρχης — διετάξα, ἵνα τὰ ποιμνία σταματήσωσιν εἰς τὴν θέσιν εὑρέθησαν κατὰ τὴν πορείαν μὲν σύνολον δὲ νὰ μεταβῶσιν τὰ ἀποσπάσματα πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ καταδίωξιν τῶν ληστῶν. Ἡ συνέντευξις μετὰ τῶν ἀρχιποιμένων ἐγένετο εἰς θέσιν τοῦ ὄρους Ἐλικῶνος, ἣτις καλεῖται Νιόρκχος καὶ εἰς αὐτὴν εὑρήται καὶ πηγαῖόν τι ὕδωρ, ἣ δὲ πηγή καλεῖται «Βρύση τοῦ Σπανοῦ». Ἡ θέσις αὕτη ἀποτελεῖ κοιλάδα ἀρκετῆς ἐκτάσεως σὺν δένδρον καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς εὑρήται ἡ πηγή. Οἱ ἀρχιποιμένες διετάχθησαν νὰ μείνωσι πλησίον μου ἕως οὗ ἐξακριβωθῇ ἡ ἀλήθεια τῶν πληροφοριῶν των, αἵτινες ἐφρόντισα νὰ ληφθῶσιν ἐν ὄρκῳ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, ἵνα χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν σχηματισθησομένην δικογραφίαν ἐπὶ τῶν γενικῶν ἀνακρίσεων, ἃς διηγήρουν. Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀγγελιαφόρος ἐπιππος χωροφύλαξ ἐκομίζε τὴν εὐάρεστον εἰδήσιν, ὅτι ἀνεκαλύφθη τὸ λημερὶ τῶν ληστῶν, αἵτινες ἀντιληφθέντες τὴν προδοσίαν ἔρχοντο ἀπιόντες, ἐγκαταλιπόντες εἰς τὸ λημερὶ των ὅλα ἐκεῖνα τὰ σημεῖα, ἅτινα ἀπεδείκνυον τὴν ἐν αὐτῷ διαμονήν των καὶ ἅτινα οἱ στρατιῶται ἐβεβαίωσαν ὡς ἀληθινά. Ἡ θέσις εἰς τὴν ἐλημερίαζον οἱ λησταὶ, κεῖται παρὰ τὸ χωρίον Ζαγαρά ἐντὸς δάσους πυκνοτάτου καὶ εἰς τόπον σχεδὸν ἀπρόσιτον. Ὁ Κουκουβῖνος, ἐξυχοῦς ἰγνηλάτης, παρηκολούθησε τὰ ἔγνη τῶν ληστῶν καὶ ἀπώλεσεν αὐτὰ διευθυνόμενα πρὸς τὴν Παρνασίδα. Ἡ συμμορία αὕτη ἐξῆλθε τῆς ἐπαρχίας Λεβδεῖας καὶ εἰσῆλασεν εἰς τὴν Παρ-

νασίδα, ἥς αἱ ἀρμόδιοι ἀρχαὶ ἐμερίμνησαν παρὰ χρεμνὰ εἰδοποιηθῶσιν, ἵνα ἐπιληφθῶσι τῆς καταδιώξεως, οὕτως ἀπλοποιομένης. Μετ' οὐ πολλὰς δὲ ἡμέρας ὁ Σπανοβαγγέλης καὶ ἡ συμμορία του διὰ τῆς Φθιώτιδος εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἑμορον χώραν, εἰς τὸ Τουρκικὸν ἔδαφος καὶ ἀπηλάσσετο ἡ Ἑλλάς τοῦ ἄγχους τούτου καὶ τῆς Ἐθνικῆς ἀτιμίας, ἣτις ἀντήχει ἔτι εἰς τὸν τόπον τῆς Δύσεως, ὡς ἐκ τῆς οὐ πρὸ πολλοῦ καταστροφῆς τῶν Ἀγγλων εὐγενῶν εἰς τὸ Δῆλεσι ὑπὸ τῆς ἠνωμένης ληστοσυμμορίας τῶν Ἀρβανταίων. Εὐτυχεῖς τινες περιστάσεις καὶ εὐτυχέστερα μέτρα ἐπιφέρουσι πολλάκις ἀγαθὰ, ὅσα μικρὸς, χρόνος καὶ πολλὰ προσπάθειαι ἀδύνατον νὰ συντελέσωσιν. Ἡδυνάμην τότε νὰ εἶπω, ὅτι ἐστ ἄ θ η κ ἄ τ ὺ χ η ῥ ὸ ς καὶ ὅτι ἡ πολιτεία ἠθέληεν ἀναγνωρίσει ἀσφαλῶς τὴν ἐκδούλευσιν, ἣν τῇ παρέσχον. τῇ συνδρομῇ τῇ εὐστόχῳ τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως, ἣτις προσφόρως καὶ φιλοτίμως ἐργασθεῖσα κατάρθωσε νὰ ἀνεύρῃ καὶ παρηκολούθησῃ τὰ ἔγνη τῶν ποδῶν τῶν ληστῶν καὶ νὰ ἐκτοπίσῃ αὐτοὺς, αἵτινες εὑρεθέντες μικρὰν συγγενῶν καὶ φίλων ἠναγκάσθησαν ἐκόντες ἄκοντες νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ὅπως σωθῶσιν ἐκ βεβαίας ἐξοντώσεως. Ἀλλὰ ἠπατήθη εἰς τὰς ἐλπίδας μου καὶ κατανόησα τὸ πρῶτον τοῦτο, νεαρὸς ὢν λειτουργὸς τῆς Θεμίδος, ὅτι μόνον τὸ καιόμενον θυμίαμα ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν, μόνον αἱ ὑποκλίσεις αἱ ὑπηρεσίαι καὶ αἱ θωπεῖαι αἱ μέγρις ἐξευτελισμοῦ ἐξικνούμεναι, μόνον τὰ μέσα ταῦτα εἶναι ἱκανὰ νὰ χαράξωσι τὴν πρόοδον συνήθως.

Ἀπαλλαγείσης οὕτω τῆς ἐπαρχίας Λεβδεῖας ἐκ τῆς μάλιστα τῆς ληστρικῆς συμμορίας τοῦ Σπανοβαγγέλη ἀπέμενέ μοι νὰ προβῶ εἰς ἐρεῦνας πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν προσώπων, ἅτινα ὑπέθαλψαν καὶ ἐτροφοδότησαν αὐτήν. Πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῶ διάφορα χωρία, εἰς ἃ ἐλέγετο ὅτι ζεῖεν οἱ Σπανοβαγγέλης, ὅπως ἐκ τοῦ σύγγγυς πορισθῶ σφραῖς πληροφορίας ὅσον ἐνεστίν. Μετέβην λοιπὸν εἰς τὸ χωρίον Ζαγαρά, χωρίδιον ἀποτελούμενον ἐξ εὐαρίθμων καλυβῶν, διότι αὐτῷ εἶχον πληροφορίας, ὅτι θὰ ἠρῶν μὴν σφραῖς εἰδήσεις καὶ θὰ ἠδυνάμην νὰ θέσω τὰς βάσεις ἐρεῦνης βαθυτέρης. Κεκοπιτικῶς ἐκ πολυῶρου ἡμιονικῆς πορείας ἐπὶ

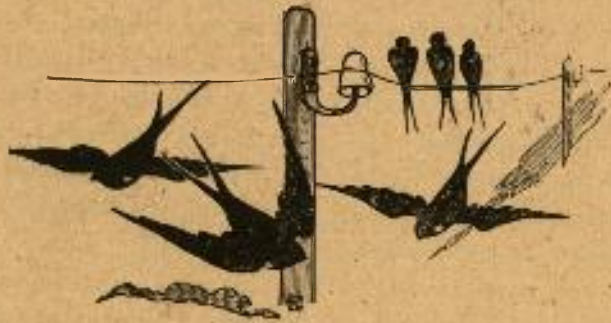
σάγματος ἐκ ξύλου καθήμενος καὶ τῆς νυκτὸς ἐπὶ θύρακι οὐσῆς, ἔδωκε γὰρ ὁ ἥλιος, κατέφυγον εἰς τὸ ἄριστον τῶν καταλυμάτων τοῦ χωριδίου, ὅπου ἦν ὑπόγειός τις τρώγλη, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἔκειτο πυρὰ ἐκ κκουσοξύλων, ἐφ' ἧς κατεσκευάζετο ἄστος ἐγγώριος ἐκ κριθῆς. Λεῖον ὀγκόλιθον λαβὼν καὶ ἐπ' αὐτοῦ θέσις μάλλινον ὕψισμα ἐσχημάτισα εἶδος σίμυποδος καὶ ἐπ' αὐτοῦ καθήμενος προσέβην εἰς ἀνακρίσεις, ἔχων κατέναντι ἐμοῦ τὸν ὑπογραμμιατέα, ὅστις, ἐν ἐλλείψει καὶ μιᾶς σανίδος τοῦλάχιστον, ἵνα στηρίξῃ τὸν χάρτην πρὸς σύνταξιν τῆς ἐκθέσεως, ἐστήριξεν αὐτὸν εἰς τὸ γόνυ, ἐνῶ δὲ τῆς χειρὸς ἐκράτει τὸ μελκνοδοχεῖον καὶ ἔγραφε τὰ καθ' ὑπαγόρευσιν ἐμοῦ, βραχνίζόμενος ὁ ἀτυχῆς καὶ μὴ ἔχων οὔτε κἄν μέρος, ἵνα ἀποθέσῃ τὸν κονδυλοφόρον, ὃν ἐτοποθέτει ἀνὰ μέσον τοῦ ὠτός καὶ τοῦ κροτάφου, ὡς συνεπιζῶσιν πάντες οἱ ἀγρόται. Καὶ τοῦτο ἦν τὸ πρῶτον μικρτύριον, ὃ ὑφιστάμεθα, ἀλλὰ τὸ ἐπιχειρίστον ἦν ὁ ἐκ τῆς πυρᾶς ἀναθρώσκων ἐκ τῶν κκουσοξύλων καπνός, πυκνότατος καὶ ἐπιφέρων τὸν βῆλα, ὡς ἐκ τῶν κνισμῶν οὗς ἐγένενα εἰς τὸν λάρυγγα καὶ εἰς τὴν ρῖνα εἰσπνεόμενος. Πρὸς τοῖς δύο αὐτοῖς κακῶς πρόσθετος καὶ τὸ χθαμαλὸν τοῦ ὀρόφου τῆς καλύβης, ὃ ἠνάγκασε νὰ κύπτωμεν, ἵνα μὴ συντρίψωμεν προσκρούοντες ἐπὶ τούτου τὴν κάραν, καὶ τότε ταῦτα λαμβάνων ὑπ' ὄψιν, ἀναγνώστα φιλτάτε, φηντάσθητι μετὰ πόσης δυσχερείας ἔβαινε τὸ ἐπίπνον ἔργον. Καὶ ὁπότεν ἠναγκάσθη νὰ διακλύψω τὴν ἀνάκρισιν, ἵνα λάβω ὀλίγη τροφήν κατενόησα ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ πράξω. Μοὶ παρετάθησαν κρόμμια, σκόροδα, πράσα καὶ εἴτε ἄλλο ἀνάλογον αὐτοῖς τοῦ φυτικού βασιλείου βρώσιμον χόρτον.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἴπποι τῶν ἐπίππων χωροφυλάκων, ἐστεροῦντο τροφῶν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ πορισθῶσιν κριθὴν ἐξ ἄλλου χωρίου, ὅθεν ἐπρομηθεύθη κατὰ τὰ τρόφιμα. Εἶχον περιέλθει εἰς ἀποκλεισμόν, διότι παρετήρουν, ὅτι μοὶ ἦν ἀδύνατον νὰ ἀπομακρυνθῶ τοῦ χωριδίου χωρὶς νὰ βλάψω τὴν ἀνάκρισιν, ἐξ ἄλλου δὲν ἐπειθόμην, ὅτι ἡ ἐπερχομένη νύξ θὰ ἦτο ὀδυνηροτάτη. Ἀλησμόνητος νύξ καὶ ἀδυσώπητος κακοτυχία. Κατακλιθεὶς ἐπὶ χλαϊνῶν ἐστρωμένων ἐπὶ τῆς γῆς καὶ καλυπτόμενος δι' ὁμοίων, ἐνῶ δὲν ἀπετόλα

μῶν νὰ ἐκδυθῶ, φόβῳ κρυολογήματος, ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰκεσίας ἀναπέμπων τῷ Ἰψίστῳ ἵνα ἐλαφρὰ τὰ βλέφαρα μοὶ καταστήσῃ πρὸς ὕπνον ἱκανά. Ἐματτιοπόνησα, διότι ἀπὸ πάσης πτυχῆς τῶν χλαιῶν ἀνεσείρων σμήνη φυλῶν, δίκην σχοινοβατῶν καὶ ἐξεμύζων τὰς σάρκας. Ἦν δὲ νῦξ ἀτελεύτητος τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς καλύβης ἐσταβλίζοντο μίᾳ ἡμίονος, εἰς χοῖρος οἰκόσιτος καὶ μίᾳ ὄϊς, ἅπαντα δὲ τὰ ζῶα αὐτὰ ἔφερον κωδωνίσκον ἐκ τοῦ τραχήλου ἀνηρτημένον, οἵτινες ἀδιαλείπτως ἐξέπεμπον ἤχους ἀπελπιστικούς. Αἱ δὲ ἀκαθαρσίαι τῶν ζώων αὐτῶν συμπεφυρμέναι τῇ ὁδῶδῃ τῶν κρομμύων, τῶν σκορόδων καὶ τῶν πράσων, καθίστων ἀσφυκτικὴν τὴν ἀτμόσφαιραν. Ἦν δὲ ἀδύνατον καὶ νὰ ἐξέλθω τῆς καλύβης, διότι ἦν ὁ καιρὸς τρικυμιάδης καὶ ἔβρεχεν ἀδιαλείπτως. Ἐγερθεὶς ἅμα τῇ ἑῷ ἐκ τῆς οἴονει ταύτης στρω-

μνῆς τοῦ μαρτυρίου ἠτήσαμην βόφημά τι, ἀλλ' οὐδὲν εὑρέθη, εὐτυχῶς δὲ αἶξ τις ἠμέλχθη καὶ ἐν τὸς τοῦ γάλακτος αὐτοῦ ἐμβάπτων κρήθινον ἄρτον κατέφαγον αὐτὸν, τὴν ἡδίστην αὐτὴν ἀμβροσίαν ἐπὶ τοῦ πεφημισμένου ἐνδαιτήματος τῶν Ἐλικωνιάδων Μουσῶν, ὅπως ἀμούσως καὶ βεβχίως μετὴν διαμαρτυρίαν τῶν Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος, ὅστις τότε ἐτόνισε κακοήχως τὴν φόρμιγγα ἀποδοκιμάσας τὴν ἀμουσίαν καὶ σκυθρωπάζων ἐπὶ τῇ ἀνευλαθείᾳ ἣν ἐπεδείκνυσον ἐπὶ τοῦ ἐνδαιτήματος αὐτῶν, αἵτινες εἰς τὰ ἱερά αὐτῶν δώματα ἠμείβοντο πρὸ ἑμοῦ, ἵνα μὴ τι ἄλλο εἶπω βρῦτερον, δι' ἀκαλασιότητος συμπεριφορᾶς. Ἀλλὰ ἐνεθυμούμην τὸ τοῦ φιλοσόφου «ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται» καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἔχω δι' ἐλπίδος ὅτι αἱ φίλαι Μοῦσαι δὲν με ἀπεδοκίμασαν.

ΚΩΝΣ. Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

EUGÈNE LABICHE

ΤΟ ΜΗΛΟΝ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ 4

ΠΡΟΣΩΠΑ

Δίπλας, ἀρχαῖος συμβολαιογράφος.
 Καρβουνόπουλος.
 Παραλῆς.
 Μιχαὴλ Δίπλας.
 Παῦλος Μονάκριβος.
 Στέφανος Παρῆς, ἀρχιτέκτων.
 Κουζινᾶς.
 Κυρία Καρβουνοπούλου.
 Κυρία Παραλῆ.
 Κυρία Κουζινᾶ.
 Μαρία, θυγάτηρ τοῦ Καρβουνοπούλου.
 Ἑλένη, θυγάτηρ τοῦ Παραλῆ.
 Κατερίνα, ὑπηρέτρια Καρβουνοπούλου.
 Ὑπηρέτης, βωθὸν πρόσωπον.
 Κηπουροί.
 Λακῆς ἐν οἰκοστολῇ.

Κωμῳδία σύγχρονος. Ἡ πρώτη πρᾶξις ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ Καρβουνοπούλῳ. Ἡ δευτέρα πρᾶξις παρὰ τῷ Κουζινᾶ.
 Ἡ τρίτη ἐν Κηφισσίᾳ παρὰ τῷ Καραλῆ. Ἡ τετάρτη ἐν Ἀμαρουσίῳ παρὰ τῷ Δίπλῳ.

“ΤΟ ΜΗΛΟΝ ΤΗΣ ΕΡΙΑΔΟΣ.”

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Παρά τῷ Καρβουνοπούλῳ, αἰθουσα ἐπιδεικτικῶς ἐπιπλωμένη. — Ἐστία ἐξ ἀριστερῶν. — Παράθυρον ἐκ δεξιῶν. — Πλάγρια θύρα. — Θύρα εἰς τὸ βάθος. — Ἀνάκλιτρον παρὰ τὴν ἐστίαν. — Μικρὸν στρογγύλον τραπέζιον ἐν τῷ μέσῳ. — Κιβώτιον διὰ ξύλα πλησίον τῆς ἐστίας.

Ἰσκηνὴ Πρώτη

Καρβουνόπουλος, Μαρία Καρβουνοπούλου,
Κατερίνα, κατόπι Μαρία

Ἐφρουμένης τῆς αὐλαίας, ἡ Κατερίνα γονατισμένη πρὸ τῆς ἐστίας ἀνάπτει τὴν φωτιάν.
Ἡ κ. Καρβουνοπούλου εἰσέρχεται καὶ τοποθετεῖ διάφορα albums καὶ ἐν τηλεσκοπίον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς αἰθούσης· ἐφ’ ἧς εὐρίσκονται ἤδη ἐφημερίδες. Ὁ Καρβουνόπουλος καθαρίζει κηροπήγιον.

Κυρία Καρβουνοπούλου. Σήκωσε αὐτάς τὰς ἐφημερίδας Καρβουνόπουλε... Τὸ σκλόνι μου ὁμοιάζει μὲ ἀγνωστήριον.

Καρβουνόπουλος. Σὲ βεβζιδῶ, ὅτι ἐφημερίδες ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι κάμνουν πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν.

Κυρία Καρβουνοπούλου. Ἡμποροῦν ὅταν δὲν ἔχει κανεὶς ἄλλα πράγματα... ἀλλ’ ἐγὼ ἔχω τὰ λευκώματά μου, τὸ τηλεσκοπίόν μου, λείπει ἓνα μεγάλο βάζο μὲ ἄνθη.

Καρβουνόπουλος. Ἡ κυρία Κουζινᾶ ἔχει ἓνα εἰς τὸ σκλόνι τῆς.

Κυρία Καρβουνοπούλου. Θ’ ἀγοράσω καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἄλλην Τετάρτην.

Καρβουνόπουλος. Ὁρισμένως, ἐδιάλεξες τὴν Τετάρτην ὡς ἡμέραν ὑπαδοχῆς.

Κυρία Καρβουνοπούλου. Βεβζιότατα.

Καρβουνόπουλος. Καὶ εἶνε σήμερον ἡ πρώτη! τὰ ἐγκλίμα! Πιστεύεις ὅτι θὰ μᾶς ἔλθῃ κόσμος ;...

Κυρία Καρβουνοπούλου. Χωρὶς ἄλλο !... Ἐστειλα εἰς ὅλους τοὺς γνωρίμους προσκλητήρια μὲ αὐτάς τὰς λέξεις : « ἡ κ. Καρβουνοπούλου δέχεται τὴν Τετάρτην ! ».

Καρβουνόπουλος. Καλὰ, ἀλλὰ διατί ὅχι, « ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Καρβουνοπούλου ; »

Κα Καρβουνοπούλου. Ὅταν λέγουν ἡ Κυρία... αὐτὸ σημαίνει ὁ κύριος, ἀφοῦ οἱ δύο μας εἴμεθα ἓνα.

Καρβουνόπουλος. Σωστό!

Κα Καρβουνοπούλου. Δοιπὸν, Κατερίνα, αὐτὴ ἡ φωτιά ;...

Κατερίνα. Ὅριστε Κυρία, ἄνψε ! ἐξέρχεται.

Καρβουνόπουλος. Θ’ ἀναγκασθῶμεν ν’ ἀνοίξωμε τὸ παράθυρον τώρα...

Κα Καρβουνοπούλου. Διατί ;

Καρβουνόπουλος. Κάθε φορά πῶ ἀνάπτουμε φωτιά εἰς τὸ σκλόνι βγαίνει καπνός... ἔμει ἀνοίξωμεν τὸ παράθυρον δὲν ἔχει ποιά καπνὸν, καὶ μόλις ξανακλείσωμεν νὰ σου πάλιν καπνίξῃ... Ἐἶνε πολὺ εὐχάριστον...

Κα Καρβουνοπούλου. Ἐπρεπε νὰ ἰδῆς τὸν ἰδιοκτήτην.

Καρβουνόπουλος. Τὸν εἶδα.

Κα Καρβουνοπούλου. Καὶ λοιπὸν ;...

Καρβουνόπουλος. Μοῦ εἶπε : « Τὶ τὰ θέλεις αὐτὰ, φίλε μου ! Ἐχομεν συμβόλιον... ἔμει λήξῃ τὸ συμβόλιον, βλέπομεν ».

Κα Καρβουνοπούλου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ περάσουν δύο χρόνια ἀκόμη.

Καρβουνόπουλος. Θὰ γίνωμεν ὡς τότε καπνιστοί. (Δεικνύον τὴν ἐστίαν). Μπᾶ ! ἀρχίζει πάλιν ὁ καπνός... Θ’ ἀνοίξω τὸ παράθυρον. (Τὸ ἀνοίγει).

Κα Καρβουνοπούλου. Ἐἶνε ἀνυπόφορον !

Καρβουνόπουλος. Ναι, πραγματικῶς ! ἀλλ’ εἶνε ἐνοχλητικὸν μόνον τὴν Τετάρτην, ἐπειδὴ τὴν Τετάρτην δεχόμεθα. Ὅπως πολὺ ἄρθα μοῦ εἶπεν ὁ σπ. τιναιοικίτης, τὸ σκλόνι εἶνε μέρος τὸ ὅποσον δὲν κατοικεῖται.

Μαρία. (εἰσερχομένη) Μαῦ, εἶμαι ἕτοιμη.

Κα Καρβουνοπούλου. Ἀ ! ἐφόρεσες τὸ νέο σου φόρεμα...

Μαρία. Ἀφοῦ δεχόμεθα σήμερον !

Καρβουνόπουλος. (κατ’ ἰδίαν) Ἐἶνε εὐμορφῆ, ἡ κόρη μου !

Μαρία. Ἐπειτα χθὲς εἶδα τὴν Ἀριέτταν !

Καρβουνόπουλος. Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀριέττα ;

Μαρία. Ἡ Κυρία Κουζινᾶ... καὶ μὲ εἶδοπαῖσεν ὅτι θὰ ἔλθῃ σήμερον.

Κα Καρβουνοπούλου. Ἀ ! ἡ οἰκογένεια Κουζινᾶ θὰ ἔλθῃ !

Καρβουνόπουλος. Διάβολο ! Τὶ κῆμα νὰ μὴν ἔχομεν ἀγορασμένον τὸ βάζο μας ! Αὐτοὶ εἶνε ἐκατομμυριοῦχοι ὁμογενεῖς ! καὶ οἱ μόνου τοὺς ὁποίους γνωρίζομεν.

Κα Καρβουνοπούλου. Εἰξεύρεις, ἐὰν θὰ ἔλθῃ μὲ τὸ ἑμάτι τῆς ;

Μαρία. Δι’ αὐτὸ ἀλήθεια, δὲν τὴν ἠρώτησα.

Καρβουνόπουλος. Καὶ ἐν τούτοις, αὐτὸ θὰ ἔκλυνε καλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν πόρτα.

Μαρία. Και ό λακές της!

Καρβουνόπουλος. Ναι!... ένας ροδοκόκκινος, γελαστός, ζωντανός, φορτωμένος γαλόνια, ό ό- ποίος περιμένει απ' έξω και κρατεί τό επανω- φόρι του κυρίου... Ωραίο πράγμα! Άκουσε μά- τιά μου, ίσως θα επρόφθηνες ν' αγοράσής τό βάζο;... (Άκούεται έξωθεν ό κώδων).

Κα Καρβουνοπούλου. Σούτ! Τό κουδοῦνι.

Καρβουνόπουλος. Από τώρα! Άκόμη είνε μεσημέρι!

Κα Καρβουνοπούλου. Επίσκεψις!... Πη- γαίνω νά πάρω τό φασαμέν μου.

Καρβουνόπουλος. Και εγώ νά φορέσω τό μυχύρο φόρεμα...

Κα Καρβουνοπούλου. Μαρία. εσύ θα δεχθής... έπιστρέφωμεν...

Μαρία. Ναι μαμά!

Καρβουνόπουλος. Έάν είναι κανείς... νός! θα του είπής: «Μέ συγχωρείτε, κάτι έχω νά είπω.» και έρχεσαι νά μάς εύρης.

Μαρία. Ναι, μπαμπά!

Ο κ. και ή κ. Καρβουνοπούλου εισέρχονται δεξιά.

Σκηνή Δευτέρα

Μαρία, Δίπλας, πατήρ.

Μαρία. Ποιος χρά γε νά έρχεται τόσον νωρίς; Δίπλας. (εις τό βάθος) Δέν άφηνι νά σάς εί- δουποιήσουν, εγώ... είμαι φίλος... μή ταραττε- σθε, παρακαλώ.

Μαρία. Μπά! είνε ό κύριος Δίπλας.

Δίπλας. Έγώ ό ίδιος... έρχομαι από τό Μαρ- ρουσι (άφίνων επί του κιωτίου των κκουσοζύλων μικρόν κάνιστρον). Έπιτρέπετε νά τοποθετήσω αυτό έδώ φοδοῦμαι μή μου σπάση.

Μαρία. Νά είξεύρετε πόσον έφοβίσκατε τον μπαμπά και την μαμά!... ένόμισαν ότι είνε κανέννας άλλος.

Δίπλας. Άλήθει! Και ποῦ είνε οι άγκαπη- τοί μου φίλοι;

Μαρία. Όταν ό μπαμπάς ήκουσε τό κου- δοῦνι... έτρεξε νά φορέση τό μυχύρο του ρούχο.

Δίπλ. Πώς! ό Καρβουνόπουλος έγινε τόσον τυπικός δι' έμέ;

Μαρία. Αυτό δέν είνε διά σας, ά! μπά! όχι. Άλλ' είνε σήμεραν Τετάρτη και από ση- μερον κάθε Τετάρτη ό μπαμπάς θα φορή τό μυχύρο του ρούχο.

Δίπλας. Ά! κάθε τετάρτη!... Και διατί;...

Μαρία. Δέν ελάβετε λοιπόν τό προσκλητή- ριον της μαμάς;

Δίπλας. Όχι...

Μαρία. Ά ναι! νομίζω. ότι δέν έπροσκαλέ- σαμεν τους φίλους ποῦ κατοικοῦν εις την έ- ζοχήν.

Δίπλας. Ήλθα διά νά όμιλήσω μέ τον Καρ- βουνόπουλον περί σπουδαίας υποθέσεως... ή όποία σας ένδιαφέρει ολίγον.

Μαρία. Έμέ;

Δίπλας. Δέν μου λέγετε λοιπόν, πόσον έτών είσθε;...

Μαρία. Μετά ένν μῆνη κλείω τά είκοσι... Δικτί;

Δίπλας. Δαμπρά!... και... μεταξύ μας... δέν γίνεται λόγος περί...

Μαρία. Περί τινος νά γίνεται λόγος;

Δίπλας. Μά την ελήθειαν!... κέρη ή όποία κλείει μετά ένν μῆνη... τά είκοσι...

Μαρία. (χαμηλώνουσα τους οφθαλμούς). Μέ συγχωρείτε... άλλ' ελησμόνησα κάτι...

(Έξέρχεται πρὸς τά δεξιά).

Σκηνή Τρίτη

Δίπλας κατόπιν Καρβουνόπουλος, κυρία Καρ- βουνοπούλου, Κατερίνα.

Δίπλας (μόνος). Δέν γίνεται κανείς λόγος... φθάνω έγκάριως (Διακρίνων τον Καρβουνόπου- λον εισερχόμενον μετά της συζύγου του). Ά! Καρβουνόπουλε... Κυρία.

(Κυρία Καρβουνοπούλου χειρετώσα). Κύριε Δίπλα...

Καρβουνόπουλος. Ό θεός νά σοῦ δώση κη- λόν!... αλλά μάς έφοβίσες!

Δίπλας. Μοῦ τό είπαν πρό ολίγου.

Καρβ. (πρὸ του κατόπτρου καταγινόμε- νος μέ τον λαϊμοδέτην του). Μοῦ έπιτρέπεις ν' άποτελειώσω την τουαλέττα μου;

Δίπλας. Έλευθερα μεταξύ μας. (Διευθυόμε- νος πρὸς τό κάνιστρον) ή ώραία κυρία Καρβου- νοπούλου θα μου κάμη την χάριν νά δεχθής...

Κυρ. Καρβ. Τι είνε αυτό;

Δίπλ. Αὐγά της ώρας από της ορνιθές μου.

Κυρ. Καρβ. Ω! τί καλός όπου είσθε!

Καρβ. Είσαι φοβερός Δίπλα! πάντοτε πε- ριποιητικός.

Δίπλας. Είπα της ώρας και έγγυώμαι... Ή ήμερομηνία είνε γραμμένη επάνω εις κάθε αυγό... εις τό σπίτι μου μόλις παρουσιασθή τό αυγό, τό παραμνεύω και τό καταγράφω... Ίδου τρία της 18... δύο της 19... ή ορνιθές μου ήσαν ολίγον τεμπέλες την 19... άλλ' εις- γάσθησαν κλά εις τάς 20... ιδου πέντε της 20... καλή ήμερα!

Κυρ. Καρβ. Πόσον σας ευχαριστώ! (Κρά- ζουσα) Κατερίνα!

Ή Κατερίνα (έμφανιζόμενη εις τό βάθος). Κυρία!

Κα Καρβ. Πάρε αυτά τά αυγά και βάλε τα εις δροσερόν μέρος.

Δίπλας. Είς ξηρόν μέρος... θα σε παρακαλέσω

νά μοι έπιτρέψητε τό πανέρι. (Ή Κατερίνα εξέρχεται).

Καρβ. Και εξακολουθείς νά κατοικήεις εις τό Μαρρουσι μπαμπά Δίπλα;

Δίπλ. Με την χάριν του Θεού, ναι! ή τοπο- θεσία είνε ώραία... ευχαριστοῦμαι πολύ... είνε τώρα δέκα χρόνια ποῦ δέν εκούνησα απ' εκεί... Έκει έτοποθέτησα την περιουσίαν ποῦ απέ- κτησα ως συμβολαιογράφος... εξ χιλιάδες δραχ- μαί εισόδημα.

Καρβ. Ά! μπά! Τόσο μόνον...

Δίπλας. Έγίνοντο πολύ ολίγα έργασια εις τό Άργος, όπου είχα τό συμβολαιογραφείον και άκόμη ολιγώτερα προικοσύμφωνα... οι άξιωμα- τικοί δέν πολυ-υπανδρεύονται... αυτό, έννοεί- ται, δέν έμποδίζει ν' αυξάνη κάθε χρόνο ό πληθυσμός. Είς τό Μαρρουσι όμως περνῶ ώραία.

Καρβ. Έπί τέλους, έσυνήθισες, έχεις τό σπιτάκι σου, τας ορνιθές σου, τό περιβόλι σου.

Δίπλ. Και τας τριανταφυλλιας μου, την ώραιστέραν συλλογήν ποῦ υπάρχει, έχω τριζο- κόσια είκοσι έπτά είδη...

Κα Καρβ. Και υπάρχουν τριαντάφυλλα τό- σων ειδών!...

Δίπλ. Και ή συλλογή μου δέν είνε πλήρης!.. μου λείπουν δύο ή χραματελλά και ένν είδος εκατοφύλλου...

Καρβ. (μετ' άδιαφορίας). Ω! τί κρίμα!

Δίπλ. Άλλά θα τά κάμω δωρόν εις τον εκυ- τόν μου την πρωτοχρονια... είνε ή μόνη μου πολυτέλεια... περνῶ την ζωήν μου εις την σέφα μου. (Παρατηρών ότι τό παράθυρον είνε ανοικτόν). Έπίτηδες άφίνετε τό παράθυρόν σας ανοικτόν;

Καρβ. Μάλιστα, άλλέως ή θερμάστρα δέν καιεί. (Κλείει τό παράθυρον) θα ιδής τώρα πό- σον καπνίζει.

Δίπλ. Διατί δε κάμνεις όπως εγώ; είχα μίαν θερμάστραν ή όποία εκάπνιζεν... έβαλα λοιπόν ένν μηχανημα πολύ έπιτυχημένον.

Κα Καρβ. Τι είδους; (Τῷ δεικνύει έν κάθι- σμα και κάθεται και αυτή).

Δίπλ. (καθήμενος επί του ανακρίντρον). Τό μηχανημα αυτό είνε από λαμαρίναν ή από τσίγγ- κον... δέν ήξεύρω ακριβώς... τό τοποθετούν από επάνω από την καπνοδόχον... και γυρίζει μέ τον άνεμον... όπως έννας μικρός μύλος... Είνε πολύ έμμορφον... Περνώ ώρας ολοκλήρους νά τό βλέπω μέ την υπηρέτριάν μου... Έχει μόνον αυτό τό κακόν, όταν ό άνεμος είνε δυνατός, κη- τρακυλά... άλλά τό βάζουν πάλιν. Θα σας είπω την διεύθυνσιν του κατασκευαστού... κοστίζει είκοσι έπτά δραχμάς.

Καρβ. (καθήμενος πλησίον του). Δέν είνε

ακριβά. άλλά καταλαμβάνεις... όταν δέν κά- θηται κανείς εις ιδικό του σπήτι

Κα Καρ. (καθήμενη εκειθεν της έστίας). Δέν έχομεν καμμίαν ορεξιν νά ξανακτίσωμεν από την άρχήν τό σπήτι του ιδιοκτήτου μας.

Καρβ. Άλλά δέν σε βλέπομεν σχεδόν πλέον, αγαπητέ Δίπλα.

Δίπλ. Διατί νά έλθω; Δέν έχομαι εις τάς Άθήνας παρά κάθε εξ μῆνας, όταν πρόκηται νά εξαγορεύσω τά τοκομερίδιά μου... Έ! δέν είνε πλέον όπως άλλοτε... ήμπορούσα νά πα- τήσω εις την πρωτεύουσιν χωρίς νά έλθω νά πρωτοπάρω ένν βαρύν-γλυκόν εις τό καφφε- νετόν σου... τό καφφενείον Καρβουνοπούλου;

Καρβ. Αυτός ό Δίπλας... (Κατ' ιδίαν). Μα- νίαν έχει νά όμιλή διά τό καφφενείόν μου!

Δίπλ. Πρώτα, πρώτα έπλησίαζα εις τό τα- μεϊον νά προσφέρω τά σεβάσματά μου εις την ώραίαν κυρίαν Καρβουνοπούλου... όπως σας έλε- γαμεν τότε...

Κα Καρβ. (κολακευθεΐσα). Άλήθει!...

Δίπλ. Είσθε μεγαλοπρεπεστάτη... μέ τά κοντά μανίκια σας... κρυμμένη από πίσω απ' όλα εκείνα τά ποτήρια και τά φλιτσάνια σας.

Καρβ. Καλά... ει καλά... τί ανάγκη νά τό ένθυμούμεθα.

Δίπλας. Ά! δέν σας τό κρύπτω...μ' επόνε- σεν ολίγον τό δοντάκι διά σας... Άλλά όλη ή πελατεία σας τό επάθηνε, δέν ήμουν μόνος...

Κυρία Καρβου. Ά! Σιωπήσατε λοιπόν! αυτό είνε άσχημα άστεϊα.

Δίπλ. Και ό μπαμπάς Καρβουνόπουλος τά εκητλάβαινε.

Καρβου. Έγώ;

Δίπλ. Διότι από την ήμεραν όπου μάς μυρί- στηκεν, ό καιός άρχισε νά γίνεται κρηθάρι.

Καρβου. Ά! μπά! Τι ιδέα!...δέν είνε έτσι... Άλλ' εάν δέν εκάμηνα ολίγην οικονομίαν ποτέ, ποτέ δέν θα κατώρθων νά τραβηχθῶ από την δουλειά μέ τριάντα χιλιάδες εισόδημα...

Δίπλ. Τριάντα χιλιάδες...ώραία...μάλιστα ό- ταν έχη κανείς μόνον μίαν κόρη...και εις τον καιρόν της...

Κα Καρβου. Είκοσι έτών...αυτό μάς πα- ρουσιάζει και ήμας αρκετά προχωρημένους την ήλικία, άλλά.

Δίπλ. Πώς ζεπετιούνται γρήγορα!... γρή- γορα!...Αυτό έσυλλογιζόμην και εγώ θέλω τον Μιχαλάκην.

Καρβου. Κα Καρβου. Τον Μιχαλάκην;...

Δίπλ. Ναι, τον υιόν μου...

Κα Καρβου. Ά! αλήθεια, ναι, έχετε ένν υιόν...τον έφέρετε μίαν φοράν μαζί σας εις τό καφφενείον.

Διπλ. Ἦτο μόνον ὁκτώ ἐτῶν... Τοῦ ἐβούτιζξ ἕνα παξιμαδάκι εἰς τὸν καφέν μου. (Πρὸς τὴν κ. Καρβουν.) Ἐπειτα τὸν ἐπῆρατε κοντά σας καὶ τοῦ ἐκάματε τὴν τιμὴν... νὰ τὸν περιποιηθῆται καὶ νὰ τὸν φιλήσῃτε.

Κα Καρβουν. Ναι, τὸ ἐνθυμοῦμαι καλὰ. Καὶ τί ἀπέγεινεν; τί κάμνει τώρα;

Διπλ. Βγάζει τοὺς φρονιμίτας του εἶνε ἕνας κύριος ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, ὠραῖος νέος, καθὼς πρέπει, πεπαιδευμένος, ἐπῆγε καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην... δι' αὐτὰ ὅλα σκέπτομαι νὰ τὸν ἀποκταστήσω.

Καρβουν. Ἄ!

Διπλ. Καὶ πρὸ ὀλίγου, ὅταν ἔβλεπα τὴν κόρην σας... μοῦ ἤλθε μία ιδέα.

Κα Καρβουν. (κατ' ἰδίαν) Ἄ! θεέ μου, Πρότασις γάμου.

Διπλ. Δὲν μαντεύεται;

Καρβουν. (ἐγειρόμενος). Ὁχι! (Κατ' ἰδίαν) Πατέρα με εἰσόδημα εἰς χιλιάδων... δὲν μοῦ συμφέρει.

Διπλ. (ἐγειρόμενος). Καρβουνόπουλε, θὰ σοῦ εἰπῶ κατὰ τὴν ιδέαν μου.

Καρβουν. (στρεφόμενος). Μπα! ἡ θερμάστρα καπνίζει πάλιν. Ἄμα κλείσῃ τὸ παράθυρον, νὰ σοῦ ὁ καπνός...

Διπλ. Αὐτὸ δὲν με πειράζει... Καρβουνόπουλε θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ κατὰ.

Κατερίνα, (ἐμφανιζομένη εἰς τὸ βᾶθος καὶ ἀναγγέλουσα). Κυρία, ἐπισκέψαι! Ἐρχονται ὁ κύριος Παραλῆς, ἡ γυναῖκα του, καὶ ἡ...

Καρβουν. (κατ' ἰδίαν). Εἰς καλὴν ὥραν ἤλθον.

Διπλ. (κατ' ἰδίαν). Νὰ τοὺς πάρῃ ὁ Διάβολος!

Σκηνὴ τετάρτη

Οἱ αὐτοί, κύριος καὶ κυρία Παραλῆ, Ἐλένη,

Κα Καρβουν, (σπεύδουσα πρὸς τὴν κυρίαν Παραλῆ) Ἄ! πόσον εἴσθε καλὴ, ἀγαπητὴ μου. (Ἀσπάζομένη τὴν Ἐλένην) Καλημέρα, παιδί μου!

Παραλῆς (χαίρειν). Κυρία...

Κα Καρβουν. Καθῆσθε, παρακλῶ... Καρβουνόπουλε, ἕνα ξύλον εἰς τὴν φωτιάν... Κατερίνα, φέρε ἕνα σακμάκι.

(Ὁ Καρβουνόπουλος ρίπτει τὸ ξύλον εἰς τὴν ἐστίαν, ἡ δὲ Κατερίνα θέτει ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς κυρίας Παραλῆ ἐν ὑποπόδιον καὶ ἐξέρχεται)

Διπλ. (κατ' ἰδίαν καθήμενος ἀριστερά). Θὰ περιμείνω νὰ φύγουν.

Ἐλένη. Μήπως ἡ Μαρία λείπει;

Κα Καρβουν. Ἄ! ὄχι! θὰ εἶνε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εἰς τὸ πιάνο τῆς.

Ἐλένη. Πηγαίνω νὰ τὴν εὔρω... Ἐφερα ἄ-

κριβῶς ἕνα θαυμασίον κομμάτι: (Ἡ Προσευχὴ μιζξ Παρθένου)... θὰ τὸ δοκιμάσωμεν μαζί!

Κα Παραλῆ. Πήγαίνε, κόρη μου.

Σκηνὴ Πέμπτη

Οἱ αὐτοὶ ἐκτὸς τῆς Ἐλένης

Κα Παραλῆ (καθημένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου Λοιπόν, εἴχατε σήμερον πολλὰς ἐπισκέψεις, πρώτη ἡμέρα ποῦ ἀρχίσατε νὰ δέχεσθε;

Καρβουν. (ὀπισθεν τοῦ ἀνακλίντρου. Εἴσθε οἱ πρῶτοι... κανεὶς ἄλλος δὲν μᾶς ἤλθεν ἀκόμη (Δεικνύων τὸν Δίπλα) ἐκτὸς τοῦ κυρίου... (Παρουσιάζων αὐτὸν) Ὁ κ. Δίπλος ἀπὸ τὸ Μαρουσι (κάθηται πλησίον τῆς συζύγου του στρέφον τὰ νῶτα πρὸς τὸν Δίπλα).

Δίπλος, (ὕποκλινόμενος). Ἐχω εὐχαρίστησιν.

Κα Παραλῆ, (χαμηλῆ τῆ φωνῆ εἰς τὸν κ. Καρβουνόπουλον). Εἶνε ὅπως διόλου ἀπλοῦς... Κάμνει τὰς ἐπισκέψεις του μετὰ τὸ ἐπανωφορι του.

Κα Καρβ. (χαμηλοφώνως). Εἶνε ἐπαρχιώτης. Θὰ φύγῃ ἀμέσως!...

Παραλῆς, (ὅστις ἀπὸ τινος τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς του) φίλτατέ μου, ἡ θερμάστρα σας καπνίζει.

Καρβ. (ἐγειρόμενος). Ναι... σταθῆτε... θ' ἀνοίξω τὸ παράθυρον (τὸ ἀνοίγει) Νὰ, τώρα, δὲν θὰ καπνίζῃ πλέον.

(Κάθηται πάλιν)

Δίπλος. Λοιπόν, θὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ φορέσω τὸ καπέλλο μου.

(Καλύπτεται)

Παραλῆς. Διατί δὲν κάμετε ὅπως ἐγώ; μία θερμάστρα μου ἐκάπνιζε...

Δίπλος. Καὶ ἐτοποθετήσατε, ἕνα μικρὸν μῦλον;...

Παραλῆς. Ὁχι... ἀλλὰ παρήγγειλα καὶ μοῦ ἔκαμαν ἕνα ἀεριστήρι μετὰ μηχανὴν νὰ γυρίξῃ καὶ νὰ σταματᾷ... με πέντε σωλῆνας καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος.

Δίπλος. Κοστίζει;

Παραλῆς. Ἐξήντα πέντε δραχμάς.

Δίπλος, (ἐγειρόμενος). Λοιπόν, ἐγώ, Κύριε μόνον με εἴκοσι ἐπτὰ δραχμάς.

Κα Καρβ. Καλὰ... καλὰ... ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτά. (Πρὸς τὴν κυρίαν Παραλῆ) Ἀγαπητὴ μου, πόσον εἴσθε καλὰ ποῦ ἤλθατε νὰ με ἰδῆτε!...

Κα Παραλῆ. Ἐλαβτὴν τὴν πρόσκλησίν σας... καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ λείψω ἡμεῖς ἐδιαλέξαμεν τὴν Δευτέρην!... Εἶνε ἡμέρα ντιστεγαγέ.

Καρβ. Ὁχι ὅμως περισσότερο ἀπὸ τὴν Τετάρτην...

Κα Παραλῆ. Ὄ! βεβαίως!... ἐκτὸς τούτου ἡ Δευτέρη μᾶς εἶνε περισσότερο τοῦ συμμοῦ...

Σκηνὴ ἕκτη

Οἱ αὐτοί, ὁ Κοῖνᾶς καὶ ἡ Κυρία Κοζινᾶ ἐμφανιζομένη εἰς τὸ βᾶθος.

Κα Παραλῆ. Νὰ! ἔρχονται!

Κα Καρβ. Καρβουνόπουλε, γρήγορα, ἕνα σακμάκι, ἕνα ξύλον. (Τρέχουσα πρὸς τὴν κ. Κοζινᾶ). Ἄ! ἀγαπητὴ μου Κυρία, Πόσον καλὴ εἴσθε νὰ ἔλθῃτε νὰ με ἰδῆτε!

Καρβ. (ἐν μεγάλῃ ταραχῇ). Κύριε, Κυρία... Ὁρίστε, παρακλῶ, καθῆσατε... (Ἀντὶ τοῦ ὑποποδίου θέτει τὸ ξύλον ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς κ. Κοζινᾶ). Ἐνα σακμάκι... ἄ! ἔκαμα λάθος! Μὲ συγχωρεῖτε!

(θέτει ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ τὸ ὑποπόδιον καὶ ρίπτει τὸ ξύλον εἰς τὴν φωτιάν).

Δίπλος, (κατ' ἰδίαν). Καὶ ἄλλος κόσμος!... θὰ περιμένω νὰ φύγουν.

(Κάθηται ὅλοι).

Κα Καρβ. (πρὸς τὴν κ. Κοζινᾶ). Νὰ ἔλθῃτε με αὐτὸν τὸν καιρὸν! Τί καλὴ ποῦ εἴσθε!...

Καρβ. ὄρθιος ὀπισθεν τοῦ ἀνακλίντρου. Ἦμποροῦμεν νὰ σᾶς προσφέρωμεν τίποτε;

Κοζιν. Εὐχαριστοῦμεν! Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ καιρὸς εἶνε ἀπελπιστικός!

Κ. Παραλῆ. Ὄ! ἀπελπιστικός!

Παραλ. Αὐτὸ ἐλέγχωμεν πρὸ ὀλίγου.

Κοζινᾶς. Ἀέρας, βροχὴ, χιόνι.

Δίπλος, (κατ' ἰδίαν). Ἀρχίσαν πάλιν τὰ ἴδια.

Καρβουν. Εὐτυχῶς, ὅτι ἔχετε ἀμάξι.

Κ. Κοζιν. Ὄ! δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ ζήσω οὔτε στιγμὴ χωρὶς αὐτά... Ὁθὰ προτιμοῦσα νὰ φάγω ξηρὸ ψωμί.

Κ. Καρβ. Ὄ! ξηρὸ ψωμί μόνον!

Κ. Κοζ. Ὁ λόγος τὸ φέρνει.

Καρβ. Τὸ πιστεύω! Δὲν ἀξιώθηκα νὰ φάγω εἰς τὸ τραπέζι σας... ἀλλὰ βεβαίως...

Κ. Κοζ. (ἐγειρομένη). Ἐλπίζω ὅτι θὰ μᾶς κάμῃτε τὴν εὐχαρίστησιν καμμίαν ἡμέρα...

Καρβ. Μετὰ χαρᾶς!... με πολλὴν εὐχαρίστησιν!...

(Ἐγείρονται, χαιρετῶνται καὶ κάθηται πάλιν).

Δίπλος, (κατ' ἰδίαν). Μόνος του προσκαλεῖται εἰς τὸ τραπέζι.

Κ. Καρβ. (Πρὸς τὴν κ. Κοζινᾶ). Τί ὠραῖο καπέλλο φορεῖτε!

Κ. Κοζ. Τὸ ἔκαμα εἰς τὴν κ. Νσεσενιέ.

Κ. Παραλ. Εἰς αὐτὴν μόνον ἠμπορεῖ νὰ εὐρηκνεὶ τόσον ὠραῖα καπέλλα.

Κ. Κοζιν. Εἶνε ὅμως ἀκριβόν... ἀλλὰ προτιμῶ νὰ φάγω ψωμί ξηρὸ καὶ ν' ἀγοράζω τὰ καπέλλα μου ἀπὸ τὰ κατχστήματά τῆς.

Καρβ. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Κοζιν. Ἀλλὰ τί καιρὸς;... Θεέ μου τί καιρὸς!

Παραλ. Ἐλεϊνός! Πῶς λυποῦμαι τοὺς ἀνθρώπους ὅπου γυρίζουν ἔξω...

Δίπλ. (κατ' ἰδίαν). Χωρίς ὑμπρέλλαν...

Καρβ. (κατ' ἰδίαν) Ἡ ὀμιλία ἀρχίζει νὰ ξεθυμίζη. (Μεγαλοφώνως). Ἐράθαστε τί ἔτυγε εἰς τὸν σιδηρόδρομον;

Κουζ. Ἄ! τρομερόν.

Κ. Κουζ. Ἐίμαι ἀκόμη ἄνω κάτω ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ μου ἔκαμε.

Κουζ. Φαντασθῆτε ἐκεῖνο τὸ βουνοῦ τοῦ Βουτύρου νὰ καίεται καὶ νὰ βγάζῃ φλόγες... εἶνε πολὺ σοβαρόν.

Καρβ. Μὲ ἐκείνην τὴν φωτιάν δὲν θὰ ἔμεινε ζωντανὸν οὔτε ἓνα μικρόδιον.

Παραλ. Φαντασθῆτε τῶρᾶ ἀντὶ τοῦ βουτύρου νὰ ἦσαν ἐπιβάται...

Καρβουν. Ἀρχίζει κάποιον ζωηρότης... εὐμορφᾶ περνοῦμε τὴν τετάρτην μας.

Κ. Κουζιν. Περίερον!... αἰσθάνομαι κάποιον ρεῖμα...

Δίπλ. (στηριζόμενος καὶ νομίζων ὅτι τῷ εὐχονται.) Ἐὐχαριστῶ... εἰς τὸ παράθυρον τὸ χρεωστῶ!...

Κ. Καρβ. Καρβουνόπουλε, κάμε μου τὴν χάριν, κλεῖσε τὸ παράθυρον.

Καρβουν. (διευθυνόμενος πρὸς τὸ παράθυρον. Τὸ κλεῖω. εὐχαρίστως!... ἀλλὰ θὰ γεμίση καπνὸν πάλιν!...

Κουζιν. Ἡ θερμάστρα σας καπνίζει;... Διατὶ δὲν κάμνετε ὅπως ἐγώ; Καὶ ἡ ἰδική μου ἐκάπνιζε...

Κατερίν. (ἀνχηγέλλουσα). Ὁ κ. Παύλου Μονάκριβος.

Δίπλ. (κατ' ἰδίαν) Ὡρισμένως ἐδῶ εἶνε συλλαλητήριον.

Σκηνὴ ἑβδόμη

Οἱ αὐτοὶ καὶ ὁ κ. Παῦλος

Καρβ. (πλησιάζων πρὸς αὐτόν.) Καλημέρα, φίλε μου.

Παῦλ. (χαιρετῶν). Κυρία... Κύριοι.

Καρβ. Καθήσαστε λοιπόν.

Παῦλ. (στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἐστίας). Τί καιρός!... τί καιρός!...

Πάντες Ἐλεεινός!

Δίπλ. (κατ' ἰδίαν ἐγειρόμενος ἀποτόμως.) Πάλιν τὰ ἴδια;... Προτιμῶ νὰ ἐπιστρέψω. (Μεγαλοφώνως). Δουλὸς σας Κύριοι καὶ Κυρία...

Καρβ. (χωρὶς νὰ κινήθῃ ἐκ τῆς θέσεώς του). Ἄ! φεύγει;... καλημέρα... καλημέρα...

Δίπλ. (χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Καρβουν.) Χωρὶς νὰ ἐνοχλήσῃ κανένα ἡμπορεῖς νὰ κατορθώσῃς νὰ πάρω τὴν ὑμπρέλλα μου;

Καρβ. (νεύει εἰς τὸν Παρκλῆν, ἡ ὑμπρέλλα διδομένη ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα φθάνει μέχρι τοῦ

Καρβουν. ὁ ὁποῖος τὴν ρίπτει κατὰ γῆς ὀπισθὲν του. Ὁ Δίπλ. λαμβάνει αὐτήν) Δουλὸς σας.

(Ἐξέρχεται).

Καρβ. (πρὸς τὸν Παῦλον.) Λοιπὸν φίλε μου, τί καλὰ μᾶς φέρετε;... Σεῖς ὅπου εἶσθε τοῦ συρμού.

Κουζ. (πρὸς τὸν Παῦλον.) Μήπως ἔρχεσθε ἀπὸ τὸ Ζάπειον;

Παῦλ. Ὁχι! ἔρχομαι ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸν μου Συμβούλιον.

Κ. Καρβ. Πῶς εἴχατε οἰκογενειακὸν Συμβούλιον;

Παῦλ. Βέβαια!... δὲν τὸ εἰξέυρετε; Πρὸ ἐνός ἔτους εὐρίσκονται ὑπὸ ἀπαγόρευσιν.

Παραλ. Καὶ διατὶ;

Παῦλ. Δι' ἀνοησίας!... Τί νὰ σᾶς εἰπῶ!... Ἐγὼ τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶμαι τόσον τρυφερός.. ὅπου δὲν ἡμπορῶ ν' ἀρνηθῶ τίποτε εἰς τὰς Κυρίες;...

Κ. Κουζ. (γελῶσα). Ἄ ἀλήθεια!

Παῦλ. Εἰς τὰς ὡραίας Κυρίας. (Κατ' ἰδίαν.) Μοῦ ἔρριψε μιὰ ματιά!... (Μεγχαλοφ.) Εἶμαι ὄρφανός... καὶ ἔχω εἰκοσι ἑνὲς χιλιάδας εἰσοδήμα...

Κ. Κουζ. (γελῶσα). Ἄ ἀλήθεια!

Παῦλ. Εἰς τὰς ὡραίας Κυρίας. (Κατ' ἰδίαν.) Μοῦ ἔρριψε μιὰ ματιά!... (Μεγχαλοφ.) Εἶμαι ὄρφανός... καὶ ἔχω εἰκοσι ἑνὲς χιλιάδας εἰσοδήμα...

Καρβ. Πολὺ καλὸν εἰσοδήμα!

Παῦλ. Καὶ διότι πέρυσιν ἐξώδευσα ἐξήντα πέντε χιλιάδας...

Παραλ. Ἄ! Διάβολε!

Παῦλ. Συνήλθον ὅλοι... θεοὶ, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, καὶ μὲ ἔβαλαν εἰς ἀπαγόρευσιν... εἶνε τερατῶδες!

Καρβ. Ἐ! Διάβολε!... ἐξήντα πέντε χιλιάδας...

Παῦλ. Ναὶ... ἐδιάσθηκα ὀλίγον... ἀλλὰ, ὅπως τοὺς εἶπα «Κύριοι, θὰ τὴν ἀφήσω τὴν Διλήν... καὶ τοῦ χρόνου θὰ δαπανήσω μόνον σαράντα...»

Καρβ. Καὶ πάλιν πολλὰ εἶνε ἀναλόγως...

Παῦλ. Θὰ τὰ συμβιβάσωμεν...

Καρβ. (κατ' ἰδίαν μετ' ἀγανακτήσεως.) Αὐτὸς εἶνε παραλυμένος.

Παῦλ. Σήμερον τὸ οἰκογενειακὸν Συμβούλιον συνεδρίασε... παρουσιάσθη, ὅπως ζητήσω ἀξίτησιν... Δὲν θὰ πιστεύσητε ὅτι μοῦ δίδουν μόνον 1000! δρ. τὸν μῆνα;... Εἶνε τερατῶδες;

Παραλῆς. Διάβολε! ἓνα παιδί ἐκεῖ!

Παῦλος. Τότε ὁ πρόεδρος... ἓνας οἰνοπώλης πωλεῖ χονδρικῶς... μοῦ ἀπήνησε: «Νέε μου, νὰ πανδρευθῆς... νὰ στρωθῆς εἰς πλεόν τακτικὴν ζώην... καὶ τὸ Συμβούλιον θὰ φροντίσῃ».

Καρβουν. Πολὺ σωστά!

Κουζινᾶς. Καὶ τί ἐκάμετε;

Παῦλος. Τοῦ ἐζήτησα τὴν κόρην του εἰς γάμον ἐν πλήρει συνεδριάσει. (Πάντες γελοῦν)

Καρβουν. (κατ' ἰδίαν) Εἶνε ἔξυπνος... ἀλλὰ θεὸς μου φύλαγε.

Παῦλος πρὸς τὸν Καρβουν. Σὺν νὰ καπνίζῃ ἐδῶ.

Καρβουν. Εἶνε τὸ παράθυρον...

Παῦλος. Μπά! Ἐπίστευα μᾶλλον ὅτι εἶνε ἡ θερμάστρα.

Κα Κουζινᾶ. (διακρίνουσα τὴν Μαρίαν καὶ τὴν Ἐλένην) ὦ! νὰ! τὰ καρίτσια!...

Σκηνὴ ὀγδόη

Οἱ αὐτοί, ἡ Μαρία, ἡ Ἐλένη, βραδύτερον ὁ Λακῆς, κατόπιν ἡ Κατερίνα,

Ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἐλένη ὀπισθεν τοῦ ἀνακλίνουρου. Ἡ Ἀρριέττα!

Κα Κουζινᾶ. (ἀσπάζομενη αὐτὰς) Μαρία, φίλητέ με, καὶ σὺ Ἐλένη!...

Παῦλος. (κατ' ἰδίαν, παρὰ τὴν ἐστίαν) Εἶνε εὐμορφᾶ αὐταὶ αἱ μικροῦλαί... (Πρακτηρῶν τὴν Ἐλένην) Πρὸ πάντων ἡ μελαχροινή!.. (Πρακτηρῶν τὴν Μαρίαν) καὶ ἰδίως ἡ ξυνή!...

Μαρία. (πρὸς τὴν μητέρα της) Διατὶ δὲν μᾶς εἰδοποίησες ὅτι ἡ Ἀρριέττα ἦτο ἐδῶ;

Κα Κουζινᾶ. Σὺς ἐνόηζα εἰς τὸ πιάνο.

Ἐλένη. (κρατοῦσα ἐφημερίδα) Καταγινόμεθα εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἐφημερίδος τῶν Συρμῶν.

Μαρία. Πρακτηρήσατε τί ὡραῖον ἐπανωφοράκι.

Ἐλένη. Ἐνὰ παρόμοιον θὰ ἠθέλωμεν.

Μαρία. Δύο...

Κα Παραλῆ. (λαμβάνουσα εἰς χεῖρας τὸ περιόδικόν) Νὰ ἰδοῦμε!

Κα Κουζινᾶ. (παρατηροῦσα ἐπίσης) Ἀκριβῶς σήμερα ἠγόρασαν ἓνα παρόμοιον εἰς τοῦ Ἀργυράκου εἶνε εἰς τὸ ἀμάξι μου...

Κα Παραλῆ. Πόσον τὸ ἀγοράσατε;

Κα Κουζινᾶ. Τριακοσίας δραχμάς.

Καρβουν. (πλησίον τῆς μικρᾶς τραπέζης ὅπου ἐφυλλομέτρει ἐν ἄλμπουμ μετὰ τῆς Κουζινᾶ καὶ τοῦ Παρκλῆ) Πολὺ ἀκριβόν

Παραλῆς. Πολὺ ἀκριβόν.

Παῦλος. (πρὸς τὴν Μαρίαν) Μοῦ κάμνουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶνε μέλη τοῦ οἰκογενειακοῦ συμβουλίου!

Κα Κουζινᾶ. Ἴσως ἐὰν ἦσαν ἀπλούστερα αἱ γαρνιτούρες...

Μαρία. Ἀλλὰ ὄχι, μαμά. δὲν πρέπει, καθόλου νὰ γίνῃ ἀπλούστερον.

Ἐλένη. Ἐὰν τὸ ἐλαφρώσητε, δὲν θὰ εἶνε πλεόν ἐπανωφοράκι.

Κ. Παραλῆ. Ἐνας τρόπος ὑπάρχει μόνον!... Ἐὰν ἡ κ. εἶχε καὶ καλωσύνη νὰ μᾶς δανείσῃ τὸ ἰδικό της...

Κα Κουζινᾶ. Θὰ ἐπέραμεν τὰ χνάρια του, καὶ θὰ τὸ ἐρράπτουμεν εἰς τὸ σπῆτι.

Μαρία καὶ Ἐλένη. Ἄ! νὰ!

Κα Κουζινᾶ. (ἐγειρομένη, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ ἄλλαι κυρία) Πολὺ εὐχαρίστως... θὰ εἶπω νὰ τὸ φέρουν (πρὸς τὸν Κουζινῆν) Κάμε μου τὴν χάριν, φώναξε τὸν Μάρκο.

Κουζινᾶς. (βλαίων πρὸς τὴν θύραν) Μάρκο!

Ἐλένη. (λακῆς ἐν στολῇ παρουσιάζεται εἰς τὸ βάθος κρατῶν ὑπὸ τὸν βραχιόνκα τὸ ἐπανωφορίον τοῦ κυρίου του.

Καρβουν. (θαυμάζων αὐτὸν) ὦ! εἶνε μεγαλοπρεπέστατος!

Κα Κουζινᾶ. Φέρε τὸ κουτί ποῦ εἶνε εἰς τὸ ἀμάξι.

Λακῆς. Ἀμέσως, Κυρία. (ἐξέρχεται)

Καρβουν. (πρὸς τὸν Παρκλῆν) Φαντάσου νὰ ἔχη ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν πληρώνη μὲ τὸν μῆνα, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τοῦ κρατῇ τὸ ἐπανωφορί!...

Κουζινᾶς. (πρὸς τὴν σύζυγόν του) Ὅταν θελῆς, ἀγαπητή μου...

Κα Κουζινᾶ. Μπά! ἀπὸ τῶρα;...

Κουζινᾶς. Πηγαίνουμεν εἰς τὴν ὁδὸν Κηφισοῦς ὅπου θὰ παιχθῇ κάποιον κρίκετ καὶ πρέπει νὰ εἴμεθα...

Καρβουν. Κρίκετ. Καὶ τί εἶνε αὐτό...

Παῦλος. Ἀγγλικὸν παιγνίδι τὸ ὅποιον σὺς βγάζει τῆς μασχάλας...

Μαρία. Ἄ! θὰ ἤμην πολὺ περίεργος νὰ τὸ ἰδῶ.

Ἐλένη. Καὶ ἐγώ...

Κα Κουζινᾶ. Τίποτε εὐκολώτερον... ἐλάτε μαζί μου... ἔχω τρεῖς θέσεις εἰς τὸ ἀμάξι μου...

Ὁ κ. Παραλῆς θὰ σᾶς συνοδεύσῃ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν...

Παραλῆς. Ἀλλὰ θὰ σᾶς στενοχωρήσωμεν πολὺ...

Κουζινᾶς. Μπά, καθόλου... καθόλου. Ἀποφασισμένον!

Μαρία. Ἄ! τί καλὰ!... (Φωνάζουσα) Κατερίνα, τὸ καπέλλο μου.

Ἡ Κατερίνα εἰσέρχεται φέρουσα ἐν ἐπανωφοράκι καὶ ἐν καπέλλον μὲ τὰ ὅποια περιβάλλει τὴν Μαρίαν καὶ κυρία ἐξέρχονται.

Παῦλος. Ἐγὼ ὄρεξιν νὰ τὸ ἰδῶ καὶ ἐγὼ αὐτό... ἄς ἔμβω εἰς ἓνα κουπέ...

Καρβουν. Κουπέ... σεῖς;... Ὁλομόναχος; Διατὶ δὲν πηγαίνετε μὲ τὸ τράμ...

Παῦλος. Μπά! εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θὰ ζητήσω νὰ διορισθῆτε μέλος τοῦ Συμβουλίου μου.

Καρβουν. Ἐ! δὲν θὰ εἶμαι πλεόν ἀκατάλληλος ἀπὸ τοὺς ἄλλους... Καὶ θὰ σᾶς εἰπῶ, ὅπως ὁ Πρόεδρος σας. Πανδρευθῆτε, κύριε Παῦλε.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ «ΑΘΗΝΑΙ»

Ἐλένη (πλησιάζουσα). Ἄ! ναί, κύριε Παύλε, πικρὸν ἔστιν. (Κατ' ἰδίαν). Θὰ κερδίσωμεν ἕνα χρῶν.

Μαρία (ἐπιστρέφουσα πάλιν). Ἄ! πικρὸν ἔστιν, κύριε Παύλε, σὰς παρακλῶ.

Παῦλος (κατ' ἰδίαν) Αὐταὶ αἱ μικροῦλαι με κατατρῶγουν με τὰ μάτια των! (Μεγαλοφ.) Θὰ τὸ συλλογισθῶ. Κυρία μου. (Παρατηρῶν ἀφοπτεράς μετὰ συμπαιθείας) θὰ τὸ σκεφθῶ.

Κουζινᾶς. Προσκυνῶ, Κυρία.

Καρβουν. Δουλὸς σας, κυρία.

[Χαιρετισμοί ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Κουζινᾶ, ἡ Ἐλένη, ὁ Παρκαλῆς καὶ ὁ Παῦλος ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βήθους].

Σκηηνὴ Ἐνάτη

Καρβουνόπουλος κυρία Καρβουνόπουλου ἡ κ. Παρκαλῆ, κατόπιν ὁ λακίς.

Καρβουν. Τὴ τύχη ποῦ εἶχε, αὐτὴ ἡ κ. Κουζινᾶ!

Κα Παρκαλῆ. Δικαί;

Καρβουν. Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ὁ πατέρας της... ὁ μπάριμπα Σκληρὸς ἤρχετο κάθε πρωτὴ με τὰ δειγμάτα του νὰ μοῦ πωλήσῃ τὰ ρῶμα του καὶ τὸ ρακί του!...

Κα Παρκαλῆ. Ἦτο λοιπὸν παραγγελιοδόχος;

Καρβουν. Βέβαια, καὶ τοῦ ποδαριοῦ. Ἐπρόκειτο νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν κόρην του με ἕνα δικαστικὸν κλητῆρα... ὅταν παρουσιάζετο ὁ κ. Κουζινᾶς με τὸ ἑκατομμύριόν του καὶ ἐρωτεύεται τρελλά. Μὰ τὸν Θεόν, οὔτε εἰς τὸ ὄνειρόν της δὲν τὸ εἶχεν ἰδῆ.

Κα Καρβουν. Τί;

Καρβουν. Τὸ ἑκατομμύριον!

Κα Παρκαλῆ. Τὴ νὰ σὰς εἰπῶ, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ ἤθελα νὰ ὑπανδρεύσω τὴν κόρην μου τόσο ἀτερίαχα.

Κα Καρβουν. Οὔτε ἐγώ.

Καρβουν. Ναί, ναί! τὸ ἑκατομμύριόν του εἶνε πολὺ κινούργιο... εἶνε ἕνας... νεόπλουτος!

Κα Καρβουν. Ἐγὼ, νομίζω ὅτι ἔτσι θὰ τὸ ἐπωλοῦσα τὸ παιδί μου.

Καρβουν. Ἀφοῦ εἶνε εὐτυχής! (Ἀνέρχεται)

Κα Παρκαλῆ. Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὄρους δὲν θὰ ἠχόμην τὴν εὐτυχίαν διὰ τὴν κόρην μου.

Κα Καρβουν. (λαμβάνουσα τὴν χειρὰ της) Ἄ! εἴμεθα πραγματικὰ μητέρες, ἡμεῖς... ἐνοσούμεθα.

Κα Παρκαλῆ. ὦ, βέβαια... εἶχα ἔλθῃ διὰ νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ καὶ τι... εἴθε οἱ καλλίτεροι φίλοι μας... Πρόκειται περὶ ἑνὸς συνοικισίου διὰ τὴν Ἐλένην.

Καρβουν. (προσφέρων καθίσματα καὶ καθήμενος πλησίον των. Λοιπὸν! Εἰπήτέ μὰς τα!

Κα Παρκαλῆ. Ἀκόμη μόνον σχέδιον εἶνε...

πρόκειται περὶ ἑνὸς νέου ἀρχιτέκτονος, τοῦ κ. Στεφάνου Παρκαλῆ...

Κα Καρβουν. Τὸν εἶδα εἰς τὸ σπήτι σας... εἶνε πολὺ καθὼς πρέπει.

Κα Παρκαλῆ. Ἐχει καλὴν πελατῆαν... καὶ διακοσίας χιλιάδας δραχμὰς... Γόση εἶνε καὶ ἡ προτιμὰ τῆς Ἐλένης.

Καρβουν. Τόσον δίδομεν καὶ ἡμεῖς τῆς Μαρίας μας.

Κα Παρκαλῆ. Φίνεται ὅτι πρέπει καὶ τῆς κόρης μου ἐγὼ δὲν εἶμαι ματαιόδοξος... ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ... εἶνε ἡ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ μου!

Κα Καρβουν. (πρὸς τὸν σύζυγόν της) Τοῦτο, Κύριε, ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὸ ἑκατομμύριον.

Καρβουν. Καὶ ὅταν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ καὶ τὰ δύο!

Κα Καρβουν. Πότε λοιπὸν θὰ παύσουν οἱ ἄνδρες νὰ λατρεύουν τὰ χρήματα!... ἐγὼ δὲν φιλοδοξῶ περισσότερα διὰ τὴν Μαρίαν... ἕνα καλὸν νέον... νὰ ἔχῃ καὶ καμμιὰ διακοσασιά!...

Καρβουν. Καμμιὰ διακοσασιά καὶ κατὶ. Μάρκος (λακίς ἐμφανιζόμενος εἰς τὸ βήθος με μέγιστον κυτίον) Κυρία!...

Καρβουν. (ἐγειρόμενος) Ἄ! καλὰ! εἶνε τὸ ἐπανωφοράκι. (Λαμβάνει αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Μάρκου, τὸ θέτει ἐπὶ τῆς μικρῆς τραπέζης καὶ πλησιάζων τὴν Μαρίαν, ἐρωτᾷ χαμηλοφώνως) Πῆτε μου, εἶνε ἀνάγκη, νὰ τοῦ δώσωμεν κατὶ τι;...

Κα Παρκαλῆ. Μὰ!... δὲν ἠξέρω!

Κα Καρβουν. Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε σνηθήεικ.

Καρβουν. Εἰς ἕνα τέτοιον κύριον... δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ δώσῃ ὀλιγώτερον ἀπὸ πέντε δραχμὰς καὶ νὰ σὰς εἰπῶ, σὰν πολὺ εἶνε. (Μεγαλοφ. πρὸς τὸν Μάρκον) Φίλε μου, αἱ κυρίαί σας εὐχαριστοῦν μεγάλως... μεγάλως. (Συνοδεύει τὸν Μάρκον ὅστις ἐξέρχεται ὑποκλιόμενος).

Κα Παρκαλῆ. (ἐγειρομένη) Θὰ περάσω εἰς τὸ δωμάτιόν σας με αὐτὸ τὸ κουτί... ἕως ὅτου ἔλθῃτε νὰ κόψω τὸ χνάρι.

Κα Καρβ. Μάλιστα, εἰς τὴν στιγμὴν ἔρχομαι.

(Ἡ Κα Παρκαλῆ εἰσέρχεται δεξιά).

Σκηηνὴ δεκάτη

(Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβουν. κατόπιν ἡ Κατερίνα ἔπειτα ὁ Δίπλας, ἔπειτα ἡ κ. Παρκαλῆ.)

Κα Καρβουν. Ἡ ὥρα εἶνε πέντε, δὲν θὰ ἔλθῃ πλέον κανεὶς, ἡμποροῦμεν νὰ σβύσωμεν τὴν φωτιάν.

Καρβουν. Ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ πύσῃ ὁ καπνός.

Κα Καρβουν. (κράζουσα εἰς τὸ βήθος). Κατερῖν, ἔλα νὰ σβύσῃς ἐδῶ.

Καρβουν. Πηγαίνω νὰ φέρω νερόν. (Ἐξέρχεται πρὸς στιγμὴν ἀριστερά).

Κατερίνα (εἰσερχομένη). Ἦλθον, ἦλθον, Κυρία. Κα Καρβουν. Καλὰ, βοήθησέ με. (Σηκώνει τὸ ἐμπροσθεν τοῦ φορέματός της καὶ στερεώνει αὐτὸ με κερφίδας ἐπὶ τῆς ζώνης της).

Καρβουν. (εἰσερχόμενος με δύο φιάλας). Σταθήτε... πρέπει νὰ σβύσωμεν πρῶτα τὸ ζύλον ὅπου εἶνε πιὸ μέγα.

(Καὶ οἱ τρεῖς κύπτουν πρὸ τῆς ἐστίας).

Δίπλ. (εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βήθους). Τέλος πάντων! Σὰς εὐρίσκω μόνους... ἔφυγαν ὅλοι.

Καρβουν. (κατ' ἰδίαν). Ὁ Δίπλας!

Κα Καρβουν. (κατ' ἰδίαν). Θὰ μὰς κάμῃ τὴν πρότασίν του. (Μεγαλοφώνως). Κατερῖν, ἔφησέ μας.

Καρβουν. (πρὸς τὸν Δίπλαν). Ἐρχεσαι νὰ πάρῃς τὸ πανεράκι σου... Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐνοχληθῆς. θὰ σοῦ τὸ ἔστειλα.

Δίπλας Ἄ! δὲν ἔκμα πολὺν κόπον, εἶνε ὁ δρόμος μου διὰ τὸν σταθμόν.

Καρβουν. Ἀνχωρεῖς; Τότε δὲν σοῦ λέγω νὰ καθῆσῃς.

Δίπλας Δὲν ἔχω πρὸς δυὸ λόγια νὰ σὰς εἰπῶ καὶ τὰ λέγω ἀμέσως... Ἐχω ἕναν υἱόν, τὸν ὅποιον ἐπιθυμῶ νὰ ὑπανδρεύσω ὅσα τ' ἐταχύτερον... ἡ κόρη σου εἶνε εὐμορφη, καλοκατεθραμμένη...

Καρβουν. Σὲ παρακλῶ!...

Δίπλ. Εἴθε ἐντιμοὶ ἄνθρωποι, παλαιοὶ φίλοι, μοῦ ἀρέσετε.

Καρβ. Πολὺ μὰς κατακνεύεις, ἀλλ' ἡ περιουσία τοῦ Μιχαλάκη...

Δίπλ. Εἶνε λαμπρὰ! Σὺ, ἐγνώρισες τὸν ἀδελφόν μου, τὸν Γεώργιον...

Καρβ. Ὅχι...

Δίπλ. Ἦτο νοτὸς τοῦ Μιχαλάκη... σχεδὸν ἠλίθιος, ποτὲ δὲν κατῶρθωσε νὰ πάρῃ διπλωμα... ἐπῆγε λοιπὸν εἰς τὴν Σμύρνην ν' εὕρῃ ἐργασίαν εἰς τὸν σιδηρόδρομον... μοῦ ἔγραψε κάθε χρόνον «Εἶμαι καλὰ, φίλησέ μου τὸν Μιχαλάκη» Ἐφιλοῦσα τὸν Μιχαλάκη διότι αὐτὸ μ' εὐχαριστοῦσε καὶ δὲν ἐσυλλογιζόμην πλέον τὴν ἐπιστολήν του. Ἀλλὰ φαντασθῆτε ὅτι πρὸ ἐξ μηνῶν πεθάνει καὶ ἀφήνει κληρονόμὸν τὸν υἱόν μου.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβ. Καὶ λοιπὸν:

Δίπλ. Λοιπὸν, τοῦ ἀφήνει αὐτὸς ὁ θλάξ πηνῆτα χιλιάδας δραχμὰς εἰσόδημα.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβ. Ἐνν ἑκατομμύριον!

Δίπλ. Ἐ! ναί, ὁ Μιχαλάκης ἔχει ἕνα ἑκατομμύριον.

Ἡ κ. Παρ. (ἐμφανιζομένη δεξιόθεν κατ' ἰδίαν). Ἐνα ἑκατομμύριον! Ὁ υἱὸς του!

(Ἀποσύρεται ταχέως καὶ ἀκρατῆ).

Καρβ. Ἐνν ἑκατομμύριον! καθῆσε λοιπὸν... θ' ἀνάψω πάλιν τὴν φωτιάν.

Ἡ κ. Καρβουν. (ἐξάλλος). Ἐνν ζύλον! ἕνα σκαμνάκι! (Καταβιβάζει ταχέως τὸ φορέμα της).

Δίπλ. (εἰς τὸν ὅποιον προσέφεραν θέσιν ἐπὶ τοῦ ἀνκαλίντρου μετὰζῦ Καρβ. καὶ τῆς συζύγου του). Εἶνε περιττόν... θὰ φύγω.

Κα Καρβ. Ἀγαπητέ μου κύριε Δίπλα... ἡ πρότασίς σας μὰς ταραττει, μὰς συγκινεῖ.

Καρβ. Καὶ αὐτὸ διότι εἴμεθα φίλοι, παλαιοὶ φίλοι!

Δίπλ. Ταπεινοὶ πελάται τοῦ καφεπώλου Καρβουνόπουλου! Ἀλλὰ βέβαια, διὰ νὰ ἐνωθῶν, πρέπει ὁ νέος καὶ ἡ νέα νὰ γνωρίζωνται.

Καρβουν. Νὰ ἰδοῦμε!

Κα Καρβουν. Ναί, νὰ σκεφθῶμεν.

Καρβουν. Εἰς τὸ Ζάππειον... εἰς τὸ Μουσεῖον εἰς...

Κα Καρβουν. Ὅχι, εἰς τῆς κυρίας Κουζινᾶ! εἶνε πλουσία... ἀγαπᾷ πολὺ τὴν Μαρίαν... θὰ τὴν παρακαλέσωμεν νὰ δώσῃ μίαν μικράν ἐσπερίδα.

Καρβουν. Εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προσκληθῆτε.

Δίπλας. (ἐγειρόμενος). Ναί, ἔτσι θὰ μοῦ γράψητε... Ποῦ εἶνε τὸ πανεράκι μου;

Κα Καρβουν. Θὰ σὰς τὸ φέρωμεν οἱ ἴδιοι εἰς τὸ Μαρῶσι.

Δίπλας. Σύμφωνοι... Χαίρετε.

Κα Καρβ. (παρασιαζομένη). Πῶς! ἀποχωρεῖτε ἀπὸ τώρα, κύριε Δίπλα!

Δίπλας. Μόλις θὰ προσθιάσω τὸν σιδηρόδρομόν μου.

Κα Καρβουν. Καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος θὰ ὑπάγω... ἔχω ἀμάξι κάτω... θὰ σὰς ἀφήσω εἰς τὸν σταθμόν.

Καρβουν. Ὁρατῆ!... Δέξου.

Κα Καρβουν. Προσφέρατέ μοι τὸν βραχίονά σας, κύριε Δίπλα.

Κα Καρβουν. (κατ' ἰδίαν). Ἐνα ἑκατομμύριον; τί ἐπιτυχία διὰ τὴν Μαρίαν!

Κα Καρβουν. (κατ' ἰδίαν) Τί ἐπιτυχία διὰ τὴν Ἐλένην!

(Ἡ κ. Παρκαλῆ καὶ ὁ Δίπλας ἐξέρχονται ἐκ τοῦ βήθους, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Καρβουνόπουλου).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αΐθουσα πολυτελέστατα επιλωμένη : Διέδρα (confidants) εκατέρωθεν. Θύραι εἰς τὸ βάθος εἰσάγουσαι εἰς ἄλλην αἶθουσαν. — Μεταξὺ τῶν δύο θυρῶν ἐστία, ἀνωθεν τῆς ὁποίας κάτοπτρον... θύραι πλάγιοι. — Ἐγειρομένης τῆς ἀδελφίδος, παρουσιάζεται χορὸς ζωηρότατος. — Μεγάλη κίνησις ἐν ἀμφοτέραις ταῖς αἰθούσαις. — Τινὲς χορευτὰ προσκαλοῦσι τὰς κυρίας, ἄλλοι πάλιν συνομιλοῦν.

Σκηνὴ πρώτη

Παῦλος, προσκεκλημένοι τινὲς ἢ κ. Κουζινᾶ, κατόπιν ὁ Κουζινᾶς, ἢ κ. Καρβουνοπούλου.

Ὁ Παῦλος, καθήμενος ἐπὶ τοῦ διέδρου, ἀριστερά. Ἔινε θαυμασιὸς ὁ χορὸς αὐτὸς, δὴ τέλει. Αἱ ἐνδυμασίαι τῶν κυριῶν... τὸ κτένισμά των... εἶνε τερατώδες...

Κουζ. (εἰσερχόμενος). Ἐμπρὸς λοιπὸν, κύριοι δὲν ἀκούσατε τὴν μουσικὴν ; Τὰς κυρίας σας. (Προσκληθεῖς. Ἐξέρχονται). Ὁ χορὸς μας ἀρχίζει νὰ ζωηρεύη... θὰ εἶνε πολὺ ἐπιτυχημένος.

Κα Καρβ. (εἰσερχομένη ἐν μεγίστῃ ταραχῇ). Μὰ τὸ ἐννοεῖτε αὐτό ; Νὰ μὴν ἔλθῃ ἀκόμη ὁ κ. Μιχαλάκης ;

Ὁ Κουζ. Ὀλίγην ὑπομονήν. Κυρία μου, δὲν εἶνε ἀκόμη δεκά.

Κα Κουζ. Οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους δὲν ἤλθον ἀκόμη.

Κα Καρ. Ἐὰν δὲν ἔλθῃ... ἐὰν ὁ πατέρας του εἶνε ἀδιάθετος ;...

Κουζ. Θὰ ἔλθῃ... ἡσυχάσατε καὶ ἐπιστρέψατε πάλιν εἰς τὸν χορὸν.

Κα Κουζ. Τὴ κάμνει ἡ Μαρία ;

Κα Καρβ. Χορεύει... μετὸν κ. Στέφανον Παρῆν, τὸν ἀρχιτέκτονα.

Κα Κουζ. Πηγαίνετε πλησίον τῆς... Ἄμὰ φθάσουν αὐτοὶ οἱ κύριοι... θὰ σὰς εἰδοποιήσω.

Κα Καρβ. Ὡ! ἀμέσως, σὰς παρακαλῶ !... Ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τὴν στενοχωρίαν μου. (Εἰσέρχεται εἰς τὸν χορὸν μετὰ τοῦ κ. Κουζινᾶ).

Σκηνὴ Δευτέρα

Ἡ κ. Κουζινᾶ κατόπιν ὁ Δίπλας καὶ ὁ Μιχαλάκης ἔπειτα ἡ Μαρία, καὶ ὁ Στέφανος Παρῆς

Κα Κουζινᾶ. Ἡ κἀμένη !... Ἄλλ' ἀδίκως ἀνησυχεῖ. Ἡ Μαρία εἶνε νοστιμωτάτη ἀπόψε καὶ ὅσῳ ὀλίγον γοῦστο καὶ ἂν ἔχῃ ὁ κ. Μιχαλάκης... (Τὸν βλέπει εἰσερχόμενον ἀριστερῶθεν μετὰ τοῦ Δίπλα) Ἄ! ὁ κ. Δίπλας.

Ὁ Δίπλας καὶ ὁ Μιχαλάκης. (Χαιρετῶντες) Κυρία...

Δίπλας. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν υἱόν μου ;

Κα Κουζινᾶ. Κύριε... (κατ' ἰδίαν) φαίνεται πολὺ καθὼς πρέπει.

Μιχαλάκης. Σὰς εὐχαριστῶ κυρία διὰ τὴν πρόσκλησιν μετὰ τὴν ὁποίαν μ' ἐτιμῆσατε...

Κα Κουζινᾶ. Ἐπρεπε νὰ σὰς μαλώσω διότι ἤργήσατε...

Δίπλας. Πταίει. Κυρία μου, ὁ λαϊμοδέτης τοῦ Μιχαλάκη.

Κα Κουζινᾶ. (ἐμπιστευτικῶς) Ἔινε μέσα... χορεύει... μείνετε ἐδῶ... (ἐκ τῆς θύρας) Μείνετε ἐδῶ. (εἰσέρχεται εἰς τὸν χορὸν)

Μιχαλάκης (ἐκπληκτος) Ποῖα εἶνε μέσα :... ποῖα χορεύει ;

Δίπλας. Μία χαριτωμένη κοπέλλα... Ἡ κόρη τῆς ὄραίας κυρίας Καρβουνοπούλου.

Μιχαλάκης. Καὶ ἔπειτα ; τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμεῖ ;... Δὲν τὴν γνωρίζω.

Δίπλας. Ὁχι, ἀλλὰ θὰ τὴν γνωρίσης... ἕνας ἄγγελος, παιδί μου, ἕνας ἄγγελος ! Δὲν ἠθέλησα νὰ σοῦ ἀμιλήσω πρὶν διότι δὲν θὰ ἤθελες νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν χορὸν... πρόκειται περὶ νύφης.

Μιχαλάκης. Περί νύφης !... θέλετε νὰ με ὑπανδρεύσητε ;... Ὡ, πατέρα, ὦ, τί σὰς ἔκαμα, νὰ μὲ βάλητε εἰς τὸν ζυγὸν εἴκοσι ἐπτὰ ἐτῶν ;...

Δίπλας. Δὲν θέλω νὰ σὲ βάλω εἰς τὸν ζυγόν... Ἀλλὰ νὰ σ' ἐμποδίσω μόνον ἀπὸ ἀνοησίας...

Μιχαλάκης. Ποῖας ἀνοησίας ;...

Δίπλας. Παιδί μου, εἶσαι χαριτωμένος νέος, εἶσαι καλὸς, γενναῖος, φρόνιμος, μορφωμένος.

Μιχαλάκης. Καλοπιάσατέ με... βλέπω ποῦ θέλετε νὰ φθάσητε...

Δίπλας. Ἄλλ' ἔχεις ἐνὶ ἐλάττωμα... εἶσαι μαλακὸς... ἀνεπαφάσιτος... ὅτι θέλουν σὲ κάμουν ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος. Δὲν σὲ μαλώνω δι' αὐτό... Ἐτσι εἶμαι καὶ ἐγώ.

Μιχαλάκης. Ἐγώ ; σήμερον ἀκόμη ἐπέταξα ἔξω τὸν ὑπρέτην μου... διότι...

Δίπλας. Ναι, μετὰ τοὺς ἀνδρας... κἀπως ὑποφέρεται... ἀλλὰ μετὰς Κυρίας !

Μιχαλάκης. Ἐ! μετὰς Κυρίας... ἔχουν τόσην χάριν !

Δίπλας. Ἀκριβῶς, ἔχουν χάριν... τοῦλάχιστον εἶχον χάριν... ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖς νὰ ὑπερασπισθῆς ἐναντίον των... Τὸ πρῶτον προσωπᾶκι ὅπου θὰ σοῦ παρουσιασθῇ... σὲ βάζει εἰς τὰ δίκτυα... ὁμοιάζεις τοῦ πατέρα σου... ἄλλοτε...

Μιχαλάκης. Εἶσθε ὑπερβολικός...

Δίπλας. Καὶ μόνον τὸ ταξεῖδι σου εἰς τὴν Ἰταλίαν εἶνε ἀπόδειξις... ἔφυγες διὰ εἴς ἑβδομάδας καὶ ἔμεινες ἕνδεκα μῆνας... Σοῦ εἶχα πα-

«ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ»

ραγγεῖλει τριαντάφυλλα καὶ μοῦ ἔφερες πλεξίδα :

Μιχαλάκης. Ὁμολογῶ ὅτι ἔχασα ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν Φλωρεντίαν... ἀλλ' ἐὰν ἐβλέπατε τὰ μαλλιά τῆς Τερέζας...

Δίπλας. Τὴ μὲ μέλλει διὰ τὴν Τερέζαν ; (Μετὰ περιεργείας) Ἦσαν λοιπὸν πολὺ εὐμορφὰ τὰ μαλλιά τῆς :

Μιχαλάκης. Δύο χεῖμαρροι ἐβένου οἱ ὅποιοι ἔφθανον εἰς τὴν γῆν.

Δίπλας (μετὰ θαυμασμοῦ) Ἐ!... ὅς εἶνε... ἔχεις δίκαιον διὰ τὴν Τερέζαν !... Ἀλλὰ εἰς τὴν Βενετίαν ! Τὴ ἔκαμες εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπου δὲν ἠμποροῦσα νὰ σὲ ξεκολλήσω ἀπ' ἐκεῖ !

Μιχαλάκης. Ὡ ἐὰν ἐγνωρίζετε τὴν Λουκίαν !

Δίπλας. Ἄλλο πάλιν ! τὴν ἔχουμεν τὴν Λουκίαν !...

Μιχαλάκης. Τὴ ἀνάστηξ ! τὴ ὠραῖον σῶμα... τὴ εὐλιγισία ! τὴ ἀγαλμα... καὶ τὴ μάτια, φωτιὰ καὶ βελουδο !...

Δίπλ. (μετὰ θαυμασμοῦ). Ὡ! ὦ! (κατ' ἰδίαν). Καὶ νὰ μὴν ἔχω ὑπάγει ποτε εἰς τὴν Ἰταλίαν ! αὐτὸ θὰ εἶπῃ νὰ καρφωθῇ κνεῖς στὸ Μαρῶσι.

Μιχαλ. Ἦτο ἀνθρωπῶδες... τίποτε περισσότερον. Ἀλλὰ βεβχίως αὐτὴ εἶχεν εἰς τὰς φλέβας τῆς αἷμα δόγου.

Δίπλας. Ἦμπορεῖ. Ἄλλ' εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ αἷμα τοῦ δόγου δὲν ὑπάρχει ἢ τοῦλάχιστον θὰ εἶνε σπανιώτατον... καὶ ἐπειδὴ, μετὰ τὸν χαρακτῆρά σου θὰ κτώρθωνες νὰ μοῦ παρουσιάσης ὡς νύφην καμμίαν πεταχτοῦλα τῆς ἐκλογῆς σου, ἐφρόντισα μόνος νὰ σοῦ εὐρω σύζυγον... δὲν κατὰγεται ἀπὸ δόγον... δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν ἀξίωσιν ὁ Καρβουνοπούλος... ἀνήκει ὅμως εἰς πολὺ καλὴν οἰκογένειαν.

Μιχαλ. Εἶνε εὐμορφη ;

Δίπλας. Ἐκτάκτως εὐμορφη !

Μιχαλ. Ἄ.

Δίπλας. Αὐτὸ σὲ κάμνει νὰ χαμογελάς, κατεργάρη !

Μιχαλ. Μίξν λέξιν... εἶνε ξανθὴ ἢ μελαχροινὴ ;

Δίπλας. Θελατικωτάτη ξανθὴ !

Μιχαλ. Ἄ! τί τύχη ! εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφότου δὲν ἠγάπησα ξανθὴν... ἕνα χρόνον τῶρα μ' ἐνούσιάζουν αἱ μελαχροινά.

Δίπλ. Ἀλλὰ τῶρα, τὸ πρῶτον εἶνε σοβαρὸν... δὲν πρόκειται περὶ ἐργολαβίας, πρόκειται περὶ γάμου.

Μιχαλ. Σύμφωνοι... ἀλλὰ θέλω νὰ ἰδῶ. (ἡ Μαρία ἐρχομένη μετὰ τὸν Στέφανον, διέρχεται τὴν αἶθουσαν ἐκ τοῦ βάθους, ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά. Μιχαλ. διακρίνων αὐτούς.) Μπα ! ὁ Στέφανος Παρῆς ! καλὴμέρα !... (Παρατηρῶν

τὴν Μαρίαν, λέγει πρὸς τὸν πατέρα του). Ὡ! τί χαριτωμένη κοπέλλα! τί ἐκτακτὸς εὐμορφιά. (Παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Μαρίαν μέχρις οὗ ἐξηφανίσθη.

Δίπλ. Ἐ! λοιπὸν, φίλε μου, εἶνε αὐτὴ ! !

Μιχ. Πῶς ;

Δίπλ. Βλέπεις πῶς εἰξεύρω νὰ ἐκλέξω !

Μιχαλ. Μὰ μπράβο !... Ἀκόμη γνωρίζετε τῆς εὐμορφες.

Δίπλ. Ἡ συνήθεια νὰ καλλιεργῶ τὰ τριαντάφυλλα... (Ἰελῶν) Ἐ! Ἐ! Ἐ! Σοῦτ ! οἱ γονεῖς.

Σκηνὴ Γ.

Ὁ Μιχαλ, ὁ Δίπλ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβουνοπούλου ἔπειτα ἡ Μαρία καὶ ὁ Στέφανος.

Κ. Καρ. (μετὰ προθυμίας) Ἄ! κύριε Δίπλα... Καρ. (Ἐπίσης) Φίλε μου !

Δίπλ. Κυρία !... ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν υἱόν μου Μιχαλάκη... (παρουσιάζει) ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβουνοπούλου. (Χαιρετῶνται).

Κ. Καρβ. Χαίρω πολὺ, Κύριε, διὰ τὴν γνωριμίαν σας... ἡ μάλλον διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς γνωριμίας !...

Μιχ. (ἐκπληκτος) Πῶς εἶπατε, Κυρία, εἶχα ποτε τὴν εὐτυχίαν...

Δίπλ. Ναι ! Σὰς ἐπαρουσίασα καὶ ἄλλην φορὰν εἰς τὴν Μαρίαν... εἶνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι ἦσο μόνον ὀκτῶ ἐτῶν.

Καρβ. Ἡ σύζυγός μου σὰς ἐπικίεν εἰς τὰ γόνάτα τῆς καὶ σὰς ἐφίλησε.

Μιχ. Τότε, κυρία, πολλοὶ θὰ μ' ἐφθόνησαν.

Κα καὶ Κος Καρβ. Ἄ! Ὁραϊότατα, Ὁραϊότατα !...

Μιχ. (προχωρῶν). Καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς, κυρία, ἐὰν ὁ κ. Καρβουν. ἐπέτρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ γνωριμία μας... ἀπὸ τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὅσον τὴν διεκόψαμεν.

Κα καὶ Κος Καρβ. Ἄ! Ὁραϊότατα ! Ὁραϊότατα !...

Κα Καρβουν. (χαμηλοφ. πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς). Ἐχει πολὺ πνεῦμα.

Καρβουν. (χαμηλοφ.) Βεβαίωτατα. Ἐχει πνεῦμα ἐνὸς ἐκατομμυρίου !

(Πρὸς τὸν Μιχαλ.) Ἐρχεσθε ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν ;

Μιχαλ. Μάλιστα, Κύριε, ἀπὸ τὴν Βενετίαν.

Καρβουν. Ἄ! ἀπὸ τὴν Βενετίαν !... Εἶδετε τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, τὴν γέφυραν τῶν Στεναγμῶν !

Μιχαλ. Πολλάκις !

Δίπλ. (κατ' ἰδίαν). Καὶ τὴν Λουκίαν !

Καρβουν. Καὶ τί σὰς ἐπροξένησε τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν εἰς Βενετίαν ;

Μιχάλ. Τὸ τελωνεῖον!
Κύριος καὶ Κα Καρβούν. ὦ! ὠραιότατα! ὠραιότατα!

Μιχάλ. (χαμηλ. πρὸς τὸν Δίπλ.) Φαίνονται πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι.

Δίπλ. (χαμηλοφ.) Διάβολο! Γελοῦν μὲ ὅ,τι καὶ ἂν εἴπη;

Μαρ. (εἰσέρχεται συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου). Σὺς εὐχαριστῶ, Κύριε.

Μιχ. (κατ' ἰδίαν). Εἶνε αὐτή! ὦ! ὀριστικῶς μόνον αἱ ξανθὰ εἶνε ὠραία.

Στέφ. Κλημέρα, Μιχαλάκη.

Μιχ. Καλημέρα, φίλε μου. (Χαιρετῶνται διὰ χειραψίας).

Κα Καρβ. ὦ! γνωρίζετε τὸν κ. Στέφανον Παρῆν;

Μιχ. Πολὺ καλά... Εἶνε φίλος μου! Τοῦ ὀφείλω τὰ δύο αὐτιά μου...

Πάντες. Πῶς;

(Πολλοὶ κύριοι καὶ κυρίαι εἰσέρχονται καὶ λαμβάνουσι θέσιν παρὰ τὴν ἐστίαν. Ὑπὸ τῆς παρουσίας μεταδίσκου).

Μιχ. (προσφέρει παγωτὰ εἰς τὰς κυρίας Καρβουνοπούλου). (πρὸς τὴν Δεσποινίδα). Σὺς ἀρέσουν, Κυρία μου, αἱ ἱστορίαι τῶν ληστῶν;

Μαρ. ὦ! ναί, εἶνε πολὺ νόστιμοι.

Μιχ. Σὺς εἰδοποιῶ ὅτι αὐτὴ εἶνε πολὺ τρομακτικὴ.

Στέφ. Ἀφῆσε αὐτά!...

Καρβ. Ἐμπρὸς λέγετε!

Μιχ. Εὐρισκόμεθα εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νεαπόλεως... εἴμεθα πέντε νέοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἓνας ἱατρὸς ἄνευ πελατείας καὶ ὁ ὅποιος εἶχε συμβουλευεῖ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸ κλίμα τῆς Ἰταλίας, χάριν τῆς υγείας του... Ἐταξιδεύομεν πεζῇ... ἓνας ὄνος ἦτο φορτωμένος μὲ τὰς ἀποσκευὰς μας καὶ ἐπὶ πλέον μὲ τὸ πρόχειρον φαρμακεῖον τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς τὸν ἱατρὸν μόνον διὰ νὰ ἰατρευέται... εἴχαμεν καὶ ἀρκετὰς μπουτίλιας μπουρνῶ, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ ἐχρησίμευεν εἰς τὴν δίκαιάν του· ἐξ αὐτοῦ, ἐννοεῖται, ἐδοκιμάζομεν καὶ ἡμεῖς πότε καὶ πότε.

Καρβ. Καὶ οἱ λησταί!

Κα Καρβ. Σιώπα λοιπὸν, Καρβουνόπουλε.

Μιχάλ. Ἐνῶ ἐσταματήσαμεν ὀλίγον διὰ ν' ἀναπαυθῶμεν μοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ ριψοκινδυνεύσω εἰς τὰ πέριξ, πρὸς τὸ βουνόν... Μόλις εἶχα προχωρήσει τετρακόσια βήματα καὶ ἰδοὺ με περικυκλούμενον καὶ δεμένον μὲ σχοινιά... ἔπεσα μέσα εἰς μίαν συμμορίαν.

Μαρία. (ἐντρομος) ὦ! θεέ μου!

Καρβουν. (τρίβων τὰς χεῖράς του) Ἦλθαμε τέλος πάντων εἰς τοὺς ληστὰς!

Μιχαλάκης. Τοὺς διηγῶμαι πῶς συνέβη νὰ

εὐρεθῶ ἐκεῖ... ἀμέσως στέλλουν ἄνθρωπὸν τῶν πρὸς τοὺς τέσσαρας φίλους μου μὲ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν: «Ἐὰν ἐντὸς 2 ὥρῶν δὲν καταθέσετε πέντε χιλιάδας φράγκα εἰς τὴν ρίζαν τῆς γειτονικῆς μεγάλης δρυός, θὰ εὔρητε ἐκεῖ τὸν φίλον σας δεμένον καὶ μὲ δύο αὐτιά ὀλιγώτερα».

Μαρία. Εἶνε φοβερόν!

Κος καὶ Κα Καρβουν. Τρομερόν!

Δίπλ. (ἤρεμος) Ἐγὼ γνωρίζω τὴν ἱστορίαν... καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν συγκινοῦμαι.

Μιχάλ. Τότε ὁ Στέφανος, μὴ ἔχων πέντε χιλιάδας φράγκα, συλλαμβάνει μίαν μεγάλην ἰδέαν... Ἀνοίξε τὸ φαρμακεῖον τοῦ ἱατροῦ, πέρνει ἓνα μπουκαλάκι λαύδανον, καὶ χύνει τὸ περιεχόμενον εἰς τὰς μπουτίλιας τοῦ μπουρνῶ, κατόπιν, σπρώχνει τὸν ὄνον καὶ μὲ τὸ κρασί πρὸς τὴν μεγάλην δρὺν καὶ ἐπιστρέφει ἀμέσως... Εἰς τὰς δύο ἀκριβῶς... οἱ λησταὶ φθάνουν, εὐρίσκουσι τὸν ὄνον ἀντὶ τῶν πέντε χιλιάδων φράγκων, ἀρχίζουν νὰ βλασφημοῦν ἰταλίστι... μὲ δένουν εἰς τὸ δένδρον καὶ ἐτοιμάζονται νὰ μὲ ἀκρωτηριάσουν...

Μαρία. Τὶ φόβον θὰ εἴχετε!

Μιχαλάκης. Βέβαια δὲν ἐγελοῦσα... ὅταν ὁ ἀρχηγός... ἓνας—μὲ μιὰ τόση μύτη κόκκινη... ὁ ὅποιος καλοέβλεπε τὸ μπουρνῶ... προτείνει νὰ τὰ πιῶν εἰς υγείαν τῶν αὐτιῶν μου πρὶν μοῦ τὰ κόψουν.

Καρβ. ὦ! Ἐνοῶ!

Κα Καρβ. Σιώπα λοιπὸν, Καρβουνόπουλε!

Μαρία. Πατέρα, ἄφησε νὰ τελειώσῃ τὴν ἱστορίαν...

Μιχάλ. Μόλις ἀδιάζουν ὀλίγες μπουτίλιας καὶ τοὺς βλέπω νὰ πέσουν εἰς τὸ χορτάρι, νὰ κλείσουν τὰ μάτια των καὶ ν' ἀποκοιμηθῶν βαθύτατα, τὸν ὄνον τοῦ δικαίου.

Καρβ. ὦ! Μπράβο!

Μιχάλ. Ἐτελείωσα, κυρία μου... μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ἑσπῆρας φθάνουν οἱ φίλοι μου... μὲ λύουν, μὲ ἀνεβάζουν εἰς τὸν ὄνον καὶ ἀναχωροῦμεν ἐν θριάμβῳ.

Καρβ. Καὶ οἱ λησταί!...

Μιχάλ. Εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν, εἰδοποιῶμεν τοὺς χωροφύλακας, οἱ ὅποιοι κάμνουν μόνον τὸν κόπον νὰ τοὺς συναξοῦν ἀπὸ τὰ χορτάρια ὡς ἀνθοδέσμη μενεξέδων.

Κα Καρβ. Εἶνε συγκινητικώτατον!

Καρβ. Διηγεῖται θαυμάσια.

Μιχάλ. Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ Στέφανος Παρῆς ἐγένεν ὁ καλλίτερος τῶν φίλων μου... καὶ ὁ δευτερος πατήρ τῶν αὐτιῶν μου.

Στεφ. Εἶνε μαρῖα νὰ διηγῆσαι αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον μέσα εἰς ἓνα χορὸν.

Μαρία. Εἶμαι ἀκόμη συγκεκινημένη ἀπὸ τὴν διήγησιν...

Κα Καρβ. ὦ ἡ μουσικὴ!

Μιχάλ. (πρὸς τὴν Μαρίαν). Κυρία μου, ἓνα βάλς θὰ σὰς κάμῃ νὰ λησμονήσετε τὴν συγκινησίαν σας...

Κα Καρβ. (χαμηλοφ. πρὸς τὸν σύζυγόν της). Τὴν προσκαλεῖ!

Μαρία. Εὐχαρίστως, κυρία... (πλησιάζουσα τὴν μητέρα της) Κράτησε μαμὰ, τὸ ριπίδι μου.

Μιχάλ. (χαμηλοφ πρὸς τὸν Δίπλαν). Θελακτικώτατη!

Δίπλ. (χαμηλοφ). Λοιπὸν ἤμπορῶ νά...

Μιχάλ. Ὅ,τι κάμετε καλὰ καμωμένον... (Προσφέρει τὸν βραχίονά του εἰς τὴν Μαρίαν). Κυρία...

(Μιχάλ. καὶ Μαρία ἀπέρχονται εἰς τὴν αἴθουσαν ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Στεφάνου καὶ ἄλλων.

Σικηνὴ τετάρτη

Δίπλ. καὶ ἡ κ. Καρβουνοπούλου, Καρβουνόπου.

Κα Καρβ. (πρὸς τὸν Δίπλαν. Καὶ λοιπὸν; Καρβ. Τὶ σοῦ εἶπε;

Δίπλ. Εἶνε καταμαγευμένος!...

Κα Καρβ. ὦ! τί χριτωμένοι, νέοι!... ὅθελω νὰ τοὺς ἰδῶ νὰ χορεύσουν!

Καρβ. Καὶ ἐγώ. (Ἐρειδόμενος ἀπὸ τοῦ βραχίονος τῆς συζύγου του, εἰσέρχεται). Ἡ κόρη μὰς θὰ γίνῃ ἑκατομμυριούχος.

Κα Καρβ. Καὶ θὰ ἔχει καὶ μέγαρον!

Καρβ. Ὅθ' ἔχη καὶ λακὲν, θὰ τοῦ δίδω νὰ μοῦ κρατῆ τὸ ἐπανωφόρι (ἐξοπλίζεται).

Σικηνὴ πέμπτη

(Δίπλ. Κος καὶ Κα Παρῆ, Ἐλένη κατόπιν Στέφανος)

Δίπλ. Ἡ δουλειὰ πηγαίνει ὠραία! μὰ νὰ τὸν ὕπνυδρῶσω τὸν Μιχαλάκη, θὰ ἤμπορῶ νὰ ἦμαι ἡσυχος καὶ νὰ καλλιεργῶ ἐν εἰρήνῃ τὰ τριαντάφυλλά μου.

(Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παρῆ καὶ ἡ Ἐλένη, ἐμφανίζονται ἀριστερόθεν).

Κος Παρ. ὦ! ὁ ἀγαπητός μου κ. Δίπλ. κ.

Δίπλ. (χαριετῶν). Κυρία μου.

Κα Παρ. Ἐλένη! δὲν χαιρετᾶς τὸν καλὸν μας φίλον κ. Δίπλαν;

Δίπλ. (χαριετῶν τὴν Ἐλένην). Κυρία... ὦ! τί ὠραῖον τὸ φάρεμά σας.

Παρ. (κατ' ἰδίαν). Ναί, ἀλλὰ κοστίζει καὶ πολὺ.

Ἐλένη (κατ' ἰδίαν). Πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω ἐὰν ἦλθεν ὁ κ. Στέφανος. (Ἀνέρχεται).

Κα Παρ. Καὶ ἦλθετε τῶρα ἀπὸ τὸ Μαροῦσι;

Δίπλ. Μὲ τὸν σιδηρόδρομον τῶν 5. Ἐφαγα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μὲ τὸν υἱόν μου.

Κα Παρ. ὦ! πολὺ κακὰ ἐκάμετε. Διὰ τὴν δὲν ἦλθετε νὰ γευματίσωμεν μαζί;

Δίπλ. ὦ! εἴθετε παρὰ πολὺ καλῆ... Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ λάβω τόσο θάρρος...

Κα Παρ. Ὅθ' ὠμιλοῦσατε διὰ τα τριαντάφυλλα μὲ τὸν σύζυγόν μου ὁ ὅποιος τρελλαίνεται δι' αὐτά.

Δίπλ. ὦ! μπᾶ, ἀλήθεια, κύριε;

Παρ. Ἐγώ; δηλ... ἓνα εὐμορφο τριαντάφυλλο μ' ἀρέσει... (ἰδιαιτ.) Τὶ διάβολο ἔπαθεν ἡ γυναῖκά μου!...

Κα Παρ. Ὁ κ. Μιχαλάκης δὲν ἦλθε μαζί σας;

Δίπλ. ὦ! ναί, χορεύει μέσα.

Κα Παρ. Ὅθ' μὰς τὸν παρουσιάσητε παρακαλῶ... Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ τὸν γνωρίσῃ ὁ κ. Παρῆ.

Παρ. (κατ' ἰδίαν ἐκπληκτος). Ἐγώ;

Δίπλ. (εὐχαριστῶν τὸν Παρ.) ὦ! Κύριε! Κα Παρ. Εἴμεθα χθὲς κάπου καὶ ἔλεγον διὰ τὸν υἱόν σας τόσα καλὰ, τόσοις ἐπαίνους!

Δίπλ. (μετὰ περιεργείας). ὦ!

Κα Παρ. Ὅχι, δὲν θὰ σὰς εἰπῶ ποῦ... Ἐλαβὰ τὸ θάρρος νὰ προσθέσω. «Δὲν γνωρίζω τὸν κ. Μιχαλάκη, ἀλλ' ἄλλο δὲν τοῦ εὐχουαὶ παρὰ νὰ ὁμοιάσῃ τοῦ πατέρα του, νὰ εἶνε τόσο καλὸς, τόσο καθὼς πρέπει...»

Δίπλ. (ἐν συγκινηθεί). Μά... Κυρία;...

Κα Παρ. Λέγω αὐτὸ τὸ ὁποῖον σκέπτομαι.

Δίπλ. (ἰδιαιτ.) Ἀλήθεια... εἶνε πολὺ περιποιητικὴ.

Παρ. (ἰδιαιτ.) Μὰ διὰ τὴν ἡ γυναῖκά μου νὰ κολακεύῃ τόσο αὐτὸν τὸν ἐπαρχιώτην;

Ἐλένη (δικαιόνοσα ἐπερλόμενον τὸν Στέφανον). ὦ! Ὁ κ. Στέφανος...

Παρ. (ἰδιαιτ.) Ὁ μέλλων γαμβρός μου. (Πηγαίνων πρὸς αὐτὸν μετὰ προθυμίας). Καλημέρα, ἀγαπητέ. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ σὰς βλέπω.

Στέφ. (χαριετῶν) Κύριε... Κυρία... (Χαμηλ. πρὸς τὴν Ἐλένην). Εὐμορφη ποῦ εἴθετε ἀπόψε.

Ἐλένη. (χαμηλ.) ὦ! μπᾶ, νομίζετε;

Κ. Παρ. (χαμηλ. πρὸς τὸν σύζυγόν της. Νὰ εἴσαι ὀλίγον ἐπιφυλακτικὸς μὲ τὸν κ. Στέφανον.

Παρ. (ἐκπληκτος). Μπᾶ! διὰ τὴν;

Κ. Παρ. Ὅθ' σοῦ εἰπῶ ὅστερα.

Στεφ. (πρὸς τὴν Ἐλένην). Κυρία, ἐτοιμάζονται νὰ χορεύσουν βάλς... μοῦ κάμετε τὴν εὐχαρίστησιν...

Ἐλ. Εὐχαρίστως, κύριε. (Λαμβάνει τὸν βραχίονα τοῦ Στεφάνου)

Δίπλ. (πρὸς τὸν Παρ.) Μεταξὺ ἀνδρῶν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐκφράζεται ἐλευθέρως... ἐγὼ πη-

γαίνω ν' ἀνακλύψω ποῦ εὐρίσκεται ὁ μπαουζός.
(Ὁ Στέφανος, ἡ Ἐλένη καὶ ὁ Δίπλ. ἐξέρχονται.)

Σκηνή ΣΤ'.

(Κυρία καὶ κύριος Παραλῆς).

Ὁ Παρ. (πρὸς τὴν σύζυγόν του). Λοιπὸν, τί συμβαίνει;

Κα Παρ. Δὲν ἐννοεῖς τίποτε ἐσθ', αὐτὸ συμβαίνει... Ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ ἐπιχειρώτου, ὁ κ. Μιχαλάκης Δίπλας... ἔχει ἓνα ἐκτομμύριον!

Παρ. Καὶ πῶς ἔχει;

Κα Παρ. Θὰ εἶνε μεγάλη τύχη διὰ τὴν Ἐλένην.

Παρ. Καλὰ ὁ ἄλλος... ὁ ἀρχιτέκτων;

Κα Παρ. Θὰ πάρῃ ἄλλην! Αὐτό!

Παρ. Ἐμπρὸς λοιπὸν!

Κα Παρ. (Βλέπουσα εἰσερχομένην τὴν κ. Καρβουνοπούλου). Ἀλλὰ, σὲ παρακλώ, οὔτε λόγον!

Σκηνή ἐβδόμη

Οἱ αὐτοί, κυρία Καρβουνοπούλου

Κα Καρβ. (εἰσερχομένη ἀκτινοβολούσα ἐκ χαρῆς). Χορεῖουν μαζί καὶ με μίαν χάριν!... Ὅλοι τοὺς κυττάζουν. (Διακρίνουσα τὴν κ. Παραλῆ). Ἄ! ἀγαπητῆ, με συγχωρεῖτε, δὲν σὰς εἶχα παρατηρήσει...

Παρ. (Χαιρετῶν). Ὅ, τι ἐφθάσαμεν.

(Τῆ προσφέρει κάθισμα. Αἱ κυρίαὶ κάθηνται).

Κα Παρ. (Μετὰ διχύσεως). Ἄ φίλοι μου, νὰ εἰξεύρετε πόσον εὐτυχῆς εἶμαι!

Παρ. Ναι, ἀλήθεια!

Κα Καρβ. Ἦμπορῶ νὰ σὰς τὸ ἐμπιστευθῶ, ἐγὼ μυστικὸν δὲν ἔχω ἀπὸ σὰς εἶσθε οἱ καλλίτεροί μας φίλοι. Ἐλπίζω ὅτι γρήγορα ὑπανδρεύομεν τὴν Μαρίαν!

Παρ. Ἀλήθεια! καὶ με ποῖον;

Κα Καρβ. Ἄ! ἀνέλπιστος γάμος... περιουσία... ἐνὸς ἐκτομμυρίου... τὸν υἱὸν τοῦ κ. Δίπλα.

Παρ. (Κατ' ἰδίαν). Ὅριστε μας!

Κα Παρ. ὦ! σὰς συγχάρω εὐλικρινέστατα, ἡ εἰδήσεις αὐτῆ, καλὲ, μοῦ προξενεῖ μίαν χαρὰν!

Κα Καρβ. (σφίγγει τὴν χεῖρά της). ὦ! τὸ γνωρίζω... καλὴ μου κυρία Παραλῆ!...

(Ἐγείρονται)

Κα Παρ. (πρὸς τὸν σύζυγόν της). Νὰ συχαρῆς λοιπὸν τὴν κυρίαν.

Παρ. Βέβαια... Δὲν ἤμπορῶ νὰ σὰς περιγράψω τὴν χαρὰν μου...

Κα Καρβ. Οἱ δύο νέοι ἐγνωρίστησαν ἀπόψε διὰ πρώτην φοράν... ἀλλ' ἀρέσουν ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον... εἶνε τόσο εὐμορφη ἡ κόρη μου!

Κα Παρ. Ἄ! ἀπράλλακτη!

Κα Καρβ. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν χορεῖουν βάλς.

εἶνε μίαν χαρὰ νὰ τοὺς βλέπει κανεὶς. Με συγχωρεῖτε... (Ἀνέρχεται νὰ παρατηρήσῃ πρὸς τὴν ἀΐθουσαν).

Παρ. (χαμηλ. πλησιάζων πρὸς τὴν σύζυγόν του). Ὡστε λοιπὸν ὁ γάμος εἶνε σχεδὸν τελειωμένος δὲν πρέπει πλέον οὔτε νὰ τὸ συλλογισθῶμεθα

Κα Παρ. (χαμηλ.) Εἶσαι τρελλός! Ἐνας γάμος ἐφ' ὅσον δὲν ἔγινεν, ἤμπορεῖ νὰ χαλάσῃ.

Παρ. Ναι, ἀλήθεια... ἀλλὰ νὰ τρέχωμεν εἰς τὸ ξένο χωράφι...

Κα Παρ. Τὸ ξένο χωράφι... τί λέγεις καλέ... τίνος χωράφι; ἓνας νέος ἀνύπανδρος ἀνήκει εἰς ὅλον τὸν κόσμον... εἶνε κτῆμα τοῦ δημοσίου...

Παρ. Βέβαια!... ἀλλὰ θὰ γίνῃς ἀφορμὴ νὰ τὰ χαλάσωμεν με τοὺς φίλους μας...

Κα Παρ. Ἦσύχασε, παρακλώ... δὲν ἀγπάξ τὴν κόρην μας...

Παρ. (κατ' ἰδίαν). Ἀγνωρίστη κατήντησεν ἡ γυναῖκά μου!... Τί θηρίον ὅπου ἔγινε!

Κα Καρβ. (κατερχομένη) Νὰ τους ἔρχονται.

Κα Παρ. (κατ' ἰδίαν). Ὁ κ. Μιχαλάκης! (χαμηλοφ. πρὸς τὸν σύζυγόν της). Στεῖλέ μου τὴν Ἐλένην!

Παρ. Εὐχαρίστως, ἀλλὰ δὲν ἀνακατόνομα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν... ὅ, τι θέλεις κάμε. (Ἐξέρχεται).

Σκηνή ὄγδοη

Κα Καρβ. κα Παραλῆ, Μιχαλάκης, Μαρία

Μιχ. Εἶσθε ἡ βασιλίτισσα τοῦ χοροῦ! Χορεῦστε θουμάσια! (Τῆ προτείνει νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ δένδρου πρὸς τὰ δεξιὰ).

Μαρία. Με κόλακευετε τόσο με τὰς φιλοφρονήσεις σας, ὥστε με κάμετε νὰ ἐντρέπωμαι.

Κ. Καρβ. (πρὸς τὴν κόρην της). Τί ζέστη... ποῦ θὰ ἔχῃς.

Μιχ. (χαμηλοφ. πρὸς τὴν Καν Καρβουν.) Εἶνε ἐρασιμωτάτη! Εἶνε θελκτικωτάτη! Ἀγαπητῆ μου πενθερά.

Κ. Καρβ. (κατ' ἰδίαν) Πενθερά! χαμηλ. πρὸς τὴν κυρίαν Παραλῆ) Εἶπε «Πενθερά!»

Κ. Παραλ. (χαμηλοφ. Παρουσιάζατέ μου τον..

Κ. Καρβ. ὦ! βέβαια, πρέπει (Παρουσιάζουσα). Ὁ κ. Μιχάλης Δίπλας, ἡ κυρία Παραλῆ, ἡ καλλιτέρη μου φίλη.

Μιχ. (Χαιρετῶν) Κυρία...

Κ. Καρβ. Θὰ τὴν ἀγαπήσετε ἀμέσως διότι ἀγαπᾷ πολὺ τὴν Μαρίαν...

Κ. Παραλ. ὦ! ναι!

Κ. Καρβ. (χαμηλοφ.) Σὰς ἀφίνω μαζί... ὁμιλήσατέ του διὰ τὴν κόρην μου... πάντοτε καλὸν κάμνει.

Κ. Παραλ. χαμηλοφ.) Μὴ σὰς μέλει... Βασισθῆτε εἰς ἐμέ...

Κ. Καρβ. (πρὸς τὴν Μαρίαν). Ἐλα παιδί μου ὁ πατέρας σου μὰς ζητεῖ!

(Ἐξέρχεται, ἀφοῦ ἀπέτεινεν εἰς τὴν κυρίαν Παραλῆ νεύματα συνεννόσεως.)

Σκηνή Θ'.

Μιχαλ. κ. Παραλῆ, κατόπιν ἡ Ἐλένη.

Κ. Παραλ. (ἰδιαιτ.) Καὶ ἡ Ἐλένη ποῦ δὲν ἔρχεται (Μεγαλοφώνως). Τί θελκτικὴ νέα ἡ Μαρία!

Μιχαλ. Πράγματι γοητευτικωτάτη ὑπαρξίς... Ἡ Κυρία τὴν γνωρίζει πρὸ καιροῦ;

Κ. Παραλ. ὦ! ἀπὸ παιδί! Ἄφ' ὅτου ἔγεννηθῆ! ... καὶ ὡς ἐκ τούτου αἰσθάνομαι δι' αὐτὴν μίαν συμπάθειαν...

Μιχαλ. Τὴν ὁποῖαν σὰς ἀνταποδίδει εἶμαι βέβαιος... διότι ἡ Δεσποινὶς Μαρία φαίνεται νὰ ἔχη καρδίαν.

Κ. Παραλ. Χρυσὴν καρδίαν! Αὐτὸ φαίνεται εἰς τὸ πρόσωπόν της... ἀρκεῖ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ ὄρατα της μάτια. τῶν ὁποίων ἡ ἔκφρασις φαίνεται πάντοτε ὡσὰν κοιμωμένη... ἔρκεῖ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ χαριέστατον καὶ ἀκίνητον στόμα της καὶ νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι βλέπει...

Μιχαλ. Ἐν ἄγαλμα.

Κ. Παραλ. Τὴν γαλήνην ὠραίας λίμνης... Καὶ ἐν τούτοις εἶνε ζωηρά.

Μιχαλ. Ἄ! τόσο τὸ καλλίτερον!

Κ. Παραλ. (Μειδιᾷ ἐξακολουθητικῶς)... καὶ ἀκόμη διὰ πράγματα τὰ ὅποια δὲν εἶνε ἀστεῖα. Προχθές, ὁ μουσικοδιδάσκαλός της ἔπεσεν εἰς τὴν σκάλαν... ἐκείνη ἐμειδίει... Τί εὐτυχῆς χαρρακτῆρ.

Μιχαλ. Ναι (Κατ' ἰδίαν) Μήπως εἶνε κουτῆ!

Κα Παρ. Ἐπειτα τῆς ἀρέσει τόσο ἡ ταξίς! Πιστεύετε ὅτι ποτὲ δὲν κατορθώνει νὰ ἐξοδεύσῃ τὰ χρέματὰ τὰ ὅποια τῆς δίδουν διὰ τὴν ἐνδυμασίαν της;... Ἐχει οικονομίας τὸ ἀγαπητὸν αὐτὸ πλάσμα, τοπαθετεῖ εἰς τὴν τράπεζαν...

Μιχαλ. (ἰδιαιτ.) Εἶνε, φαίνεται, τοῦ συμφέροντος.

Κα Παρ. Ἄ! εἶνε ἀξιολάτρευτος κόρη!

Μιχαλ. ὦ ναι... ἀξιολάτρευτος...

Κα Παρ. Θὰ ἐδίδα ὅ, τι ἔχω διὰ νὰ τῆς ὁμοιάσῃ ἡ κόρη μου...

Μιχαλ. Ἄ! ἡ κυρία ἔχει κόρην;

Κα Παρ. Μάλιστα... συνομήλικον τῆς Μαρίας, ἀνετρόφησαν εἰς τὸ αὐτὸ Παρθενωγαγεῖον.

Μιχαλ. Ὅμοιάζουν μεταξύ των;

Κα Παρ. Καθόλου... ἔσον ὁμοιάζει ἡ ἡμέρα με τὴν νύκτα... Ἐν πρώτοις ἡ Ἐλένη δὲν εἶνε εὐμορφη εἶνε μελαγχρινή.

Μιχαλ. Ἀλλὰ σὰς βεβαίω ὅτι ὑπάρχουν μελαγχρινά...

Κα Παρ. Εἶνε ἐκφραστικὸν τὸ πρόσωπόν της... αὐτὴ εἶνε ἡ μὴνη της χάρις!

Μιχαλ. (κατ' ἰδίαν) Κατάλαβα, εἶνε ἀσχημύλα!

Ἐλένη (εἰσερχομένη). Μ' ἐφώνησες, μαμά;

Κα Παρ. (κατ' ἰδίαν). Τέλος πάντων... (Μεγαλοφ.) Ναι, παιδί μου.

Μιχαλ. (ἀφήνει κρυγὴν ἐκπλήξεως εἰς τὴν θέαν τῆς Ἐλένης). Ἄ!

Κα Παρ. (παρασιάζουσα) Ἡ κόρη μου... ὁ κ. Μιχαὴλ Δίπλας... ὁ υἱὸς ἐνὸς τῶν καλῶν μας φίλων...

Μιχαλ. (Χαιρετῶν). Κυρία!... (κατ' ἰδίαν) τὰ μάτια τῆς Τερέζας! καὶ λέγει ὅτι δὲν εἶνε εὐμορφη!...

Ἐλένη. Ὁ πατέρας μ' ἐμάλωσε πρὸ ὀλίγου διότι ἐνῶ ἐγόρευα με τὸν κ. Στέφανον ἐσχίσθη ἡ δαντέλλα μου...

Κα Παρ. Ἐχει δίκαιον, δὲν προσέχεις καθόλου.

Μιχαλ. Τὸ κακὸν δὲν εἶνε πολὺ μέγαλον...

Κα Παρ. (ἀσπυζομένη αὐτὴν). Εἶσαι μίαν σπάταλη!...

Ἐλένη. Δὲν θὰ τὸ κάμω πλέον μαμά!

Μιχαλ. (κατ' ἰδίαν). Τὸ καυμένο τὸ παιδί!

Πόσον χάριν ἔχει!

Ἐλένη, (ἀλλάζουσα τόνον). Με ὄλα αὐτὰ, ἔχασα τὸν χορευτὴν μου!

Μιχαλ. (γελῶν). ὦ! ὠραιότατα. Δὲν θέλει ἡ Δεσποινὶς νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ;

Ἐλένη. Εὐχαρίστως κύριε! ἀλλὰ θὰ προσέξῃτε νὰ μὴ πατήσητε τὸ φρεμά μου...

Μιχαλ. (πρὸς τὴν κ. Παραλῆ). Καὶ λέγετε ὅτι δὲν προσέχει τὰ φορέματά της!... Μείνκατε ἤσυγος, Δεσποινίς. Ἐγὼ μαζί σας ὄλα πετῶ, δὲν θὰ πατήσω κἀν εἰς τὴν γῆν.

(Ἐξέρχεται μετὰ τῆς Ἐλένης).

Σκηνή δεκάτη

κα Παραλῆ κατόπιν ἡ κα Καρβουν.

Κα Παρ. (παρατηροῦσα αὐτοὺς ἀπομακρυνόμενους). Τὸν τσάκωσα!

Κα Καρβ. (εἰσερχομένη καὶ ἀναζητοῦσα πρὸς τ' ἀριστερά). Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὐρίσκειται;

Κα Παρ. Ποῖον ζητεῖτε λοιπὸν;

Κα Καρβ. Ὁ κ. Μιχαλάκης ἐπροσκάλεσε τὴν κόρην μου νὰ χορεύσουν... καὶ δὲν φαίνεται...

Κα Παρ. Πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἀΐθουσαν.

Κα Καρβ. Λοιπὸν τοῦ ὁμιλήσατε;

Κα Παρ. Ἐὰν δὲν ἤκουεν τὴν μουσικὴν θὰ ἦτο ἀκόμη ἐδῶ. Ἡ σειρά μου νὰ ζητήσω μίαν χάριν.

Κα Καρβ. Ἐλεύθερα.

Κα Παρ. Πρόκειται διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐλένης...

Κα Καρβ. Τὸ καλὸ μας παιδί!

Κα Παρ. Μὰς παρουσιάσθη μία πρότασις ἑκατακτος... ἀλλὰ μεταξὺ μας, σὰς παρακαλῶ ὁ νέος μὰς ὑπεραρέσει.

Κα Καρβ. Ὁ κ. Στέφανος Παρῆς... μοῦ τὸ ἔχετε εἰπῆ.

Κ. Παρ. Ὁχι, αὐτὸ ἐχάλασε.

Κ. Καρβ. Μπά!

Κ. Παρ. Πρόκειται δι' ἕνα μηχανικὸν ἵ οὔτως ἔχει τετρακοσίας χιλιάδας δραχμάς.

Κ. Καρβ. Λαμπρὰ, ἀληθινὰ, πρότασις διὰ σὰς...

Κ. Παρ. Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε στενὸς φίλος τοῦ κ. Μιχαλάκη... εἰς ὅλα τὸν συμβουλεύεται... καὶ θὰ μοῦ δείξητε μεγάλην φιλίαν, ἐάν, ἐμπρός του εἰπῆτε μερικὰ καλὰ διὰ τὴν κόρην μου.

Κ. Καρβ. Ἐννοῶ... Ὁ Μιχαλάκης θὰ τὰ ἐπαναλάβῃ εἰς τὸν φίλον του... καί...

Κ. Παρ. Ἀκριβῶς.

Κ. Καρβ. Ἄλλως διὰ νὰ ἐπαινέσω τὴν Ἐλένην, ἀρκεῖ νὰ εἰπῶ ἐκεῖνο τὸ ὑποῖον αἰσθάνομαι.

Κ. Παρ. Πόσον καλὴ εἶσθε!

Κ. Καρβ. Καὶ πόσον καλὰ ἐννοοῦμεθα!

Κ. Παρ. Ἄ ἐλησμόνησα! Ὁ νέος εἶνε ὀλίγον καλλιτέχνης... εἶνε περιττὸν νὰ παραστήσωμεν τὴν Ἐλένην ὡς καλὴν οἰκοκυράν. μὴ διστάζετε νὰ εἰπῆτε ὅτι εἶνε ὀλίγον ρομαντικὴ.

Κ. Καρβ. Πολὺ καλὰ... θὰ εἰπῶ ὅτι ἀποστρέφεται τὸ ράψιμον.

Κ. Παρ. Ὁ χορὸς τελειώνει, σὰς ἀφήνω μὲ τὸν γαμβρὸν σας.

(Ἐξέρχεται)

Σκηπὴ ἐνδεκάτη

Κ. Καρβ. Μιχαλάκης

Κ. Καρβ. (κατ' ἰδίαν). Ὁ γαμβρὸς μου, τί γλυκεῖα αὐτὴ ἡ λέξις.

Μιχ. (Εἰσερχόμενος, κατ' ἰδίαν). Ἄ! ὠρισμένως, αἱ μελαχροινὰ μόνον ἀξίζουν!... Ὡς ἡ κυρία Καρβουνοπούλου!

Κα Καρβ. Ἐνόμιζα ὅτι εἶσθε μὲ τὴν Μαρίαν;

Μιχ. Τὴν ἀφῆκα εἰς τὴν μεγάλην σάλαν μὲ τὴν φίλην της, τὴν Κυρίαν Ἐλένην...

Κα Καρβ. Ἄ! ἴδετε τὴν Ἐλένην; πῶς σὰς φαίνεται;

Μιχ. (Ἐθαυρωμένος). Ἄλλά...

Κυρία Καρβ. Χαριστάτη! δὲν εἶνε ἔτσι; Ὡ, εἰπῆτε ἐλεύθερα τὴν γνώμην σας, δὲν ζηλεύομεν...

Μιχ. Ἀσιπὸν, εἰλικρινῶς εἶνε θελητικωτάτη!

Τὶ μάτια, τί βράδιμα, τί κομψότης! τί ζωηρότης!

Κυρία Καρβ. Καὶ τί πείσμα! ἔχει ὅσον καὶ ἡ κόρη μου, ὅχι περισσότερο, ἀλλὰ τόσον!..

Μιχ. Μάλιστα... εἶνε ὅμως ἄλλου εἶδους...

Κυρία Καρβ. Ἐπειτα εἶνε καὶ καλλιτέχνης.

Μιχ. Ἄ!

Κυρία Καρβ. Ζωγραφίζει, τραγουδεῖ, χορεύει... τέλος γνωρίζει ἀπ' ἔξω ὀλόκληρον τὸν Παράσον.

Μιχ. Τὶ λέγετε;

Κυρία Καρβ. Καὶ διακοσίας χιλιάδας δραχμάς προῖκα ἔννοεῖται ὅτι ἀπὸ ράψιμον... Τίποτε...

Μιχ. Ὡ! αὐτό...

Κυρία Παρ. Δὲν πρέπει νὰ τῆς εἰπῆτε: «Παιδί μου, νὰ ἕνα κουμπὶ τὸ ὅποσον θὰ πέσῃ ἐάν δὲν μοῦ τὸ στερεώσῃς». Ὁχι, ὅχι, αὐτὸ δὲν θὰ τῆς ἀρέσει!

Μιχ. Ἀλλὰ καὶ διατὶ ἄλλο ὑπάρχουν οἱ ράπται.

Κυρία Καρβ. Μὲ ὅλα αὐτὰ θὰ εἶνε λαμπρὰ γυναικοῦλα!

Μιχ. Νομίζετε;

Κυρία Καρβ. Εἶμαι βεβασία! Ἀρκεῖ νὰ σὰς εἰπῶ αὐτό. Ἐάν εἶχα υἱόν... ἀφοῦ δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ τοῦ δώσω τὴν Μαρίαν... δὲν θὰ ὠνευροῦμαι δι' αὐτὸν ἄλλην γυναικὰ ἀπὸ τὴν Ἐλένην!... Αὐτὸ ἠμπορεῖτε νὰ τὸ ἐπαναλάβετε εἰς ὅλον τὸν κόσμον!...

Μιχ. (Μετ' ἐνθουσιασμοῦ). Ὡ! σὰς ἐγνοῶ, Κυρία!

Κυρία Καρβ. (Ἰδιαιτ.). Ἐνόησε.

(Ἡ δρχήστρα ἀκούεται).

Μιχ. Μὲ συγχωρεῖτε! ἀκούω τὴν μουσικὴν.

Κυρία Καρβ. Καὶ ἔχετε δώσῃ τὸν χορὸν;

Μιχ. Μάλιστα.

Κυρία Καρβ. Πηγαίνετε, κ. Μιχαλάκη... μὴ ἀφίνετε νὰ σὰς περιμένῃ... ὅπως πρὸ ὀλίγου.

Μιχ. Ὡ! ὅχι!.. νὰ μὲ περιμένει... τρέχω ἀμέσως.

(Ἐξέρχεται)

Σκηπὴ δωδεκάτη

Κυρία Καρβού. Ὁ Παράσον

Κ. Καρβ. (μόνη). Τὶ ἐρωτημένως ποῦ εἶνε!

Ἄ! πιστεύω ὅτι ἡ Μαρίαν θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχής!

Παράσον. (εἰσερχόμενος δεξιόθεν). Δὲν εἶδατε τὴν σύζυγόν μου.

Κ. Καρ. Κύριε Παράσον, πρὸ ὀλίγου ἐργαζόμεν διὰ λογαριασμόν σας... εἶδα τὸν Μιχαλάκη, καὶ ἡ ὑπόθεσις πηγαινέται θαυμασία.

Παράσον. Τὶ πηγαινέται θαυμασία;

Κ. Καρβ. Ὁ γάμος τῆς Ἐλένης...

Παράσον. Μὲ τὸν ἀρχιτέκτονα; Μπα ὅχι! μὲ τὸν ἄλλον.

Παράσον. (ἀφηρημένος). Μὲ τὸν κ. Μιχ...

Κ. Καρβ. Πῶς;

Παράσον. Ὑποχωρεῖτε: ... Ἄ! Κυρία, πόσον εἶσθε καλὴ!

Κ. Καρβ. (μετὰ ἐρεθισμοῦ καὶ πλησιάζουσα πρὸς αὐτόν). Ἄλλὰ ποῖος σὰς ὀμιλεῖ διὰ τὸν κ. Μιχαλάκη; ἐλάτε ἀπαντήσατέ μου!

Παράσον. (παραζαλισθείς). Ἐγώ... δὲν εἰξεύρω ἡ γυναικὰ μου εἶχε τὴν ιδέαν... ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἀναμνησθῶμαι εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν... δὲν εἶνε δονλειὰ μου.

(Ἐξοφανίζεται).

Σκηπὴ δεκάτη τρίτη

Κ. Καρβουνοπούλου κατόπιν ὁ κ. Καρβου.

Κ. Καρβ. (μόνη ἐν μεγίστῃ ταραχῇ). Μ' ἐπερίπαζαν! ... μ' ἐβάλλα καὶ ἔκαμα τὸ ἐγκώμιον τῆς κόρης της! Καὶ ἐγὼ ὡς ἀνόητος, ἔπεσα εἰς τὴν παγίδα! ... Ὡ! θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ. (Διακρίνουσα τὸν σύζυγόν της εἰσερχόμενον). Καρβουνοπούλε... εἰξεύρεις τί τρέχει;

Καρβ. Ὁχι... ἔπαυσα ντόμινο...

Κ. Καρβ. Θέλουν νὰ μὰς κλέψουν τὸν γαμβρὸν μας!

Καρβ. Ἄ! μπά! καὶ ποῖος;

Κ. Καρβ. Οἱ Παράσονδες.

Καρβ. Ὁχι εἶνε ἀδύνατον... τέτοιοι φίλοι!

Κ. Καρβ. Ὅταν ἔχη κανεὶς κόρη τῆς ὑπανδρείας δὲν ὑπάρχουν φίλοι... ἀργὰ τὸ ἐνόησα.

Καρβ. Τὸ ὑποπτεύθην καὶ ἐγὼ... Δύο φορὰς τὴν κατὰ σειράν, ὁ Μιχ. χορεύει μὲ τὴν Ἐλένην.

Κ. Καρβ. Πῶς τ' ἔλεγες;

Καρβ. Ἄ! αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ μείνῃ ἔτσι πηγαινέτω νὰ εὔρω τὸν Παράσον.

Κ. Καρβ. Ἐ! καὶ ἔπειτα;

Καρβ. Ὅχι τοῦ ψάλλω διὰ τὴν διαγωγὴν του, ἐν ἀνάγκῃ θὰ πιναθῶ μαζί του...

Κ. Καρβ. Ὁχι, στάσου ἐδῶ... καθόλου θόρυβον καὶ φωνὰς; αὐτὸ εἶνε δουλειὰ γυναικῶν... χρειάζονται πονηρότερα ὄπλα καὶ δὲν εἶσαι ὁ κατάλληλος... (Διακρίνουσα εἰσερχόμενον τὸν Μιχαλάκη). Ὁ Μιχαλάκης... Ἄφησε τὴν δουλειὰ ἀπάνω μου... Λέγε καὶ εἰς ὅτι λέγω...

Σκηπὴ δεκάτη τετάρτη

Οἱ αὐτοὶ, ὁ Μιχαλάκης

Μιχαλ. (εἰσερχόμενος, κατ' ἰδίαν). Καὶ τέλος πάντων αὐτὸ τὸ συνοικέσιον δὲν ἦτο καὶ ἐντελῶς τελειωμένον... Ἀκριβῶς νὰ τους. (Μεγαλοφ) Κύριε καὶ σεὶ κυρία... Χαίρω πολὺ ὅτι σὰς ἐλέπω μόνους...

Καρβ. (χαμηλοφ. πρὸς τὴν σύζυγόν του)! Ὁ ἀποσύρη τὴν πρότασιν σου!

Κα Καρβ. (χαμηλοφ.) Ναι, ἀλλὰ θὰ εἶμαι ἐδῶ! (Μεγαλοφ.) Καὶ ἡμεῖς σὰς ἐζητούσαμεν, κ. Μιχαλάκη.

Μιχαλ. Ἐμέ;

Κα Καρβ. Ἐχομεν μίαν πολὺ λεπτὴν παραγγελίαν διὰ σὰς...

Μιχαλ. (ἰδιαιτ.). Μήπως θέλουν νὰ διαλύσουν (Μεγαλοφ.) Λέγετε, κυρία...

Κα Καρβ. Μόλις τώρα μὰς ἀφῆκεν ὁ φίλος σας.

Μιχαλ. (ἐρευρῶν). Ὁ φίλος μου;

Κα Καρβ. Ὁ νέος ἀρχιτέκτων ὁ ὅποιος μὲ τόσην ἀφοσίωσιν σὰς ἔσωσε τὴν ζωὴν.

Μιχαλ. Ὁ Στέφανος... Λαμπρὸς νέος!

Κα Καρβ. Δὲν εἰξεύρω ἂν σὰς ἐξωμολογήθῃ τὸν ἐρωτὰ του.

Μιχαλ. Πράγματι... μοῦ εἶπεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπανδρευθῇ... ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπε τὸ ὄνομα τῆς νύμφης...

Κα Καρβ. Εἶνε χαριτωμένη πρὸ ὀλίγου... σὰς ὀμιλοῦσα δι' αὐτήν.

Μιχαλ. Ἡ Ἐλένη; εἶνε δυνατὸν;

Κα Καρβ. Μεταξὺ μας... τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἀγαπῶνται...

Μιχαλ. Ἄ! ἡ δεσποινὴς Ἐλένη...;

Κα Καρβ. Μοῦ εἶπον ἐμπιστευτικῶς ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχιστάτη ἐάν ὑπανδρευτο τόσον εὐγενῆ νέον.

Καρβ. (κατ' ἰδίαν) Σοῦ εἶνε μία!...

Κα Καρβ. Ἄλλως, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα πρὸ καιροῦ εἶχον δώσει τὴν ἀδειαν εἰς τὸν νέον νὰ συγνάξῃ εἰς τὸ σπῆτι.

Μιχαλ. Ἐννοῶ...

Κα Καρβ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐμάκρυνε κάπως τὸ πρᾶγμα καὶ ἴσως θὰ ἐξετίθετο, ἡ νέα, τοῦ εἶναι νὰ κάμῃ, σήμερον μάλιστα, τὴν πρότασιν του.

Μιχαλ. Ἄλλ' αὐτὰ εἶνε οἰκογενειακὰ ζητήματα τὰ ὅποια, δὲν βλέπω, διατὶ.

Κα Καρβ. Γνωρίζετε καλὰ ὅτι ὁ κ. Στέφανος δὲν ἔχει συγγενεῖς εἰς τὰς Ἀθήνας... Καὶ διὰ νὰ τὸν ζητήσῃ δευλογιόστως σὰς ὡς τὸν καλλίτερόν του φίλον.

Μιχ. Ἐμέ; Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν εἶνε δυνατὸν!

Κ. Καρβ. Δὲν εἶνε δυνατὸν, λέγετε;

Καρβ. Ἀφοῦ τοῦ χρεωστεῖτε τόσην εὐγνωμοσύνην!

Μιχ. Ἐχετε δικαίον... ν' ἀρνηθῶ, θὰ εἶνε ἀχαριστία... (κατ' ἰδίαν). Ἐμπρὸς, θάρρος, ἀφοῦ αὐτὸν ἀγαπᾷ... (Μεγαλοφ.) Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ... ἐπιστρέφω εἰς τὸν χορὸν.

Κ. Καρβ. Δέν εἶνε ἀνάγκη... ἔρχεται ἡ καλή μας φίλη...

Καρβ. (ιδιαιτ.) "Ω! πόσον διασκεδάζω με ὅλα αὐτὰ.

Σκηνή δεκάτη πέμπτη

Οἱ αὐτοί, ἡ κ. Παραλῆ

Κ. Καρ. (πρὸς τὴν κ. Παρ.) "Ἐρχεσθε εἰς τὴν ὄραν. Ἴδου ὁ κ. Μιχαλάκης ὁ ὁποῖος ἐπεθύμει νὰ σᾶς ὀμιλήσῃ.

Κ. Παρ. Εἰς ἐμέ.

Μιχ. (συγκεινήμενος). Μάλιστα, κυρία... εἶδα ἀπόψε τὴν Ἑλένην διὰ πρώτην φοράν... καὶ ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν ἐπροξένησε εἰς ἐμέ, ὅπως καὶ εἰς ὅλους οἱ ὁποῖοι τὴν γνωρίζουν... θὰ δικαιολογήσῃ, πιστεύω, αὐτὸ μου τὸ πρὸς ὑμᾶς διάβημα.

Κ. Παρ. (κατ' ἰδίαν δεικνύουσα τὸ ζεῦγος Καρβουν.) "Ἐμπρὸς τὴν... εἶνε σκληρόν!

Μιχ. Λαμβάνω τὴν τιμὴν, κυρία, νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς κυρίας θυγατρὸς σας...

Κ. Παρ. (τείνουσα αὐτῶ τὴν χεῖρα). "Α! κύριε.

Μιχ. Διὰ τὸν φίλον μου κ. Στέφ. Παρῆν.

Κ. Παρ. παρατηροῦσα τὴν κ. Καρβουν.

Καρ. (κατ' ἰδίαν). Τῆς τὸν ἀναφε!

Κ. Καρ. Ναί, ἀγαπητή μου, ἐγὼ εἶχα αὐτὴν τὴν λαμπρὰν ιδέαν...

Καρβ. Ναί, κυρία, ἡμεῖς.

Κ. Παρ. (ξηρῶς). Σᾶς εὐχαριστῶ.

Κ. Καρβ. Μᾶς εἶπετε τὸν πόθον σας νὰ εἰδῆτε πραγματοποιούμενον αὐτὸν τὸν γάμον... μέτριον, ἀλήθεια, ἀλλὰ κατάλληλον... ἐλπίζω ὅτι θὰ μᾶς χρεωστῆτε χάριν.

(Χαιρετᾶ καὶ ἐξέρχεται)

Καρβ. Τὸ ἐλπίζομεν! (Χαιρετᾶ καὶ ἐξέρχεται).

Σκηνή δεκάτη ἕκτη

Κα Παραλῆ, ὁ Μιχαλάκης.

Μιχ. (μετ' ἀγωνίας). Τί ἀπάντησιν νὰ δώσω, κυρία, εἰς τὸν φίλον μου.

Κ. Παρ. "Ἀλλὰ τί ἔχετε; Ὑποφέρετε;

Μιχ. "Ω! Τίποτε! κάποιαι στενοχωρίαι... ἡ ζέστη τοῦ χοροῦ.

Κ. Παρ. (κατ' ἰδίαν) Τὴν ἀγαπᾶ! (Μεγαλοφώνως δεικνύουσα αὐτῶ κάθισμα καὶ καθήμενὴ ἐπὶ τοῦ διέδρου πρὸς τὰ δεξιὰ). Κύριε Μιχαλάκη, θὰ σᾶς ὀμιλήσω με ὅλην τὴν εἰλικρινεῖαν... Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πρὸς στιγμὴν ἀποβλέψαμεν εἰς αὐτὸν τὸν γάμον... ἀλλ' ἀφοῦ πρέπει νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶμεν, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχιτέκτονος δὲν μᾶς πολὺ ἐνθουσιάζει... ἐννοεῖτε... ἀσβέστης... κτίσται... Ἴσως ἡ Ἑλένη με τὴν εὐφυῆ τὰ προτερήματα, τὴν ἀνατρο-

φὴν τῆς νὰ ἠμποροῦσε νὰ ἔχη μεγαλύτερας ἀξιώσεις... νὰ εἰσέλθῃ εἰς κοινωνίαν...

Μιχ. "Ω! τὴν ἀνωτέραν κοινωνίαν.

Κυρία Παρ. Βέβαια ὁ κ. Στέφανος εἶνε ἀξιόλογος νέος... ἀλλ' οἱ τρόποι του εἶνε τόσο ἀπλοῖ, σχεδὸν λαϊκοί... θὰ ἦτο πολὺ θυμμάσιος σύζυγος διὰ τὴν Μαρίαν...

Μιχ. "Α! ναί! καλὴ ιδέα!... ἀλλ' εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκονται τὰ πράγματα...

Κυρία Παρ. "Ω! δέν εἶνε ἀκόμη κανεὶς ὑποχρεωμένος... ἕνα σχέδιον μόνον ὁ γάμος αὐτός...

Μιχ. Βεβαιότατα!

Κυρία Παρ. "Ἐπειτα... ἴσως δέν ἔπρεπε νὰ σᾶς τὸ εἶπῶ... ἡ Ἑλένη, ἡ ὁποία συνήνεσεν εἰς τὸν γάμον αὐτὸν κατ' ἀρχάς, δέν θὰ εἶπῶ με εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀποστροφῆς... μοῦ ἐδήλωσεν ἔξαφνα... ἀκριβῶς μετὰ τὸ βάλξ ὅπου ἐχορεύσατε, ὅτι ποτὲ δέν θὰ ὑπκνδρευθῆ τὸν κ. Στέφανον.

Μιχ. (Μετὰ χαρᾶς). Εἶνε δυνατὸν;

Κυρία Παρ. Ναί, ἠλλαξὶν καὶ ιδέαι τῆς... Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δέν εἰξεύρω εἰς τί ν' ἀποδώσω αὐτὴν τὴν μεταβολήν... ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ βέβαιον: Οὔτε ὁ κ. Παρῆς, οὔτε ἐγὼ θὰ προσπαθῶμεν ποτὲ νὰ μεταβάλωμεν τὰς κλίσεις τῆς κόρης μας (ἐγείρεται καὶ ἐπίσης καὶ ὁ Μιχαλ.

Μιχ. "Α! ἔχετε δίκαιον, Κυρία. (Κατ' ἰδίαν). Τί καλὴ γυναικίκα. (Μεγαλοφ.) Λοιπὸν δέν ἀγαπᾶ τὸν Στέφανον ἡ κυρία Ἑλένη;

Κυρία Παρ. "Ω! καθόλου.

Μιχ. "Α! Κυρία! δέν ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἶπω τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν μοῦ προξενεῖτε.

Κυρία Παρ. (Προσποιομένη ἐκπληξίαν) Πῶς; Μιχ. Ναί... θὰ σᾶς τὰ εἶπω ὅλα εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς ἴδῶ... νὰ σᾶς ὀμιλήσω... ἀλλ' ἐδῶ... εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ... καὶ εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι με τὴν οἰκογένειαν Καρβουνοπούλου... μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία, νὰ ἔλθω εἰς τὸ σητὶ σας αὔριον;

Κυρία Παρ. Αὔριον... (Βλέπουσα εἰσερχόμενον ὄλον τὸν κόσμον). Σιωπή! ἔρχονται!

Σκηνή δεκάτη ἑβδόμη

Οἱ αὐτοί, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβουν. Ὁ Στέφ., ἡ Μαρία, ἡ Ἑλένη, ὁ Παῦλος, ὁ Δίπλας, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κουζινᾶ.

Κ. Κουζινᾶς. (Πρὸς τοὺς προσκεκλημένους). Πῶς! φεύγετε ἀπὸ τώρα;

Κα Κουζ. Εἶνε πολὺ ἐνωρὶς μόλις τέσσαρες. Μαρία. Ἐγὼ ἄλλο δέν ἤθελα παρὰ νὰ μείνωμεν ἀκόμη.

Ἑλένη. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Κα Καρβ. (πρὸς τὴν κόρην τῆς). "Οχι, ὁ πα-

τερας σου κοιμάται ὀρθός... φέρεσε τὸ ἐπικνωφοράκι σου... Κύριε Στέφανε!

Στέφ. (πλησιάζει). Κυρία!

Κα Καρβ. Εὐχαριστήσατε τὴν κυρίαν Παρῆν, ἡ ὁποία παραδέχεται τὴν πρότασίν σας.

Στέφ. Ἀλήθεια; (Πλησιάζει πρὸς τὸν κ. Παρῆν) "Α! Κυρία! Ἡ εἶδησις τὴν ὁποίαν κινθάνω με κάμνει τόσο εὐτυχεῖ.

Κα Καρβ. (χαμηλοφ.). Θὰ με ὑποχρεώσητε, ἐὰν πύσητε εἰς τὸ ἐξῆς τὰς ἐπισκέψεις σας ὡς ἀρχιτέκτων... καὶ ὡς γαμβρός.

Στέφ. (ἐκπληκτος) Πῶς! Κυρία, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἠλπίζω.

Κα Καρβ. Χαίρετε, Κύριε.

Στέφ. "Α! (Ἀνέρχεται).

Κα Καρβ. (χαμηλοφ. πρὸς τὸν Μιχαλ. ἀριστερά). Ἀναχωροῦμεν αὔριον διὰ τὴν ἐξοχὴν μας εἰς τὴν Κηφισσιάν θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ἐὰν ἔλθῃτε νὰ μᾶς ἰδῆτε.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἐν τῇ ἐπαύλει Παραλῆ, εἰς Κηφισσιάν. Τὸ θέατρον παριστᾶ αἴθουσαν ἀνοικομένην εἰς τὸ βάθος ἐπὶ τῆς πεδιάδος.— Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ πλάγαι θύραι.— Δεξιόθεν παράθυρον παρὰ τὸ ὁποῖον εἶνε τοποθετημένον ἓν τηλεσκόπιον.— Ἀριστερόθεν τράπεζα καὶ δεξιὰ κλειδοκτύμβιον.

Σκηνή πρώτη

Παραλῆς, κυρία Παραλῆ, Ἑλένη

Παρ. (παρατηρῶν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου). Δέν βλέπω κανένα... Εἶνε ἀπίστευτον!...

Κα Παρ. Δέν καταλαμβάνω τί τρέχει... ἀφῆσέ με νὰ κυττάξω. (Παρατηρεῖ καὶ αὐτὴ).

Ἑλένη (ἐργαζομένη παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἰδιαιτέρως). Τί νὰ ἔχουν; Εἶνε τώρα πέντε ἡμέραι ὅπου ὄλονα παρατηροῦν τὸν δρόμον με αὐτὸ τὸ τηλεσκόπιον... (Μεγαλοφώνως). Μήπως περιμένετε κανένα;

Παρ. "Οχι κανένα;

Κα Παρ. Διασκεδάζομεν, ὁ πατέρας σου καὶ ἐγὼ νὰ βλέπωμεν τὸν σιδηρόδρομον.

Παρ. Εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶνε καὶ αὐτὸ μιὰ διασκεδάσις. (Χαμηλοφώνως πρὸς τὴν σύζυγόν του). Δέν διακρίνεις τίποτε;

Κα Παρ. Τίποτε...

Παρ. Ἀφῆσέ με νὰ ἰδῶ... (Ἰσταται πρὸ τοῦ τηλεσκοπίου).

Κα Παρ. (πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς). Εἶνε ἀκατανόητον!... Καὶ ὅμως εἰς τὸν χορὸν τῆς κ. Κουζινᾶς μοῦ ἔδωκε τὸν λόγον τοῦ ὅτι θὰ ἔλθῃ.

Παρ. Δέν θὰ ἔλθῃ... θὰ ἐπροτίμησε τὴν Μαρίαν... (ἐξαίφνης). "Α!

Μιχαλ. (χαμηλοφ.) "Α! Κυρία, πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω!

Κα Καρβ. (χαμηλ. πρὸς τὸν Μιχ.) Ἀναχωροῦμεν αὔριον διὰ τὴν ἐξοχὴν μας εἰς Φάληρον... θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐὰν ἔλθῃτε νὰ μᾶς ἰδῆτε. (Ἀπομακρύνεται).

Μιχαλ. (ιδιαιτέρως) "Ω! Διάβολε, αὐτὸ θὰ κατατήρησῃ διγαμίαν... Ποῦ;... Κηφισσιᾶ ἢ Φάληρον;

Δίπλας (ἀφῆνων τὸν Καρβουν. καὶ πλησιάζει πρὸς τὸν Μιχαλ.) Λοιπὸν παιδί μου, συμφωνοί! Αὔριον ἐνωρὶς θὰ πηγαινόμεν μαζί εἰς Φάληρον ὅπου καὶ θὰ φάγωμεν.

Μιχαλ. Αὔριον;... Μὲ συγχωρεῖτε.

Δίπλας. Τὰ ἐκωνοῖσκαμεν με τὸν Καρβουνόπουλον... θὰ ἔχωμεν μίαν κρεατόπητα καὶ στρείδια!

Μιχαλ. (ιδιαιτέρως) Μήπως ὁ θεὸς εἶνε ὑπὲρ τῶν ξανθῶν; ἀλλὰ τότε διατί ἔκαμε τὰς μελαχροινάς;

Ἑλένη. Τί;

Κα Παρ. Τίποτε! (πρὸς τὸν Παρ.) Τί εἶνε;

Παρ. Μὴ ξαμαξά.

Κα Παρ. Νὰ ἰδῶ;

Παρ. "Οχι, βῶδι εἶνε!

Κα Παρ. Νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ! πῶς ἠμπόρεσες νὰ πάρῃς τὸ βῶδι δι' ἁμαξάν;

Παρ. Τὰ κέρατα φαίνονται... ἀπὸ μακρυνά... "Ω! ἓνα σύννεφον σκόνης!... καὶ μέσα εἰς τὸ σύννεφον ἓνα ἄλογον... καὶ ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον ἓνας ἄνθρωπος.

Κα Παρ. Εἶνε νέος;

Παρ. Πλησιάζει... σταματᾶ εἰς τὰ κάγκελα.

Κα Παρ. (εὐχαριστημένη). "Α! Θεέ μου! (Ἀκούεται ὁ κῶδων).

Παρ. Τὸ κουδοῦν... εἶνε αὐτός!

Κα Παρ. Τὸν ἐγνωρίσες;

Παρ. Βέβαια... με ὄλην τὴν σκόνην.

Σκηνή δευτέρα

Οἱ αὐτοί, ὁ Παῦλος

Ὁ Παῦλος (ἐμφανιζόμενος πρὸ τῆς θύρας τοῦ βάθους). Ἐγὼ εἶμαι... ἦλθα νὰ σᾶς ἐκπληξῶ!

Παρ. Ὁ κ. Παῦλος.

Κα Παρ. (ιδιαιτέρως). Τί με πλάσ!

Παῦλ. Ἐσκέφθην, αὐτοὶ οἱ καυμένοι Παρα-

λῆδες θὰ στενοχωροῦνται ἐκεῖ εἰς τὴν Κηφισίαν... ἄς ὑπάγω νὰ γευματίσω μαζί των...»

Κα Παρ. Εἴσθε πολὺ καλὸς!

Παῦλ. Καὶ πῶς εἶνε ἡ χαριτωμένη μας ἡ Κα' Ἐλένη;

Ἐλένη. Πολὺ καλὰ, κύριε Παῦλε... σὰς εὐχαριστῶ.

Παῦλ. (κατ' ἰδίαν). Δὲν εἰξεύρω ἐὰν ἀπατῶμαι... ἀλλ' ἀφότου ἐμῆκα ἐδῶ μέσα, μού φαίνονται αὐτὰ τὰ μαγουλάκια πλέον κόκκινα (Μεγαλοφ. πρὸς τὸν Παρ.) Μετ' ὀλίγον θὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίου ζητήματος.

Παρ. Εἰς ἐμέ.

Παλ. Μάλιστα (διοπτρίζων τὴν αἴθουσαν). Ἄλλὰ εἴσθε πολὺ ὠραῖα ἐδῶ... λείπει ἡ πολυτέλεια, ἀλλὰ θρασιλεύει ἡ ἀπλότης.

Κα Παρ. Τὰ παλαιὰ μου ἐπιπλα τῶν Ἀθηνῶν.

Παῦλος. Ὀλίγον ἀρχαιότητες... φαίνονται.

Κα Παρ. (ἰδιαιτέρως) Τί εὐγένεια!..

Παῦλ. Βέβαια θὰ ἔχετε σταῦλον διὰ τὸ ἄλογόν μου;

Παρ. Ναί, βάζομεν τὰ ξύλα μας.

Παῦλ. Ἄς βγάλουν τὰ ξύλα (Πρὸς τὴν Ἐλένην ἡ ὁποία ἐργάζεται). Ὁραιότατον αὐτὸ ποῦ ἐργάζεσθε. (Πρὸς τὸν Παρ.) θὰ σὰς ζητήσω ἀκόμη καὶ ὀλίγον κριθάρι.

Κα Παρ. (ἰδιαιτέρως). Πῶς! τὸ κριθάρι τῶν ὀρνίθων μου;

Παῦλ. (πρὸς τὴν Ἐλένην) Εἶνε σκοῦφος διὰ τὸν παπάκι;

Ἐλένη. Ὅχι, Κύριε, εἶνε πολυθρόνα.

Παῦλ. Ἄ! αὐτὸ εἶνε πολυθρόνα; (ἰδιαιτ.) Κοκκινίζει κάθε φορά ὅπου τῆς ὁμιλῶ... (Πρὸς τὸν Παρ.) Μετ' ὀλίγον θὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίου ζητήματος.

Ἐλένη. Μακά, δὲν ἔχω πλέον μαλλὶ μπλοῦ.

Κα Παρ. Θὰ εὔρης εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Παῦλ. (ἰδιαιτ.) Πρύφαις διὰ νὰ με ἀφήσῃ μόνον με τοὺς γονεῖς της... εἶνε τερατῶδες!

Κα Παρ. (χαμηλοφ. πρὸς τὸν σύζυγόν της) θὰ ἠμποροῦσεν ἴσως νὰ μὰς πληροφορήσῃ περὶ τοῦ κ. Μιχαλάκη.

Παρ (χαμηλοφ.) Ναί, καλὴ ἡ ιδέα σου... θὰ τὸν ἐρωτήσω. (Μεγαλοφ.) Τί καλὸς αὐτὸς ὁ Παῦλος!... Χαίρω πολὺ διότι σὲ βλέπω, ἐγὼ, σὲ ἀγαπῶ πολὺ!

Παῦλ. (κατ' ἰδίαν) Ἦρχισαν αἱ προκλήσεις

Παρ. Εἶνε πολλὸς καιρὸς ἀφότου δὲν εἶδετε τὸν κ. Μιχαλάκη;

Παῦλ. Προχθὲς τὸν εἶδα... εἰς τοῦ Καρβουνοπούλου, εἰς τὸ Φάληρον...

Κα Παρ. Ἄ! ἦτο εἰς Φάληρον;

Παρ. Εἰς τοῦ Καρβουνοπούλου;

Παῦλ. Μάλιστα. κάθε ἡμέρα ἐκεῖ εἶνε... τοὺς πηγαίνει ἀνθη...

Κ. Καρβ. Ἄπο τώρα!

Παῦλ. Ἐδῶ ὅπου τὰ λέγομεν, νομίζω ὅτι εἶνε ἐρωτευμένος με τὴν μικρῶλαν.

Παραλ. (ἰδιαιτ.) Ἦμουν βέβαιος!...

Παῦλ. Λοιπὸν, ἀπεφάσισα νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ δι' ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν τὴν ὁποῖαν γνωρίζετε.

Κ. Καρβ. Ποῖαν.

Παῦλ. Ἄ! πρὸ παγτὸς πρέπει νὰ φροντίσω διὰ τὸ ἄλογόν μου... εἶνε ἀξίας πέντε χιλιάδων δραχμῶν;...

Παρ. Ἀγοράσατε ἄλογον πέντε χιλιάδων δραχμῶν.

Παῦλ. Ἄ! ὄχι! καὶ τὸ δικαστικὸν Συμβούλιον!...

Παρ. Τότε πῶς τὰ καταφέρατε;

Παῦλ. Κάθε πρωὶ πηγαίνω εἰς ἕνα ἵπποστάσιον... συμφωνῶ ἐν ἄλογον διὰ δοκιμὴν... καὶ τὸ ἐσπέρας τὸ ἐπιστρέφω λέγων: «Ὁρισμένως δὲν μού κάμνει... στραβοπατεῖ.»

Κ. Παρ. Ἐτσι δὲν σὰς κοστίζει πολὺ!

Παῦλος. Δὲν ἠμπορεῖ ὅμως νὰ παρασταθῇ τὸ καλοτρέφω τὸ ἄλογόν του.

Κ. Παρ. (ἰδιαιτέρως.) Μὲ τὸ κριθάρι τῶν ἄλλων!

Παῦλος. Εἴπομεν ὅτι ὁ σταῦλός σας εὐρίσκειται;

Παρ. Ἀριστερά!... εἰς τὴν αὐλήν... Ἄλλ' ἤθελατε νὰ μού ὁμιλήσητε,

Παῦλος. Ναί, θὰ σὰς ὁμιλήσω μετ' ὀλίγον περὶ σπουδαίου ζητήματος. (Ἐξέρχεται.)

Σκηπὴ τρίτη

Παραλῆς κυρία Παραλῆ.

Κ. Παρ. Καὶ λοιπὸν εἶνε εἰς τὸ Φάληρον!

Παρ. Οἱ Καρβουνοπούλοι μού τὸν ἔρπαξαν.

Κ. Καρβ. Εἶνε τόσον ραδιοῦργοι! ἡ γυναῖκα μάλιστα! Ὅσον διὰ τὸν κ. Μιχαλάκη, δὲν θὰ σκάσω εἶνε τόσον ἄστατος!

Παρ. Ἐνας γελοῖος!

Κ. Παρ. Ἄ! ἄς μού ξανάλθῃ... καὶ ἡ θὰ σοῦ τὸν δεχθῶ ὅπως τοῦ πρέπει.

Παρ. Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν θὰ τοῦ ἐκτυποῦσα τὴν πόρτα στὰ μούτρα.

Κ. Παρ. Καὶ πρὸς χάριν του ἐδίωξες καὶ τὸν κ. Στέφανον ἕνα χαριτωμένον νέον...

Παρ. Ὅχι, ἐγὼ... ἀλλὰ ἐσύ... Σοῦ ἐπροετίμασα ὅμως καὶ ὅπου δὲν τὸ περιμένεις... ὦρα, ὦρα θὰ τὸν ἰδῆς.

Κ. Παρ. Ποῖον;

Παρ. Τὸν ἀρχιτέκτονα... Ὅταν εἶδα ὅτι ὁ ἄλλος μὰς ἀφήνει, ἀπεφάσισα χθὲς τὸ βράδυ νὰ γράψω εἰς τὸν κ. Στέφανον.

Κ. Παρ. Ὡ! τί καλὴ ιδέα!

Παρ. Δὲν τοῦ ἀνέφερα διὰ γάμον!.. ἐπῆρα ὡς πρόφασιν ἕνα κίσκι ὅπου θέλω νὰ κάμωμεν εἰς τὸ περιβόλι. (Ὁ κίσκι ἀκούεται). Κτυποῦν! Εἶνε αὐτός!

Κ. Παρ. Ἐ! Καὶ νὰ ἦτο ὁ Μιχαλάκης!

Παρ. Ἐ! Διάολο! (διακρίνων τὸν Στέφανον εἰς τὸ βάθος). Εἶνε ὁ Στέφανος.

Σκηπὴ τετάρτη

Οἱ αὐτοί, ὁ Στέφανος κατόπιν ἡ Ἐλένη κατόπιν ὁ Παῦλος.

Παρ. (πρὸς τὸν Στέφ. ὅστις εἰσέρχεται μετὰ διαταγμῶν κρητῶν ἕνα κύλινδρον χάρτου εἰς τὰς χεῖρας). Ὅριστε λοιπὸν, φίλτατε ὀριστε!

Κ. Παρ. Πολλὴ εὐγένεια ἐκ νέου σας...

Στέφ. Δὲν σὰς κρύπτω ὅτι ἐδίστασα μίαν στιγμὴν... ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν ποῦ μού ἔγινεν εἰς τὸν χορὸν τῆς κ. Κουζινῆ.

Κ. Παρ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν εἰξεύρω τί σας εἶπα εἶχα ἕνα κεφαλόπονον.

Παρ. Ἡ Ἀναστασία δὲν ἠμποροῦσε... ἄς ἀφῆσωμεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν. (δεικνύων τὸν κύλινδρον). Λοιπὸν ἐσυλλογισθήκατε διὰ τὸ κίσκι μας;

Στέφ. Μάλιστα. ἐδοκίμασα νὰ κάμω ἕνα σχέδιον. (ἐκτυλίσσει αὐτὸ ἐπιτήρησιν πρὸς τ' ἀριστερὰ τραπέζης). Δὲν εἰξεύρω ἐὰν θὰ σὰς ἀρέσῃ... καὶ μάλιστα εἰς τὴν κυρία.

Κα Παρ. (χαμηλ. πρὸς τὸν σύζυγόν της). Εἶνε ἀκόμη ὀλίγον δυσηρεστημένος.. Στεῖλέ μου τὴν Ἐλένην!

Παρ. Ἀμέσως! (ἐξέρχεται πρὸς στιγμὴν).

Κα Παρ. Ὡ! εἶνε ὠραιότατον! ἀλλὰ εἰξεύρετε ὅτι ὁ Παραλῆς καὶ ἐγὼ δὲν ἐνοοῦμεν μὲγάλα πράγματα ἀπὸ αὐτὰς τὰς μαύρας καὶ κόκκινας γραμμῆς.

Στέφ. Θὰ σὰς τὰς ἐξηγήσω.

Κα Παρ. Ὅχι... ἡ κόρη μου θὰ ἔλθῃ... γνωρίζει ἰσχυρογραφίαν... καὶ θὰ παρατηρήσητε μαζί.

Στέφ. Ὡ! εὐχαρίστως.

(Ἡ Ἐλένη εἰσέρχεται, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Παραλῆ.

Ἐλ. Μὲ ἤθελες, μαμά;

Κα Παρ. Ναί, παιδί μου.

Ἐλένη. Ἄ! ὁ κύριος Στέφανος!

Στεφ. (χαριτωῶν). Κυρία...

Ἐλένη (κατ' ἰδίαν). Τώρα καταλαμβάνω... αὐτὸν ἐπερίμεναν με τὸ τηλεσκόπιον!

Κα Παρ. Παρατήρησε λοιπὸν αὐτὸ τὸ σχέδιον με τὸν κύριον Στέφανον... καὶ εἰπέ μας πῶς σοῦ φαίνεται...

Ἐλένη (καθημένη) Ἄ! εἶνε ἕνα κίσκι.

Παρ. Διὰ τὸ περιβόλι... τὸ ἐνόησεν.

Ἐλένη (πρὸς τὸν Στέφ.) Ὑπὸ ποῖαν κλίμακα;

Στέφ. Δύο χιλιοστῶν κατὰ μέτρον.

Ἐλένη. Ἐχετε διαθήτην;

Στέφ. Ἴδου τον, κυρία.

Ἐλένη. Ἡ στέγη δὲν κατεβαίνει ἀρκετά...

Στέφ. Θὰ τὴν κατεβάσω, δεσποινίς... Διὰ νὰ εὐχαριστηθῆτε, καὶ τὰ ἀδύνατα γίνονται δυνατά.

Παρ. (χαμηλοφῶνως πρὸς τὴν σύζυγόν του). Ἄκουσε λοιπὸν... θὰ εἶνε φρόνιμον νὰ τελειώσωμεν αὐτὸν τὸν γάμον;

Κα Παρ. (Χαμηλοφῶνως). Θέλω νὰ τελειώσῃ πρὸ τοῦ γάμου τῆς Μαρίας.

Παῦλος (ἀπερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους). Τέλος ἔδωκαν κριθάρι εἰς τὸ ἄλογόν μου... Μπα, ὁ κ. Στέφανος. (Πλησιάζων πρὸς τὴν τράπεζαν). Τί εἶνε αὐτά;

Ἐλένη (μετὰ τὸν διαθήτην εἰς τὴν χεῖρα μετρῶσα). Μὴ μὰς διακόπτετε... ἐργαζόμεθα! (Πρὸς τὸν Στέφ.) Τὰ παράθυρά σας εἶνε μικρά.

Στέφ. Ἦμποροῦμεν νὰ τὰ μεγαλώσωμεν.

Παῦλος (ἰδιαιτέρως) Μία κόρη ἀρχιτέκτων!.. Εἶνε μεγάλη εὐκολία ἐὰν θελήσω νὰ κτίσω (χαμηλοφῶνως πρὸς τὸν Παρ.) Θέλω νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίου ζητήματος.

Ἐλένη, (ἐγειρομένη). Τώρα, πηγαίνομεν εἰς τὸ περιβόλι νὰ ἐκλέξωμεν τὴν θέσιν.

Παρ. Ναί, καλὴ ιδέα!

Κα Παρ. Ἐγὼ θὰ ἤθελα τὸ κίσκι κοντὰ εἰς τὴν δεξιαμένην.

Παῦλος (ἰδιαιτέρως). Δὲν με ἤκουσε. (Χαμηλοφῶνως πρὸς τὸν Παραλῆν). Θέλω νὰ σὰς ὁμιλήσω.

Παρ. Ναί... ἀλλ' ἀργότερα... σὲ λιγάκι. (ἰδιαιτέρως). Μ' ἐσκώτισεν αὐτὸ τὸ παιδάριον!

(Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κα Παρ. ἡ Ἐλένη, ὁ Στέφ. ἐξέρχονται ἐκ τοῦ βάθους)

Σκηπὴ πέμπτη

Παῦλος, κατόπιν ὁ Δίπλος καὶ ὁ Μιχαλάκης

Παῦλος (μόνος). Τέλος, τὸ ἀπεφάσισα... Θὰ προτιμήσω τὴν μελαγχροϊνήν... εἰς τὴν ἀρχὴν ἐσυλλογίσθηκα τὴν ζακθὴν... Ἄλλ' ὁ Μιχαλάκης μ' ἐπρόλαβε... εἶνε φίλος δὲν... ἤθελησα νὰ τὸν δυσάρεστήσω. Ἐπειτα τὸ ἴδιον μού κάνει... ὅσον ἀγαπῶ τὴν μίαν, ἀγαπῶ καὶ τὴν ἄλλην... νομίζω μάλιστα, ὅτι ἐὰν ἦτο δυνατόν θὰ τῆς ἐπερνα καὶ ταῖς δύο... εἶνε τερατῶδες!

Μιχ. (Ἐμφανιζόμενος εἰς τὸ βάθος μετὰ τοῦ Δίπλου). Ἐλάτε, πατέρα μου, ἐμῆτε.

Παῦλος. (Ἰδὼν αὐτὸν κατ' ἰδίαν). Αὐτός!... Τί ἐργεταὶ νὰ κάμῃ ἐδῶ;

Μιχ. Μπα! ὁ Παῦλος.

Παῦλος. Ἦμποροῦμεν νὰ μάθωμεν εἰς τὴν χρεωστοῦμεν τὴν εὐχαρίστησιν;

Μιχ. Αἱ Κυρίαί εἶνε ἐδῶ;

Παῦλος. "Ολοι εὐρίσκονται εἰς τὸ περιβόλι.
Μιχ. Μοῦ φαίνεται ὡσάν νὰ εἶσθε εἰς τὸ
σπητὶ σας ἐδῶ... Ἦμπορεῖτε, παρακαλῶ νὰ εἰ-
πῆτε εἰς ἕνα ὑπερέτιν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύ-
ριον καὶ τὴν κυρίαν Παραλῆν, ὅτι ἤλθαμεν.

Παῦλος. Ἀλλά...

Μιχ. Θὰ μὲ ὑποχρεώσητε.

Παῦλος. Πηγαίνω. (Ἰδιαιτ.) Ἀλλά τί διά-
βολο ἤλθην νὰ κάμουν ἐδῶ ;...

Σκηπὴ ἔκτῃ

*Ο Δίπλῃς, ὁ Μιχαλάκης

Δίπλῃς. (Ἐκρηγνυόμενος). Διαμαρτύρομαι!
Ἡ διαγωγή σου εἶνε ἀκατανόμηστος, παράλο-
γος! Δὲν εὐρίσκω λέξεις νὰ τὴν ὀνομάσω!

Μιχαλάκης. Ἐλα, πατέρα μου, ἡσύχασε.

Δίπλ. Ποτέ... ὅθ' φωνάζω μέχρι τῆς τελευ-
λευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός μου... Ἐνόμιζα
τὸν γάμον σου τελειωμένον... Ἐπέστρεψα ἡσυ-
χος εἰς τὸ Μαρούσι... ἤμουν εἰς τὴν σέραν μου
καὶ ἐμπόλιαζα τὰ δένδρά μου... ἔξαφνα μοῦ πα-
ρουσιάζεσαι ὡσάν φάντες μπαστοῦνι καὶ μοῦ
λέγεις: «Δὲν θὰ εἶνε αὐτή... εἶνε ἡ ἄλλη!»

Μιχ. Καὶ λοιπόν;

Δίπλ. Νὰ κάμης τέτοιαν προσβολὴν εἰς τὴν
κ. Καρβουνοπούλου! Εἶνε φοβερόν!

Μιχ. Πρῶτον, δὲν ὑπάρχει ἐδῶ καμμία προσ-
βολή... κάθε ἡμέρα χαλοῦν τὰ συνοικέσια... μά-
λιστα ὅταν δὲν εἶνε προχωρημένα ὅπως τὸ ἰδι-
κόν μου... μὲ τέσσαρας, πέντε ἐπισκέψεις δὲν
ἀναλαμβάνει κανεὶς... καμμίαν ὑποχρέωσιν.

Δίπλ. Καὶ ὀνομάζεις αὐτὰ ἐπισκέψεις... ἀφοῦ
ἔφαγες δύο μεσημέρια καὶ τρία βράδυα! Πορά-
σιτε!... Σιγανογλύφτη!

Μιχ. Ἀλλά δὲν εἶνε ζήτημα στομάχου, εἶνε
ζήτημα καρδιάς.

Δίπλ. Καὶ τί κακὸν ἠμπορεῖς νὰ τῆς εὐρης
τῆς κοπέλλας;

Μιχ. Ἐγώ;... Τίποτε... Μόνον ὅτι εἶνε πολὺ
ξανθὴ.

Δίπλ. Αὐτὸ εἶνε ποῦ σοῦ ἤρесе.

Μιχ. Ἐπειτα τῆς λείπει ἡ ἔκφρασις, ἡ ζωη-
ρότης... δὲν ἔχει αἶμα.

Δίπλ. Πῶς, δὲν ἔχει αἶμα;

Μιχ. Τῆς μάτιά της εἶνε ἡσυχᾶ, τὸ μέτωπόν
της εἶνε ἡσυχον, τὸ στόμα της εἶνε ἡσυχον.

Δίπλ. Μὰ δὲν ἔχει λόγον, φαίνεται, νὰ θυ-
μῶνῃ!

Μιχ. "Οχι... ἀλλὰ ἠμποροῦσε τοῦλάχιστον
νὰ ὀμιλῇ... Δὲν εἰξεορεῖ ἄλλο παρά ν' ἀπαντᾷ.
«Μάλιστα Κύριε ὄχι, Κύριε». Τέλος πάντων
ἀφοῦ πρέπει νὰ τὸ εἰπῶ καθαρά... τὴν εὐρί-
σκω νερόραστην!

Δίπλ. Νερόραστην! τί εἶνε πάλι αὐτά!...

Μιχ. Ἐπειτα μοῦ φαίνεται ὡσάν μία καλὴ

νερούραστην ποῦ ἐξέχασεν νὰ τῆς βάλλου
ζῦδι.

Δίπλ. Καὶ ὅμως εἶνε καλὴ μουσικός.

Μιχ. Ἄ! μάλιστα!...

Δίπλ. Μοῦ φαίνεται ὅτι παίζει πιάνο.

Μιχ. Μὲ τὸ παραπάνω.

Δίπλ. Πῶς;

Μιχ. Παίζει μὲ τὸ παραπάνω! Τὸ πρῶτ' ἀπὸ
τῆς 7 ἕως τῆς 9... τὸ ἀπύγεμα ἀπὸ τῆς 2 ἕως
τῆς 4... καὶ τὸ βράδυ ἀπὸ τῆς 8 ἕως τῆς 10...
ὁ ὥρας πιάνο ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων
τῆς οἰκογενείας της... καὶ πάντοτε τὸ αὐτὸ
κομμάτι... «Τὴν προσευχὴν τῆς Παρθένου»
(ὑποτονθορίζει τὸν σκοπὸν). Ἦρχιζε νὰ μὲ πει-
ράζῃ καὶ νὰ μοῦ δίδῃ εἰς τὰ νεύρα.

Δίπλ. Τί ἀνόητος ποῦ εἶσαι! ... κάμνε ὅπως
ἐγώ, μὴν ἀκοῦς... (Ἰδιαιτ.) Ἐγὼ κοιμοῦμαι.

Μιχ. Ἐγὼ ἄλλην σωτηρίαν δὲν ἤρξα παρά
νὰ φύγω... Τότε ἀκριβῶς ἐνθυμήθηκα τὴν
Ἑλένην! ὦ αἰ μελαχροινά! αὐταὶ εἶνε ἀλη-
θινὰί γυναῖκες! μὲ ζῶν, μὲ ζῶηρότητα, σοῦ
ὀμιλοῦν τέλος πάντων.

Δίπλ. Κάποτε δηλαδὴ σοῦ φωνάζουν!

Μιχ. Ἐπὶ τέλους, τί θέλετε; νὰ ὑπανδρευθῶ;

Δίπλ. Ναι.

Μιχ. Ἐ! καὶ τί σας μέλει ἂν πάρω τὴν
μίαν ἢ τὴν ἄλλην;

Δίπλ. Βέβαια... δὲν μὲ μέλει... ἐν τούτοις...

Μιχ. Δὲν θὰ ἠθέλατε νὰ μὲ βλέπετε δυ-
στυχῆ, δὲν εἶνε ἔτσι;

Δίπλ. "Οχι... ἀλλὰ, διάβολε! Τί θὰ εἰπῶ
εἰς τὴν ὀρατίαν κυρίαν Καρβουνοπούλου;

Μιχ. Τίποτε... αὐτὸ ἔγινε.

Δίπλ. Τί;

Μιχ. Τῆς ἔγραψα ἕνα... χαριτωμένο γραμ-
ματάκι εἰς τὸ ὅποιον τῆς ἔλεγα ὅτι ἐνεκ σπου-
δαίως ὑποθέσεως ἀναγκάζομαι νὰ διακίψω τὰς
ἐπισκέψεις μου δι' ὀλίγον καιρὸν... τῆς ὀμιλῶ
δι' ἕνα ταξεῖδι.

Δίπλ. Καὶ τί μὲ τοῦτο... ὅθ' σας περιμένῃ.

Μιχ. Ἀλλὰ ὄχι! .. θὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὰ μι-
σόλογο μου, ἔτσι γίνεται εἰς τὸν κόσμον καὶ μά-
λιστα ὅταν τὰ πράγματα δὲν εἶνε προχωρημένα
ὅπως συμβαίνει τώρα.

Δίπλ. Καὶ ἐγὼ... δὲν θὰ ἔχω τίποτε νὰ τῆς
εἰπῶ; βέβαια, ἔ;

Μιχ. Τίποτε.

Δίπλ. (μελαγχολικῶς). Ἄς εἶνε... Ἐὰν θὰ
μοῦ ἔλεγε κανεὶς τώρα καὶ εἴλοισι πέντε χρόνια
θὰ λυπήσῃς πολὺ αὐτὴν τὴν ὀρατίαν Κυρίαν ὅ-
που εὐρίσκειται ἐκεῖ ὀπίσω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ γρα-
φεῖον (συγκινοῦμενος) μὲ κοντὰ μανίτικα... μέσα
εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ φιλιζάνια της...

Μιχ. Ἐλάτε, πατέρα! ... μὴ τὰ συλλογι-
ζεσαι αὐτά.

Δίπλ. Μιχαλάκη, ἐὰν ξαναβλέπετε τὴν κο-
πέλλα;

Ἀκούσατε λοιπὸν αὐτὸ! Ἡ θὰ πάρω τὴν
Ἑλένην ἢ θὰ μείνω ἀνύπανδρος ὄλην μου τὴν
ζωὴν.

Δίπλ. Ἀνύπανδρος! Δυστυχία σου!

Σκηπὴ ἑβδόμη

Οἱ αὐτοὶ κατόπιν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παραλῆ, κατό-
πιν ἡ Ἑλένη. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παραλῆ
φθάνου τρέχοντας καὶ
ἀισθημαίνοντες.

Κα Παρ. Ἄ! Κύριοι... αὐτὴν τὴν στιγμὴν
μὰς εἶπαν ὅτι ἤλθατε.

Παρ. Ἐλθετε εἰς τὸ βάθος τοῦ περιβολίου.

Κα Παρ. Καὶ ἐτρέξαμεν ἀμέσως.

Παρ. Καὶ πῶς εἶσθε εἰς τὴν ὑγείαν σας;

Δίπλ. Πολὺ καλὰ... δὲν ἔπρεπε νὰ βιασθῆτε
τόσον...

Κα Παραλ. Κύριε Μιχαλάκη... Δὲν ἠλπίζαμε
πλέον νὰ σας ἰδοῦμεν.

Μιχ. Δὲν ἠθελε νὰ ἔλθω μόνος... ἀπὸ ἀρκε-
τὰς ἡμέρας τώρα... ὁ πατέρας ἦτο ἀδιάθετος

Δίπλ. Ἐγώ;

Παρ. Ὁ καυμένος! ὁ φίλος μας! ...

Κα Παρ. Καὶ ἀπὸ τί ὑπεφέρατε;

Δίπλ. Δὲν εἰξεύρω.

Μιχ. ὦ! τίποτε σοβαρὸν... ρευματισμούς...

Δίπλ. (Χαμηλοφῶνως πρὸς τὸν Μιχαλ.) Σι-
ῶπα λοιπὸν... θὰ τοὺς κάμης νὰ ξαναρωτῶν!

Κα Καρ. (χαμηλοφ. πρὸς τὸν σύζυγόν της).
Γρήγορα στειλέ μου τὴν Ἑλένην.

Παρ. (Χαμηλοφῶνως στρεφόμενος). Νά την.

Ἑλένη (εἰσερχομένη κρατοῦσα ἀνθοδέσμη).
Ἄ! Κύριοι! τί εὐχαριστὸς ἐκπληξίς...

Μιχαλ. (χαμηλοφῶνως). Κυρίε!... (χαμηλοφ. πρὸς
τὸν πατέρα του) Μὰ ἰδῆτε τὴν λοιπὸν!

Δίπλῃς (ὅστις ἀπεμύττετο) Ἀφῆσέ με λοι-
πὸν νὰ σκουπισθῶ!

Μιχαλ. Σὰς ἀρέσουν τὰ ἄνθη, Κυρίε;

Ἑλένη. Τὰ λατρεύω... αὐτὰ πρὸ πάντων (ἰ-
διαιτ.) Ὁ κ. Στέφανος μοῦ τὰ ἔδωσε!

Μιχαλ. Δὲν ἀπορῶ, Κυρίε, ὅτι ἔλαγα τὰ
ἄνθη, διότι...

Ἑλένη. Ἄ! ὄχι! μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον,
εἰς τὴν ἐξοχήν...

Μιχαλ. Τί;

Ἑλένη. Ζητεῖτε μίαν παρομοίωσιν μεταξὺ
τῆς ἀνθοδέσμης καὶ ἐμοῦ.

Μιχαλ. (κἀπως τελοφουρημένος). Ἀλλὰ ἡ πα-
ρομοίωσις ἔρχεται μόνη της.

Ἑλένη. Ἐμπρός... εἰπῆτε τῶν λοιπῶν, ἀφοῦ
τόσον τὸ ἐπιθυμεῖτε... ἀλλὰ γρήγορα!

Δίπλῃς (ἰδιαιτ.) Τὸν περιπαίζει! (Πρὸς τὸν
Μιχαλ.) Ἐμπρός!... ν' ἀκούσωμεν τὴν παρο-

μοίωσιν (πρὸς τοὺς ἄλλους) Δὲν κηθήμεθα;

Μιχαλ. Ὁχι. Κυρίε, ἀφήνω τὸν λόγον εἰς τὸν
πατέρα μου... ἐὰν βστασικὸν ἐκ τῶν ἐξοχω-
τέρων.

Ἑλένη. (μιμουμένη αὐτόν.) Ἀλλὰ κανένα
ἄνθος τῆς συλλογῆς σου δὲν ἔχει τὴν λάμψιν
τῶν ματιῶν σας, τὴν δρόσον τῆς ἐπιδερμίδος
σας...; (Ἐκρηγνυται εἰς γέλωτας).

Κα Καρ. Τρελλή!

Μιχαλ. (ἰδιαιτ.) Δόξα σοι ὁ Θεός! Τοῦλά-
χιστον αὐτὴ ὀμιλεῖ!... (ζῶηρως πρὸς τὸν Δί-
πλῃν) Πατέρα, ζητήσατέ την!

Δίπλῃς. Πῶς!... Ἐτσι!... Ἀμέσως;

Μιχαλ. (χαμηλοφ. πρὸς τὸν κ. Καρ.) Κυρίε, ὁ
πατέρας μου σας ζητεῖ ἐνός λεπτοῦ ἀκρόασιν.

Δίπλῃς. Συλλογίσου.

Κα Καρβ. Ἑλένη!

Ἑλένη. Μιχά;

Κα Καρβ. Συνόδευσέ τὸν κ. Μιχαλ. εἰς τὴν
τραπεζαρίαν.

Δίπλῃς. Μάλιστα, διψᾷ καὶ θὰ ἠθελεν ὀλί-
γον νερόν.

Ἑλένη, (δεικνύουσα εἰς τὸν Μιχ. τὴν πρὸς τὰ
δεξιὰ θύραν) Κύριε...

Μιχ. (χαμηλοφ. πρὸς τὸν πατέρα του). Ἐ-
λάτε... γρήγορα! Ἀλλως... θὰ μείνω ἀνύπαν-
δρος! (Πρὸς τὴν Ἑλένην) Κυρίε.

Δίπλῃς (ἰδιαιτ.) Τί φωτιά ποῦ ἔχει μέσα
τοῦ!... τοῦ φαίνεται ὅτι ἐπέρασε ἀπὸ τὸν Βε-
ζούβιον (Ἑλένη καὶ Μιχ. ἐξέρχονται δεξιᾶ).

Σκηπὴ ὄγδοη

*Ο Παρ. ἡ κα Παρ. ὁ Δίπλ. κατόπιν ὁ Στέφανος.

Παρ. Νὰ σας προσφέρωμεν καμμίαν βυσσι-
νάδα;

Δίπλ. Σὰς εὐχαριστῶ, δὲν πέρνω τίποτα
παρὰ μὲ τὸ φαγητόν. (Ἰδιαιτ.) Μὲ στενοχωρεῖ
μὲ τὰς ἐρωτήσεις του... δὲν ἠξεύρω πῶς ν' ἀρ-
χίσω (μεγαλοφῶνως). Ἡ κόρη σας, κυρίε εἶνε
χαριτωμένη.

Παρ. Ὁχι, βέβαια διὰ νὰ καυχῆθῶ, ἀλλὰ
ὅλοι μοῦ λέγουν ὅτι πὸ κεφάλι της εἶνε μίαν ζω-
γραφία.

Κα Παρ. Εἶνε ἀκόμη παιδί.

Δίπλ. Ποίως ἡλικίας εἶνε;

Παρ. Ὅθ' κλείσῃ τώρα γρήγορα τὰ εἴκοσι...

Δίπλ. Ἐ! λοιπὸν εἶνε ὥρα νὰ συλλογισθῆτε
τὴν ἀποκατάστασιν της. (ἰδιαιτ.) εὐρήκα ἕνα
πλάγιον τρόπον. (μεγαλοφ.) Καὶ ἐὰν ἔχετε
σκοπὸν νὰ τὴν ὑπανδρεύσητε... ὅθ' ἠμποροῦσα
ἴσως νὰ σας προτείνω...

Στέφ. (εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους). Ἐβλά-
τὰ σημεῖα αὐρίου θ' ἀρχίσωμεν τὴν ἐργασίαν...

Ἄ! ὁ κ. Δίπλῃς. (τῷ σφίγγει τὴν χεῖρα).

Παρ. (ἰδιαιτ.) Ὁ ἀρχιτεκτων!

Κα Παρ. 'Εάν τόν ἰδῆ ἡ Μιχαλάκης ἐχαθή-
καμεν!

Παρ. (χαμηλ.) Πρέπει νά τὴν κρύψωμεν!
Στάσου! (μεγαλ. πρὸς τὸν Στέφ.) Φίλε μου...
ἐσυλλογίσθηκα.. παρά νά γίνῃ ἀπὸ τὰ συνει-
θισμένα. θὰ προτιμούσα ἕνα κινέζικον.

Στέφ. "Ω! διάβολε! Αὐτὸ θ' ἀλλάξῃ τὸ
σχέδιόν μου.

Παρ. Ἐμβῆτε ἐκεῖ, εἰς τὸ γραφεῖόν μου...
Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσῃ κανεὶς. (ὠθεῖ αὐτὸν πρὸς
τ' ἀριστερά).

Στέφ. ἕνα κινέζικον!

Παρ. ὠθεῖ αὐτὸν Ναί.. ἐντελῶς κινέζικον..
(ὁ Στέφανος ἐξαφνίζεται). Ἐτελείωσε καὶ
αὐτό!

Κα Παρ. (χαμηλ.) Λαμπρά.(μεγαλ.) Τί ἐλέ-
γαμεν λοιπὸν ὅταν ἐμβῆκεν αὐτὸς ὁ νέος;

Δίπλ. Ὄμιλούσαμεν περὶ γάμων... καὶ ἐσυλ-
λογιζόμεν ἕνα πρόσωπον διὰ τὴν κ. Ἐλένην.

Κα Παρ. Ἐνα πρόσωπον...

Δίπλ. Ἀκούσατε... μαζί σας θὰ ὀμιλήσω
ὀρθά-κοφτά... πρὶκειται διὰ τὸν Μιχαλάκη.
Εἶδε τὴν κόρην σας... τοῦ ἤρεσε καὶ λαμβάνω
τὴν τιμὴν νά τὴν ζητήσω διὰ τὸν υἱόν μου.

Παρ. (πηδῶν ἐκ χαρᾶς) "Α!

Κα Παρ. (χαμηλ.) Σὲ παρακαλῶ, μὴν πέρ-
νεις φωτιά.

Δίπλ. Ἡ περιουσία τοῦ Μιχαλάκη..

Παρ. Εἶνε περιττόν.

Δίπλ. "Α! (Ἰδιαιτέρως). Δὲν τοὺς μέλλει
διὰ χρῆματτα.

Κα Παρ. Φίλτατε κύριε Δίπλα, ἡ πρότασίς
σας μᾶς κατακεύει.

Παρ. Ναί μᾶς τιμᾶ... ἡμπορῶ δὲ νά σὰς βε-
βαιώσω μὲ ἄλλην τὴν συγγίνην τῆς καρδίας μου.

Κα Παρ. (Χαμηλοφώνως πρὸς τὸν σύζυγόν
της). Μὴ βιάζεσαι! (Μεγαλοφώνως πρὸς τὸν
Δίπλαν). Ἐννοεῖτε... δὲν ἡμποροῦμεν ἀμέσως,
ἀμέσως... νά μᾶς ἀφήσῃτε ὀλίγας στιγμάς.

Παρ. (ἔκπληκτος κατ' ἰδίαν). Τί κάμνει;

Κα Παρ. Πρέπει νά συνεννοηθῶ μὲ τὸν ἄνδρά
μου... αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος ἐδῶ.

Παρ. (ἀνορθούμενος). Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια,

Κα Παρ. Πρέπει νά ἐρωτήσω καὶ τὴν κόρην
μου... διότι δι' ἄλλον τὸν κόσμον... δὲν θὰ θελήσω
νά τὴν ἀναγκάσω εἰς τίποτε.

Δίπλ. Πολὺ ὀρθόν... Εἶνε ἐκεῖ... θέλετε νά
σὰς τὴν στείλω;

Παρ. "Α! εἶσθε πολὺ καλὸς!

Δίπλ. (ἰδιαιτέρως παρὰ τὴν θύραν). Τί θὰ
εἶπῃ ἡ ὄραία κυρία Καρβουνοπούλου (ἐξαφνίζε-
ται ἐκ δεξιῶν).

Σκηηνὴ ἐνάτη

Κυρία Παραλῆ, ὁ Παραλῆς, κατόπιν ἡ Ἐλένη

Κα Παρ. (μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης σπογ-
γίζει τοὺς ὀφθαλμούς της). Θεόδωρε!

Παρ. Ἀνστασία!

Κα Παρ. (μεθ' ὀρυγῆς). Φίλησέ με. (Ρίπτον-
ται εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων).

Ἐλένη (εἰσερχομένη δεξιόθεν). Μπα! ἡ μαμᾶ
καὶ ὁ μπαμπᾶς φιλοῦνται, Κύριε ἐλέησον...

Κα Παρ. (ἐν συγκινήσει). Ναί, κόρη μου.
Μᾶς βλέπετε πολὺ εὐτυχεῖς.

Παρ. Μᾶς ἦθε μεγάλη εὐτυχία.

Ἐλένη. Τί λοιπὸν;

Κα Παρ. Πρὸ ὀλίγου σ' ἐζήτησαν εἰς γάμον.

Ἐλένη (μετὰ χαρᾶς). "Α!

Κα Παρ. Δὲν θέλομεν νά σὲ ἀναγκάσωμεν
εἰσὶ ἐλευθέρω.

Ἐλένη (ἀσπαζομένη ἀμφοτέρως). "Α! μαμᾶ!
"Α! πατέρα!..

Παρ. Ὑποθέτεις ποῖος;

Ἐλένη. Νομίζω, ναί... ὁ κ. Στέφανος.

Κα Παρ. Μάλιστα... τὸν κ. Στέφανον, ἄλλον
δὲν ἔχομεν εἰς τὸν νοῦν μας!... Καλὲ, ὁ κ. Μι-
χαλάκης!

Ἐλένη. Ὁ κ. Μιχαλάκης, δὲν τὸν θέλω!

Παρ. Πῶς;

Κυρία Παρ. Καὶ διάτί;

Ἐλένη. "Ε! μήπως εἰς εὐρὸν διατί... ἤρχισα νά
ἀγαπῶ τὸν κ. Στέφανον... ἀφήστέ με νά ἐξα-
κολουθήσω.

Παρ. Ἀλλ' ἔχει ἕνα ἑκατομμύριον, ἀνόητη...
ἕνα ἑκατομμύριον!

Ἐλένη. Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει!... Τότε, ἂν πα-
ρουσιασθῇ κανεὶς ἄλλος μὲ δύο ἑκατομμύρια,
πρέπει ν' ἀλλάξω πάλιν;... Ὄρατον πρᾶγμα νά
μετακομίζομεν τὴν καρδίαν μας κάθε ἡμέρα!

Παρ. Φθάνει ἡ ἐπικινάστισ, παρακαλῶ.

Κυρία Παρ. Τὸ καθῆκον τῆς κόρης εἶνε νά
ὑπακούῃ εἰς τοὺς γονεῖς της. Ὁ κ. Μιχαλῆ
Δίπλως μᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴν νά σὲ ζητήσῃ εἰς
γάμον... τοῦ ἐδώκαμεν τὸν λόγον μας, καί...
(Βλέπουσα εἰσερχόμενον τὸν Μιχαλάκη). Νά
τον... χαμογέλασε!...

Παρ. (Ἀπειλῶν). Χαμογέλασε!... (Ἀνέρχε-
ται).

Ἐλένη. (Ἰδιαιτ.) "Ω! ὠρισμένως... δὲν τὸν
πέρνω.

Σκηηνὴ δεκάτη

Οἱ αὐτοὶ, ὁ Δίπλως, ὁ Μιχαλάκης

Δίπλ. (Χαμηλοφ. πρὸς τὸν Παρκαλῆν). Λοι-
πὸν τί ἀπάντησιν;

Κυρία Παρ. (Χαμηλοφ.) Ἡ κόρη μας παρα-
δέχεται!.. εἶνε κατενθουσιασμένη!

Δίπλ. (Χαμηλοφ. πρὸς τὸν Μιχαλάκη). Πα-

ραδέχεται!.. εἶνε κατενθουσιασμένη

Μιχαλ. "Α! Κυρία, πῶς νά σὰς εὐχαριστήσω.
(Πρὸς τὴν Ἐλένην). Δεσποινίς, δὲν ἡμπορῶ νά
σὰς ἐκφράσω πόσον εἶμαι εὐτυχής.

Ἐλένη. (Ἀπομακρυνομένη). Μὲ συγχωρεῖτε..
Ἔχω ἐργασίαν. (Μεταβαίνει πλησίον τῆς τρα-
πέζης ὅπου κάθηται καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ κέν-
τημά της).

Μιχ. (Ἰδιαιτ.) Τί νά ἔχη ἄρα γε; (Τὴν
παρακολουθεῖ). Δεσποινίς, μὴ ἐπιτρέπετε νά
σὰς κάμω ὀλίγην συντροφιάν... ἐάν, ἐν τούτοις ἡ
παρουσία μου δὲν σὰς εἶνε ὀχληρά;... (Κάθηται
πλησίον της).

Δίπλ. (Πρὸς τὸν κ. καὶ τὴν κ. Παραλῆ, χα-
μηλοφ.) Τὸν βλέπετε... Ἐπῆρε δρόμον!...

Μιχ. (Πρὸς τὴν Ἐλένην). Εἶσθε πολὺ ἀφει-
ρωμένη εἰς αὐτὸ τὸ ἐργόχειρον.

Ἐλένη. Ναί, Κύριε.

Μιχ. Εἶνε διὰ καμμίαν ἐορτήν;

Ἐλένη. Ὁχι, Κύριε.

Μιχ. "Ω! τί ὄρατον σχέδιον! Πολυθρόνα
εἶνε;

Ἐλένη. Μάλιστα, Κύριε.

Μιχ. Πολυθρόνα κουνιστή;

Ἐλένη. Ὁχι, Κύριε.

Μιχ. (ἰδιαιτ.). Ναί, Κύριε!... «ὄχι, κύριε»...
μήπως ὀμοιάζει μὲ τὴν ἄλλην;

Κα Παραλῆ (χαμηλοφ. πρὸς τὸν σύζυγόν
της). Ἡ Ἐλένη κάμνει μουτρά.

Παραλῆς (χαμηλοφ.) Πρέπει νά τὴν βάλω-
μεν εἰς τὸ πιάνο!

Κα Παραλῆ (πρὸς τὸν Δίπλαν). Ὁ κ. Μιχα-
λάκης εἶνε μουσικός;

Δίπλ. "Ω! ἄλλος Ροσσίνης.

Κα Παραλῆ. Ἐλένη!

Ἐλένη. Μυᾶ;

Κα Παραλῆ. Παίξτε μας κάτι τι εἰς τὸ
πιάνο.

(Ἡ Ἐλένη ἐγειρομένη μεταβαίνει πρὸς τὸ
κλειδοκώμβανον). Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν...

Μιχ. (κατ' ἰδίαν). Σὺν ἀρνάκι...

Παραλῆς (πρὸς τὸν Μιχαλῆ). Παίξει ὄρατα,
θὰ ἰδῆτε.

(Πάντες κάθηνται. Ἡ Ἐλένη, μετὰ τινα
προανακρούσματτα ἐκτελεῖ τὴν «Προσευχὴν τῆς
Παρθένου»).

Κα Παραλῆ. «Ἡ Προσευχὴ τῆς Παρθένου»!
Μιχ. (δυσανασχετῶν). "Ω! τὴν εἰς εὐρὸν...
Δίπλ. Ποτὲ δὲν τὴν βαρύνεται κανεὶς.

(Ἀκούεται ἔξωθεν ὁ κώδων)

Παραλῆς. Μπα! Μία ἐπίσκεψις! (Ἐγείρε-
ται καὶ παρατηρεῖ ἀπὸ τοῦ παραθύρου).

Κα Παραλῆ. "Ω! τὴ μπελᾶς!

Παραλῆς, (κατερχόμενος πάλιν ἐντρομος.

Εἶνε οἱ Καρβουνοπούλοι! (πρὸς τὴν Ἐλένην, ἡ
ὅποια ἐξακολουθεῖ νά κρούῃ) Παῦσε λοιπὸν!
Μὴ παίζῃς πλέον! Οἱ Καρβουνοπούλοι!
(Τὸ κλειδοκώμβανον παύει, ἡ Ἐλένη ἐγεί-
ρεται).

Μιχ. Διάβολε!

Δίπλ. Στανᾶ!

Κα Παραλῆ. Θὰ σὰς εὐρουν ἐδῶ.

Μιχ. Καὶ μὲ νομίζουν εἰς ταξεῖδι!

Δίπλ. Θὰ ἠθέλωμεν καὶ ἡμεῖς νά μὴ μᾶς
ἰδοῦν... Δὲν ἡμπορεῖτε νά μᾶς κρύψῃτε που-
θενά;

(Διευθύνεται πρὸς τὴν ἐξ ἀριστερῶν θύραν)

Κα Παραλῆ. (ἐσπευσμένως). "Ὁχι ἀπὸ ἐκεῖ!

Παραλῆ. (ἰδιαιτ.) Εἶνε ὁ ἀρχιτέκτων.

Κα Παραλῆ. (δεικνύουσα δεξιά). Ἀπ' ἐδῶ...
εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

Παραλῆ. (συνοδεύων αὐτοὺς μέχρι τῆς θύρας).
Νὰ εἰσθε ἤσυχοι, θὰ τοὺς κάμωμεν νά φύγουν
γογγύρα.

(Δίπλως καὶ Μιχαλάκης εἰσέρχονται πρὸς τὰ
δεξιά).

Σκηηνὴ ἐνδεκάτη

*Παραλῆς, ἡ κ. Παραλῆ, ἡ Ἐλένη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρ-
βουνοπούλου, ἡ Μαρία, κατόπιν ὁ Στέφανος.*

(Ἡ οἰκογένεια Καρβουνοπούλου παρουσιάζεται)

Παραλῆ. Νά τους, ἦλθον!

Κα Παραλῆ. Ἀπάθεια! (πρὸς τὴν κυρίαν
Καρβουνοπούλου) "Ω! καλή μου φίλη, ποῖα εὐ-
χάριστοι ἐκπληξίς!

Κα Καρβ. Δὲν ἐπεριμένετε, ἀγαπητή μου,
νά μᾶς ἰδῆτε;

Κα Παραλῆ. "Ὁχι! καὶ ὅμως; κάτι μοῦ ἔλεγεν
ὅτι θὰ σὰς ἐβλέπαμεν. Ὄμιλούσαμεν διὰ σὰς
τὸ πρῶτ, μὲ τὸν ἄνδρα μου.

Παραλῆ. Ἀλήθεια... ἐλέγχμεν: «Οἱ ἀγαπη-
τοί μας Καρβουνοπούλοι δὲν θὰ ἔλθουν ἄρα γε
νά μᾶς ἰδοῦν»;

Καρβ. Καὶ νά ποῦ ἦλθαμεν!

Παραλῆ. Φίλε μου! (σφίγγουσι τὰς χεῖρας
ἀλλήλων).

Ἐλένη. (χαμηλοφ. πρὸς τὴν Μαρίαν). Ἔχω
νά σοῦ ὀμιλήσω.

Μαρία, (χαμηλοφ.) Καὶ ἐγώ...

Ἐλένη. (χαμηλοφ.) Πράγματτα πολὺ σπου-
δαῖα.

Μαρία. Καὶ ἐγώ... Πηγαίνομεν εἰς τὸ περι-
ριβόλι.

Ἐλένη, Μαμᾶ, νά συνάξω μερικὰ ἄνθη διὰ
τὴν Μαρίαν;

Κα Παραλῆ. Βέβαια... πηγάζετε, παιδί μου.
(Ἀνέρχεται, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Παραλῆς, ἡ Μα-
ρία καὶ ἡ Ἐλένη ἐξέρχονται).

Καρβ. (χαμηλοφ. πρὸς τὴν σύζυγόν του) Ἐ-
γελασθήκαμε δὲν βλέπει κανέναν.

Κα Καρβ. Ἦκουσα νὰ κτυποῦν τὰ πέταλλα ἀλόγου εἰς τὸν σταῦλον.. ὁ Μιχαλάκης εἶνε ἐδῶ!

Καρβ. (χαμηλοφ.) Πηγαίνω νὰ ψάξω εἰς ὕλας τὰς γωνίας.

Κα Παραλ. (προσφέρουσα κάθισμα εἰς τὴν κ. Καρβουνοπούλου). Καθήσκατε, ἀγαπητή μου. Καθίστε κύριε Καρβουνοπούλε.

Καρβ. Σὰς εὐχαριστῶ, προτιμῶ νὰ τριγυρίζω (Ἐρευνᾷ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τείνει τὸ οὖς πρὸς ἐκάστην θύραν).

Κα Καρβ. (πρὸς τὸν κ. Παραλῆ.) Εἶδετε τελευταίως τὸν κ. Μιχαλάκη;

Κα Παραλ. Ποῖον Μιχαλάκη;

Κα Καρβ. Τὸν κ. Μιχαλάκη Δίπλαν.

Κα Παραλ. Ἄ! ἐκεῖνον τὸν νέον... Ὅχι.. ἀπὸ τὸν χορόν.

Κα Καρβουν. (ἰδιαιτ.) Τὸν εἶδε...

Κα Παραλ. Δὲν εἰζεύρω ποῖος μοῦ ἔλεγεν ὅτι ταξιδεύει...

Παραλ. Ναι... εἰς τὴν Θεσσαλίαν.

Καρβουν. (ὅστις εὔρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ράβδον καὶ τὸν πῖλον τοῦ Μιχαλάκη.

Δὲν εἰζεύρω ἐὰν ἔχω λάθος... ἀλλὰ ἰδοὺ ἕνα μπαστούνη ἀπαράλλακτον μὲ τὸ ἰδικόν του.

Παραλ. (᾿Ωωω!

Κα Παραλ. (ἰδιαιτ.) Ἀπρόσεκτε! (Μεγαλοφ.) Τὸ μπαστούνη εἶνε τοῦ ἀνδρός μου...

Παραλ. (τεταραγμένος λαμβάνει τὴν ράβδον). Ναι... εἶνε δῶρον τῆς Ἀνστασίας... Μοῦ τὸ ἠγόρασε τὴν ἑορτὴν μου. (Ἀφήνει τὴν ράβδον ἐπὶ τῆς τραπέζης).

Καρβουν. Καὶ αὐτὸ τὸ καπέλλο ;... τὸ κεφάλι σας δὲν εἶνε τόσο μέγανον.

Παρ. Αὐτὸ τὸ καπέλλον ;...

Κα Παρ. (ἐγειρομένη καὶ λαμβάνουσα τὸν πῖλον). Εἶνε τὸ καπέλλον τοῦ κ. Στεφάνου.

Κα Καρβ. Πῶς εἶνε ἐδῶ ;

Κα Παρ. (θέτουσα τὸν πῖλον ἐπὶ καθίσματος εἰς βάθος). Ναι, ἔρχεται κάθε ἡμέρα...

Κα Καρβ. Τὰ ἐδιορθώσατε ;

Παρ. ᾿Ω! ἐντελῶς.

Κα Παρ. Εἶνε τόσο καλὸς νέος !..

Κα Καρβ. (ἰδιαιτ.) Δὲν πιστεύω λέξιν ἀπ' αὐτά !

Κα Παραλῆ. (χαμηλ. πρὸς τὸν σύζυγόν της). Φέρε μας τὸν Στέφανον.

Παραλῆς. (χαμηλ.) Τί εἶπες ;

Κα Παραλ. Φέρε μας τὸν Στέφανον !

Παρ. Ἀμέσως... (μεγαλ.) Εἶνε ἐδῶ μέσκα... εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Κα Καρβ. (δυσπιστοῦσα) Μάλιστα... καὶ δὲν θέλετε νὰ τὸν ἀνησυχῆσητε ;

Καρβ. (ἰδιαιτ.) Διάβολε !..

Παρ. Τὸ ἐναντίον... ἔχω κάτι νὰ τοῦ συ-

στήσω. (πηγαίνει εἰς τὴν θύραν καὶ κρᾶζει). Κύριε Στέφανε ! Κύριε Στέφανε !

Στέφ. (ἐμφανιζόμενος ἐπὶ τῆς φλίας). Ἐτε- λώσα σχεδόν.. Ἄ! ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβουν.

Καρβ. Ἐδῶ εἶνε !

Κα Καρβ. (ἤτις ἠγέρθη εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Στεφάνου ἰδιαιτ.) Ἐδῶ πάλιν ! Ἐξαναστρώθη- κεν ἐδῶ !

Παρ. (πρὸς τὸν Στέφανον). Φίλε μου, ἐσκέ- φην... δὲν θέλω πλέον κινεζικὸν κίσκι... ἀλλὰ κάτι τι τουρκικόν... μὲ μισοφέγγαρον.

Στέφ. Ἀνατολικὸν ρυθμοῦ... Διάβολε θ' ἀλ- λάξω πάλιν τὸ σχεδίόν μου.

Παρ. Ναι. ἡ κόρη μου προτιμᾷ αὐτό.

Στέφ. Τότε εἶνε εὐκολώτατον.

Παρ. Κάμετε αὐτὸ ὅπως τὰ κάμνουν εἰς τὴν Πόλιν... (τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὸ γραφεῖον).

Κα Καρβ. (χαμηλ. πρὸς τὸν σύζυγόν της). Ἐγελασθήκαμεν.

Καρβ. (ὡσαύτως) Ἐντελῶς !..

Κα Καρβ. (ἐγειρομένη) Φιλτάτη θὰ σὰς ἀπο- χαιρετήσωμεν.

Κα Παρ. Πῶς ἀπὸ τῶρα ;

Καρβ. Εἴμεθα μακρὰν !

Παρ. Κάμετε τούλάιστον τὸν γῦρον τοῦ περιβολιοῦ.

Κα Καρβ. Εὐχαρίστως.. Θὰ πάρωμεν ἀπὸ σὰς καὶ τὴν Μαρίαν. (ἀνέρχονται πάλιν).

Παῦλ. (εἰσερχόμενος) Μπά ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβουνοπούλου. Δὲν ἀπορῶ πλέον δικτὶ ὁ Μι- χαλάκης δὲν εἶνε ἐδῶ.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβ. (ἰδιαιτ.) Ὁ Μιχαλά- κης !

Κα Παρ. (ἰδιαιτ.) Τὸ ζῶν !

Παρ. (κατ' ἰδίαν). Τὸ κτῆνος.

Παῦλ. Μήπως ἀνεχώρησε ;

Κα Παρ. Ἀλλὰ εἰζεύρετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν τὸν εἶδαμεν.

Παρ. (γεύων ἐπίσης). Πρὸ πέντε ἡμερῶν.

Παῦλος. Ἄ! εἶνε τερατῶδες... Τοῦ ἔσφιξε τὸ χεῖρ πρὸ πέντε λεπτῶν.

Κα Καρβ. Φθάνει, κυρίως... εἰζεύρωμεν ὅτι ἠθέ- λαμεν νὰ μάθωμεν. (Χαμηλοφῶνως πρὸς τὸν σύ- ζυγόν της). Ἐὰν τὸ ὑποφέρης αὐτὸ... θὰ εἶπῃ ὅτι δὲν ἔχεις πλέον αἷμα εἰς τὰς φλέβας σου.

Καρβ. (κουμβόνων τὸ φρέμα του.) Νὰ εἶσαι ἡσυχῆ.

Κ. Παραλῆ. (πρὸς τὴν κ. Καρβ.) Ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ...

Κα Καρβ. Πηγαίνω νὰ εὔρω τὴν κόρην μου.. Παραλῆς Κυρία...

Κα Καρβ. Δὲν εἴχατε βέβαια τὴν ἀξίωσιν νὰ κρατήσητε τὴν κόρην μου ; (ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάλθους.)

Παῦλος (πρὸς τὴν κ. Παραλῆ) Τί συμβαίνει λοιπόν ;

Κα Παρ. Σεῖς εἶσθε ἡ αἰτία ὄλων αὐτῶν ! (ἐξέρχεται ἐν βίᾳ).

Παῦλος Αἰτία τίνας ;

Σκηπὴ δωδεκάτη

Καρβουνοπούλος, Παραλῆς, Παῦλος.

Καρβουν. πρὸς Παραλ. Καὶ τώρα ἄς λογα- ρισθῶμεν οἱ δύο μας, κύριε !

Παρ. Τί λέγετε ;

Καρβουν. Πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμεν... Ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ὅπου ὁ νέος αὐτὸς ἐδή- λωσεν, ὅτι θέλει νὰ ὑπανδρευθῆ...

Παῦλος Ἐγώ ;

Καρβουν. Παρετήρησα ταῖς κατεργαριάς σου. Παρ. Κύριε...

Καρβουν. Εἶμαι πρόθυμος εἰς ὅ,τι θελήσετε. Παῦλ. (κατερχόμενος καὶ παρεμβαίνων). Ἀλλὰ Κύριοι ! ... Κύριοι ! ...

Παρ. Ἐὰν νομίζετε ὅτι σὰς φοβοῦμαι ! Μή- πως εἶνε ἐμποδιζόμενος νὰ θελήῃ κανεὶς νὰ ὑπαν- δρεύσῃ τὴν κόρην του...

Καρβ. Τὴν ἰδικὴν μου ἐπρωτοσυλλογίσθηκα καὶ ἦλθεν εἰς Φάληρον.

Παρ (ἰδιαιτ.) Εἶνε σωστόν... Ἦρχισεν ἀπὸ τὸ Φάληρον !

Παρ. Ἐ καὶ... ἔπειτα, ἦλθεν εἰς τὴν Κηφισ- σιάν... δὲν εἶνε ἐμποδιζόμενος...

Παῦλ. (ἰδιαιτ.) Εἰς αὐτὸ εἶχα ἀδικον,

Καρβ. Δηλαδή ὅτι μὲ τὰς ραδιουργίας σας τὸ κτωρθώσατε.

Παρ. Ἦλθε μόνος του.

Παῦλ. Συγγνώμην ! ... Μὲ συγχωρεῖτε ! ...

Καρβ. Εἶνε ψέμμα !

Παρ. Λοιπόν, εἶμαι ψεύτης ; !

Καρβ. Σὰς εἶπα ὅτι εἶμαι ἐτοιμὸς εἰς ὅ,τι θέ- λετε.

Παῦλ. Ἀλλὰ Κύριοι ! .. σεῖς παλαιοὶ φίλοι !

Παρ. (ἀποθῶν αὐτόν.) Ἄφησέ μας !

Καρβ. (ἀποθῶν αὐτόν) Νὰ κωττάξῃς ταῖς δου- λειαῖς σου ! (πρὸς τὸν Παραλῆν.) Παραιτεῖσαι ἀπὸ αὐτὸν τὸν νέον ;

Παρ. Ὅχι ! ...

Παῦλος. Μὲ συγχωρεῖτε... Αὐτὸ μ' ἐνδιαφί- ρει καὶ ἐμὲ κάπως !..

Καρβουν. (παρκαμερίζων αὐτόν). Ἀλλὰ μὴν ἀνκατεύεσθε λοιπόν ! Στὸ καλὸ ! (Πρὸς τὸν Παραλῆν.) Αὔριον θὰ σοῦ δείξω, κύριε...

Παρ. Ὅποτε θέλεις, εἶμαι ἐδῶ, κόπιασε. (Ἐξέρχονται ὁ Καρβουν. ἐκ τοῦ βάλθους. Ὁ Πα- ραλῆς ἐξ ἀριστερῶν).

Σκηπὴ δεκάτη τρίτη

Ὁ Παῦλος κατόπιν ἡ Μαρία

Παῦλος. Πῶς ! θὰ πιασθοῦν !.. θὰ κτυπηθοῦν ἐξ αἰτίας μου ;... Εἶνε τερατῶδες ! πῶς νὰ ἐμ- ποδίσω ;

Μαρία (ἀπερχομένη ἐκ τοῦ βάλθους, λίαν νευ- ρική ἰδιαιτέρως). Ἄ! εἶνε ἀτιμία ! Ἡ Ἐλένη μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα... αὐτὴ ὁ κ. Μιχαλάκης... ἐνό- μιζε ὅτι τὸν ἀγαποῦσε ἦδη... ᾿Ω ! δὲν ἔμπορῶ νὰ μείνω οὔτε μίαν στιγμὴν. (Παρατηροῦσα τὸν Παῦλον).

Ἄ! ὁ κύριος Παῦλος !

Παῦλος. Κυρία Μαρία !

Μαρία. Μήπως εἰζεύρεται ποῦ εὑρίσκεται ἡ μητέρα μου ;

Παῦλος. Ἀκούσατέ με !... Πρόκειται νὰ ἐμ- ποδίσωμεν ἕνα μεγάλο κακόν !

Μαρία. Μεγάλο κακόν ;

Παῦλος. Ὁ πατέρας σας καὶ ὁ κ. Παραλῆς θὰ κτυπηθοῦν.

Μαρία. Θὰ κτυπηθοῦν !... Καὶ διατί ;..

Παῦλος (μετὰ μετριοφροσύνης). Θεέ μου... ἀ- φοῦ πρέπει νὰ σὰς τὸ εἶπῶ... εἶνε τερατῶδες !... ἕνεκα ἐνὸς γαμβροῦ τὸν ὅποιον ἔχουν τὴν καλω- σύνην νὰ διεκδικοῦν.

Μαρία. Ἐνὸς γαμβροῦ... (ἰδιαιτ.) Ἐνοῶ...

Παῦλος. Ἀλλ' ὁ καλὸς αὐτὸς νέος δὲν πταίει. Τὸ μόνον του σφάλμα ἦτο κάποια ἀστάθεια.

Μαρία. Νὰ πιασθοῦν !... Εἶνε φοβερόν !

Παῦλος. Ἠσυχάσετε !.. Πηγαίνω νὰ τοὺς ἀν- ταμῶσω... θὰ προσπαθῆσω νὰ τοὺς κάμω νὰ συμβιβασθοῦν.

Μαρία. ᾿Ω ! ναι, πηγαίνετε... σὰς παρακαλῶ.. θὰ σὰς εἶμαι εὐγνωμων εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν...

Παῦλος (λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός). Μα- ρία... ἡ λέξις αὐτὴ μὲ κάμνει ν' ἀποφασίσω. Βα- σισθητε εἰς ἐμὲ... δὲν θ' ἀφήσω νὰ χυθῆ αἷμα... (Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάλθους πρὸς τ' ἀριστερά).

Σκηπὴ δεκάτη τετάρτη

Μαρία, κατόπιν ὁ Μιχαλάκης

Μαρία (μόνη). ᾿Ω ! αὐτὸν τὸν Μιχαλάκη... τὸν ἐχθρεύομαι τώρα...

Μιχαλ. (εἰσερχόμενος ἐπιφυλακτικῶς). Δὲν ἀκούω πλέον κανένα... Ἐφυγον χωρὶς ἄλλο... (Παρατηρεῖ τὴν Μαρίαν) Δεσποινὶς Μαρία !

Μαρία. Σεῖς, κύριε ! (Θέλουσα ν' ἀπομα- κρυνθῆ). Μὲ συγχωρεῖτε...

Μιχαλ. Μίαν λέξιν, κυρία ἀφήσατέ με νὰ δι- καιολογηθῶ.

Μαρία. Νὰ δικαιολογηθῆτε καὶ διατί, κύριε;

Μιχαλ. Διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ πραγματω- ποιήσω ἀμέσως τὰ σχέδια...

Μαρία. Ἀλλ' ἐγώ, πρέπει, Κύριε, νὰ σὰς εὐχαριστήσω... διότι τὰ σχέδια αὐτὰ δὲν ἦσαν

μέ την θέλησίν μου...

Μιχ. (Ἄπορῶν). Ἄ!...

Μαρία. Καὶ ἀφοῦ λαμβάνετε τὸ θάρρος νὰ μ' ἐρωτήσητε, θὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν εὐλικρίνειαν νὰ σᾶς ἀπαντήσω... Ὅχι, Κύριε, δὲν μοῦ ἀρέσετε, οὔτε τώρα, οὔτε ποτέ...

Μιχ. Ἀλλὰ, δεσποινίς...

Μαρία. Λέγουν ὅτι ἔχετε ἓνα ἑκατομμύριον... τόσον τὸ καλλίτερον διὰ σᾶς... πηγαίνετε νὰ τὸ τριγυρίζετε ἀπὸ τὸ ἓνα σπῆτι εἰς τὸ ἄλλο· ἐγὼ πολὺ ἀκριβὰ θὰ τὸ ἐπλήρωσα· ἐάν δὲ ὑπανδρευθῶ ποτέ, θὰ ἐκλέξω ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἔχει τὴν καρδίαν του ἀνοικτὴν εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην...

Μιχ. Ἄλλ' ἀκούσατέ με... ἀκούσατέ με...

Μαρία. (Παροξυνομένη). Θὰ ζητήσω, πρὸ παντός, τὸ πνεῦμα, τὴν συμπεριφορὰν, τὸ γούστο, τὴν κλὴν ἀνατροφῆς... προσόντα τὰ ὁποῖα δὲν δίδουν τὰ ἑκατομμύρια.

Μιχ. Ἀλλά...

Μαρία. Τέλος, κύριε, εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅστις ἤνοιξε τὰ μάτια μου καὶ δὲν με ἄφησε νὰ γείνω γυναικίκα σας.

(Χαιρετᾶ καὶ ἐξέρχεται)

Σκηπὴν δεκάτη πέμπτη

Μιχαλάκης μόνος

Μιχαλάκης. Αὐτὴ ὀμίλει!... θυμῶν!... σιχίσει!... δαγκάνει!... Καὶ ἐγὼ ὁ ὁποῖος τὴν ἐνόμιζα νερόβραστην!... Τί ζωηρότης! Ποτέ δὲγ τὴν εἶδα ἔτσι... Ἄ! Δὲν ὑπάρχει ὠρκενότερον πρᾶγμα ἀπὸ μίαν ξανθὴν θυρωμένην. (Πραῦνόμενος). Καλά! μήπως θ' ἀλλάξω πάλιν;... Ὅχι!... ἀγαπῶ τὴν Ἐλένην!... Πρέπει ν' ἀγαπῶ τὴν Ἐλένην!... Μπᾶ! νὰ τὸ ἀλμπῶμ της... (Κάθεται πλησίον τῆς τραπέζης καὶ ἀνοίγει τὸ λεύκωμα χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσῃ). Τί εὐμορφὴ ποῦ ἦτον ὅταν μοῦ ἔλεγε! «Δὲν μοῦ ἀρέσετε! οὔτε τώρα, οὔτε ποτέ!» Αὐτὸ δὲν εἰξεύρω κατὰ πόσον εἶνε ἀληθινόν. Διότι, χωρὶς νὰ τὸ πάρω ἐπάνω μου νομίζω ὅτι παρετήρησα... ἀλλ' ἀγαπῶ τὴν Ἐλένην! Πρέπει ν' ἀγαπῶ τὴν Ἐλένην! (Παρατηρῶν τὸ λεύκωμα). Ἄς ἰδοῦμεν αὐτὰς τὰς εἰκόνας... (Ἀναγινώσκει). Μία εἰκὼν Μακεδόνος σὴν νὰ εἰξεύρω αὐτὸν ἐδῶ τὸν κύριον... εἶνε ὁ Στέφανος... Μπᾶ!... μπᾶ!... μπᾶ!... (Στρέφον τὴν σελίδα). Ἄλλη εἰκὼν μετὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Στεφάνου... πότε ἀρχαῖος Ἑλλήν, πότε πυροσβέστης... φρεῖ περιεφεραλαῖαν (ρίπτων τὸ λεύκωμα καὶ ἐγειρόμενος). ὦ! ὦ! ὦ! πάρα πολὺ καλλιτεχνία... Ἀδύνατον νὰ εὔρω θέσιν εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν... ὑπάρχει ἐνοικιστὴς (μειδιῶν). Συλλογίζομαι αὐτὴν τὴν Μαρίαν, τί ὠραία μοῦ ἔλεγε! «Πηγαίνετε νὰ τριγυρίζετε τὸ ἑκατομμύριόν σας ἀπὸ τὸ ἓνα σπῆτι εἰς τὸ ἄλλο... τί

χρήματα ποῦ εἶχε... πῶς ἐλαμποκοποῦσαν τὰ μάτια της... καλὴ εἶνε θελκτικώτατη... εἶνε... (ἐξείφνης) Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας;...

Σκηπὴν ἸΣΤ.

Μιχαλάκης, Παραλῆς. Κα Παραλῆ, κατόπιν ὁ Δίπλος, κατόπιν ἡ Ἐλένη, κατόπιν ὁ Στέφανος.

Παραλ. Ἐπὶ τέλους ἔφυγαν!

Κα Παραλ. Τέλος πάντων ἐμείνκαμεν ἡσύχοι εἰς τὸ σπῆτι μας...

Μιχ. (ἰδιαιτέρως). Ὀλίγον ἀργά!

Δίπλ. (παρουσιάζομενος ἀριστερόθεν). Ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος.

Κα Παραλ. Ἀλλὰ βέβκα.

Δίπλ. Μήπως ἡ ὠραία κυρία Καρβουνοπούλου;

Παραλ. Ἐπῆρε τὸν δρόμον της διὰ τὸν σταθμὸν...

Κα Παραλ. Εἴμεθα τώρα ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ.

Παρ. (παρουσιάζων τὸ λεύκωμα εἰς τὴν Μαρίαν). Ἐρρίζατε ἓνα μάτι εἰς τὸ ἀλμπῶμ τῆς κόρης μου.

Μιχαλ. (πλησιάζων). Μάλιστα...

Παρ. (ἐπιδεικνύων αὐτὸ μετὰ θαυμασμοῦ). Ἰδῆτε... εἶνε πολὺ καλοκαμωμένος αὐτός ὁ Μακεδὼν... ὁ κ. Στέφανος εὕρισκει ὅτι ἔχει πολὺ γούστο...

Κα Παρ. (χρηλοφ. πρὸς τὸν σύζυγόν της). Μὴν ὀμιλᾶς λοιπὸν διὰ τὸν Στέφανον! (Μεγαλοφωνῶς) Ἐλένη!

Ἐλένη. (ἤτις πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθεν ἀριστερόθεν.) Μαμά;...

Κα Παραλ. Ἐὰν ἐξακολουθοῦσες εἰς τὸ πιάνο τὴν Προσευχὴ τῆς Παρθένου.

Μιχ. (ἰδιαιτέρως). ὦ! με πιάνουν τὰ νεῦρα μου...

Ἐλένη. Ὅπως θέλεις μαμά.

Κα Παρ. Κεθήσατε Κύριοι;...

(Πάντες λαμβάνουσι θέσιν.)

Παραλ. (πρὸς τὸν Δίπλαν). Θὰ ἰδῆτε τί εὐμορφὴ ποῦ τελειώνει αὐτὸ τὸ κομματάκι.

Δίπλ. Τὸ εἰξεύρω... (ἰδιαιτέρως). Τὸ ἀκουσα καὶ τὸ παράκουσα εἰς τὸ Φάληρον...

Παρ. (μετ' ὀλίγον πρὸς τὸν Μιχαλάκη). Ὀραῖα!

Μιχαλ. Ἐξίσια! (ἰδιαιτέρως). Μοῦ ἔρχεται νὰ σχίσω τὰ ρούχά μου. (Παρατηρῶν τὸ ὠρολόγιόν του). Πιστεύω νὰ προφθάσω τὸν σιδηρόδρομον.

(Ἐγείρεται ἡσύχως λαμβάνει τὴν ράβδον του ἀκροποδητὴ φθάνει πρὸ τῆς θυρας τοῦ βάρους, πλησίον τῆς ὁποίας εὕρισκεται ὁ πῆλός του. Ἐξορκνίζεται καθ' ὄν χρόνον ὁ Παραλῆς ἡγέρθη ὅπως πλησιάζει εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ στρέψη τὸ φύλλον.

Στέφ. (εἰσερχόμενος ἀριστερόθεν καὶ ἐνθουσιάζων ὑπὸ τῆς μουσικῆς ἰδιαιτέρως). Εἶνε εἰς τὸ πιάνο!... (Πλησιάζει ἀθορόβως καὶ λαμβάνει τὴν ἀφθεύσαν ὑπὸ τοῦ Μιχαλάκη θέσιν. Ὁ Παραλῆς μετὰ τῆς συζύγου του ἀκροῶνται ἐν ἐκστάσει. Ὁ Δίπλος ἀπεκοιμήθη).

Παραλ. Ὅστις ἐκάθισε παλιν εἰς τὴν θέσιν του.) Ἐξοχον Ἐξοχον! δὲν εἶνε ἔτσι; (Στρέφεται πρὸς τὸ κάθισμα τοῦ Μιχαλάκη). Ὁ Στέφανος! Καὶ λοιπὸν, ὁ ἄλλος;

Κ. Παραλ. (ἐγειρομένη μετὰ ζῶηρότητος.) Ὁ κ. Μιχαλάκης;

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ σκηπὴν παριστᾶ θερμοκήπιον πλήρες ἀνθῶν καὶ καθίσματα ἐξοχικά. — Θύραι πλάγαι καὶ θύρα εἰς τὸ βάρδος.

Σκηπὴν πρώτη

Ὁ Δίπλος, ὁ κηπουρός του

(Ἐγείρεται ἡ αὐλαία. Ὁ Δίπλος κλαδεύει τριανταφυλλέας· ὁ δὲ κηπουρός του ποτίζει.

Δίπλος. Ἐγείρεται ἄδικον... δὲν εἶμαι καθόλου εὐχρηστημένος...

Κηπουρός. Μὰ ἀφέντη...

Δίπλος. Νὰ λείψω δύο ἡμέρας μόνον... καὶ νὰ εὔρω ὅλα ἀρρωστα... μακραμέν...

Κηπουρός. Εἶνε τὸση ζέστη...

Δίπλος. Ἐπρεπε νὰ ποτίζης...

Κηπουρός. Ἐπότιζα, ἀφέντη...

Δίπλος. Ναί... ἐπότιζες τὸ λαρύγγι σου.

Κηπ. ὦ! ἂν μπορῆ κανεὶς νὰ εἰπῆ γιὰ μένα.

Δίπλος (λαμβάνων εἰς χεῖρας μίαν γλάστραν καὶ ἐξετάζων αὐτὴν καθ' ἑκτύον). Νά τζ! τὰ σκουληκάκια τρώγουν τὰ τριαντάφυλλά μου· διὰ νὰ μὴ καταστραφῶν ἄλλο ἀπὸ τὸν κηπὸν δὲν ἔχει... (Πρὸς τὸν κηπουρόν). Νὰ σοῦ πῶ... ἡμπορεῖς νὰ πιῆς ἓνα τσιγαράκι... αὐτὸ δὲν με πειράζει.

Κηπ. ὦ! ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀφέντη!

Δίπλος. Ναί, ἐγὼ, δὲν εἶμαι ὑπερήφανος... κάπνισε, μὴ σὲ μέλλει!

Κηπ. (ἐκβάλλων τὴν κηπνοθήκην του). Τότε ἀφοῦ ὁ ἀφέντης μοῦ δίνει τὴν ἀδειαν... Ἄ! μπᾶ! μοῦ ἐτελείωσεν ὁ κηπὸς μου! Δὲν πέρνεις τοῦ λόγου σου, μιὰ στιγμὴ τὸ ποτιστήρι... νὰ πάγω ν' ἀγοράσω...

Δίπλος. Ἐτσι ἔ! Καὶ ἐγὼ νὰ κάμω τὴν δουλειά σου!... Βάστα τὸ ποτιστήρι σου... Ἀγοράζεις ἀργότερα κηπὸν... Τὸ μεσημέρι, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πηγαίνω εἰς τὸν πάρεδρο ὅπου ἔχω κάποια ἐργασία. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν θέλω νὰ τὰ εὔρω ὅλα ποτισμένα ἕως τὴν ρίζαν.

Κηπ. Μείνε ἡσύχος, ἀφέντη... πηγαίνω ν' ἀ-

Στέφ. Δὲν εἶδα κανέναν...

Παρ. ὅστις ὠρμησε πρὸς τὸ παράθυρον.) Νά τον... Τρέχει πρὸς τὸν μεγάλον δρόμον!

Κα Παρ. Ἐφυγε...

Ὁ Παρ. (πρὸς τὴν σύζυγόν του, κινῶν τὸν Δίπλαν). Κύριε Δίπλα! Κύριε Δίπλα!

Δίπλος (ἐξυπνῶν χειροκροτεῖ). Μπράβο!... Μπράβο...

Παρ. Ὁ υἱός σας ἔφυγε.

Δίπλος. Ἄ Μπᾶ.

(Σύγχυσις γενική).

δειάσω τὴν στέργα. (Ἐξερχόμενος μετὰ τὸ ποτιστήρι.) Ἄ! νὰ ὁ κ. Μιχαλάκης... (Χαιρετῶν αὐτὸν) Κύριε Μιχαλάκη... (ἐξορκνίζεται).

Σκηπὴν δευτέρα

Δίπλος, Μιχαλάκης

Μιχ. (εἰσερχόμενος ἀριστερόθεν). Καλημέρα πατέρ.

Δίπλος. Ἄ! ἤλθες!... Ἐ! καὶ ἀπὸ ποῦ;...

Τί ἔγινες ἀπὸ προχθὲς τὸ βράδυ...

Μιχ. Ἐγὼ, τώρα φθάνω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Δίπλος. Καὶ τὰ κατὰφερες ὠραία... Φεύγεις ἀπὸ τὴν Κηφισσιὰν χωρὶς νὰ χαιρετήσης κανέναν... μὰς ἄφηκες ὅλους εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ...

Μιχαλ. Ἀλήθεια ἐσφαλα... Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, δὲν ἡμποροῦσα νὰ κρατηθῶ.

Δίπλ. Τὸ πιάνο σ' ἐπείραζεν εἰς τὰ νεῦρα; Ἐπρεπε νὰ κάμης ὅπως ἔκαμα ἐγὼ... νὰ ἔχης ἄλλο τὸν νοῦν σου. Ἡ κ. Παραλῆ δυσχερεστήθηκε πολὺ... εὐτυχῶς, κατώρθωσα νὰ τὴν ἡσυχάσω.

Μιχ. Ἄ! ναί...

Δίπλ. Τὰ ἐκατάφερα πολὺ καλά... τῆς εἶπα ὅτι εἶχες δώσει τὸν λόγον σου διὰ ὑπόθεσιν πολὺ σπουδαίων... καὶ ὅτι με εἶχες εἰδοποιήσει...

Μιχ. Λημπρά!

Δίπλ. Τέλος πάντων, σὲ ἐδικαιολόγησα!... Μόνον ποῦ ἠναγκάσθην νὰ διπλασιάσω τὰς περιποιήσεις μου διὰ νὰ λησμονηθῆ ἡ χωριατιά σου... Ἀλλῶς ἦσαν τόσον καλοὶ μαζί μου ὄλοι... ὁ πατέρας μοῦ ὠμιλοῦσε διὰ τριανταφυλλιάς... ἀλλὰ εἶνε ἓνα κτῆνος.

Μιχ. Ἐ;...

Δίπλ. (Ἐπανορθῶν). Ἐνας ἱερόσυλος... δὲν νοιάθει κουκουτσί! Μ' ἐκράτησαν καὶ ἔφαγα ἐκεῖ ὠραῖο τραπέζι! ἔπειτα καὶ ἐκοιμήθηκα...

Μιχ. Μπα!...έκοιμήθηκατε εκεί!...

Δίπλ. Είς ένα δωμάτιον...το ωραιότερον του σπητιού...και είς ένα κρεβάτι. Έχουν κάτι κρεβάτια μαλακά-μαλακά...θα τα ιδής...Μόλις κατώρθωσα να ξυπνήσω είς τας 9...σωστά δια το πρόγευμα.

Μιχ. Και πρόγευμα εκεί;...Βλέπω και εκατοπέρασες, πατέρα!...

Δίπλ. Το έκαμα δια να κατωρθώσω να σε συγχωρήσουν έντελώς!...(Παρατηρών την γλάστραν). Αλήθεια, εάν έχης όρεξιν να κωνίσης, μη έμποδίξεςσι, δέν με πειράζει...

Μιχ. Σ'ς ευχαριστώ...Έπέταξα το τσιγάρο μου πριν έμβω μέσα.

Δίπλ. Δέν έπρεπε να το πετάξης...σε παρακαλώ να μη το πετάξς άλλην φοράν...Το βράδυ έπαίζαμεν μπεζίκι...και όταν ή κόρη έπηγεν είς την κάμραν της, ώμιλήσαμεν δια το προικοσύμφωνον.

Μιχ. Δια ποιό προικοσύμφωνον;

Δίπλ. Το ιδικόν σου, ποιό άλλο;

Μιχ. Πώς;...

Δίπλ. Προχθές, δέν με είπες να ζητήσω την κοπέλλαν;

Μιχ. (Τεθυρωβημένος). Ναί...αλλά...

Δίπλ. Έπ'ρα σημειώσεις και ένθυμήθηκα την παλιά μου τέχνη ως παλαιός συμβολαιογράφος, έκαμα το πρωί το συμβόλαιον...(Έκβάλων χάρτην εκ του θυλακίου του). Νάτο...

Μιχ. Καλά, πατέρα... αλλά πολύ τρέχετε. Τι μ'ς βιάζει;

Δίπλ. Μα ή αγάπη...

Μιχ. Η αγάπη...ήλλαξαν τα πράγματα!...

Δίπλ. (πληδών). Μπα! Μπα! Τι μου λέγεις εκεί ...

Μιχ. Προχθές, όταν σε άφρησα, είχα την τύχην να άπαντήσω την οικογενειακόν Καρβουνοπούλου είς τον σιδηρόδρομον...

Δίπλ. Λοιπόν;

Μιχ. Άνέθηκα είς το βαγόνι των...σχεδόν με την βίαν...Ήσαν καταθυμωμένοι, δέν ήθελον να άκούσουν τίποτε από τα όσα τους έλεγα...ή Μαρία πρό πάντων...αλλά έπαρεκάλεσα...έθερμωπαρεκάλεσα... και εκλυσα άκόμη...Τέλος πάντων, τα είπα, φαίνεται, τώσον καλά, ώστε κατώρθωσα να τους συγκινήσω.

Δίπλ. Και λοιπόν, έπειτα...

Μιχ. Όταν εφθάσαμεν είς τας Αθήνας, ήμουν συγχωρημένος...και ό γάμος άποφασισμένος!

Δίπλ. (έντρομος). Ποιος γάμος...με ποίαν;..

Μιχ. Με την Μαριάν...διότι αυτήν αγαπώ...

Δίπλ. (έκρηγνυόμενος). Α! μα είξεύρεις ότι γίνεσαι άνυπόφορος! Έρχεσαι να με αφήνεις ήσυχόν!

Μιχ. Τι πνεύμα! Τι ζωηρότης!...Α! ήμουν άδικος δια αυτήν...

Δίπλ. Αλλά ή οικογένεια Παρακλη έχει τον λόγον σου...

Μιχ. Θα με δικαιολογήσετε άπέναντι των...

Δίπλ. Ποτέ! Μα έχεις κάμει άνεμοδείκτην... και εγώ δέν είξεύρω τί άλλο... Δέν δίδω την συγκατάθεσί μου!

Μιχ. Ω! δέν θα θελήσητε να προζενήσητε τόσην λύπην είς την ωραίαν κυρίαν Καρβουνοπούλου!...

Δίπλ. (συγκινούμενος). Μιχαλάκη, σιώπα! Μιχ. Ήτο τόσον κλη δι' έμέ...μ' έκράτησε και έμένα να φάγω μαζί τους...και ένα τραπέζι λαμπρόν!...

Δίπλ. Α!

Μιχ. Και το βράδυ ώμιλήσαμεν με τον άνδρά της δια το προικοσύμφωνόν...θα το συντάξη ό συμβολαιογράφος του...Όλη ή οικογένεια Καρβουνοπούλου σκοπεύει να έλθη σήμερα να σ'ς ιδή και να σ'ς το φέρη μαζί με το πανεράκι σας.

Δίπλ. Α! μάλιστα! τώρα έπατήσαμεν είς την πήξαν! Αλλά και ή οικογένεια Παρακλη πρόκειται να έλθη σήμερα να άκούση το προικοσύμφωνον αυτό. (Δεικνύει το προικοσύμφωνον).

Μιχ. Α! Διάβολε!

Δίπλ. Ε! και τώρα, τί να τους είπώ;... και αυτό το ιδικό σου λάθος...γυρίζεις σαν την σβούραν...θέλεις την ξανθήν, ζητώ την ξανθήν... καλὰ σου την δίδουν!...Την άλλην ήμέραν, άλλη γνώμη...θέλεις την μελαγχροινήν, ζητώ την μελαγχροινήν...καλὰ...σου την δίδουν και να σου και ξαναγυρίζεις είς την ξανθήν...και τώρα δέξου τους γονείς και της μελαγχροίνης και της ξανθής! Τι μου εξημέρωσε σήμερα...ό περιδολάρης μου δέν πατίζει!...τα σχοληκάκια τρώγουν τα τρικιντάφυλλα! Θεέ μου! Τι ήμέρα! Τι μου εξημέρωσε!...

Μιχ. Ελάτε... ήσυχάσετε... Αυτήν την φοράν το πράγμα είναι σοβαρόν... ή πέρνω την Μαριάν ή μένω άνυπανδρός!

Δίπλ. Ε! Αύτά τα ίδια μου είπες και δια την άλλην! Είναι εν τούτοις πολύ χαριτωμένη ή Έλενίτσα... ζωηρά... έξυπνη... και έχει και μάτια!...

Μιχ. Αλήθεια... Έχει μάτια!...

Δίπλ. Α! το παραδέχεσαι... και έπειτα συλλογίσου ότι έδωσα τον λόγον μου... τον λόγον του πατρός σου...

Μιχ. Ω! αυτό είναι λεπτομέρεια!

Δίπλ. Α! άλλη λεπτομέρεια την όποιαν έλησμήνησα... ή μπάρμπα Παρακλη δίδει δικασίας πενήντα χιλιάδες δραχμές... πενήντα χιλιάδες περισσότερον από τον άλλον... το κατώρθωσα αυτό όταν έπίναμεν το τσάι...

Μιχ. Ω, και τί μ' ενδιαφέρουν ή παράδες! είμαι αρκετά πλούσιος!

Δίπλ. Τέλος πάντων συλλογίσου δια αυτά... τα μάτια, της πενήντα, τον λόγον του πατρός σου... και (παρατηρών το ώρολόγιόν του). Είναι μεσημέρι... πηγάινω είς τον Πάρεδρον... θα επιστρέψω μετά πέντε λεπτά... άποφάσισε τέλος πάντων να έχης μίαν γνώμην... είς την επιστροφήν μου θα γράψω! (έπανορθών) θα γράψωμεν είς μίαν οικογένειαν να μη λάβη τον κόπον...

Μιχ. Πολύ σωστόν... πηγάινετε τώρα...

Δίπλ. Όσον να έλθω, ήμπορείς να κωνίσης, αυτό δέν μ' ένοχλεί... κάπνισε, παιδί μου, κάπνισε!

(Έξέρχεται δια της άριστερας)

Σκηνή τρίτη

Μιχαλάκης, κατόπιν Στέφανος

Μιχ. (μόνος). Αλλο δέν μου έλλειπε τώρα παρά να ξαπλώσω και να κωνίσω το τσιγάρο μου!... Ορίστε με με δύο άρραβωνιαστικάς και με δύο οικογενειακας είς την ράχιν. Τι διάβολον και αυτός ό πατέρας μου να είναι τόσο βικαιτικός... (Βλέπων τον Στέφανον εισερχόμενον εκ του βάθους). Μπα! Ο Στέφανος!

Στέφ. Σε ζητώ από χθές... έπ'γα από το σπ'ήτι σου... και μου είπαν ότι σε εύρισκω εδώ.

Μιχ. Τι κρεμασμένα μουτρα είναι αυτά; Τι τρέχει;

Στέφ. Έρχομαι, φίλε μου, να σου κάμω μίαν ερώτησιν είς την όποιαν, σε παρακαλώ, να μου άπαντήσης ειλικρινώς.

Μιχαλ. Λέγει.

Στέφ. Είναι αλήθεια ότι πέρνεις την δια Παρακλη;

Μιχ. Διατί;

Στέφ. Διότι χθές ενθ' ενόμιζα ότι ή δουλειά σου έτελειωσε και ότι όλα ήσαν μελι και γάλα, έξαφνα ή κ. Παρακλη μου έκοψε, δια δεύτεραν φοράν, τον βήχα και μου είπε πάλιν να παύσω τας επισκέψεις μου ως γαμβρός και ως άρχιτέκτων... Ηθέλησα να διαμαρτυρηθώ, μου εκλείσει το στόμα με τους λόγους αυτούς, ή κόρη μου ήραβωνίσθη με τον κ. Μιχαλάκη Δίπλαν.

Μιχαλ. Μη άνησυχής... αυτός ό γάμος δέν θα γείνη, δια δύο λόγους... ό πρώτος, διότι είσαι φίλος μου... ό δεύτερος, διότι ή Δεσποινίς Έλενή έχει κατὰ την ιδέαν μου ένα άσυγχώρητον ελάττωμα.

Στέφ. Η Έλενή.

Μιχαλ. Και τα ελάττωμα αυτό είναι το άλμπώμα της!...

Μιχαλ. Είς το όποιον εφοδιάζει κάτι μικρής εικόνας φαντασιώδεις δ'ήθεν, αί όποιαι όμως δ-

μοιάζουν υπερβολικά με κάποιον άρχιτέκτονα γνωστόν μου.

Στέφ. Είναι αλήθεια αυτό! Έχω την τύχην να είμαι ζωγραφισμένος;

Μιχ. Ζωγραφισμένος, και με περιεφλαιών μάλιστα... Σε αγαπώ... φίλε μου... και δια τον λόγον αυτόν θα γίνη γυναίκα σου και όχι ιδική μου.

Στέφ. Ω! είναι αδύνατον.

Μιχαλ. Διατί;

Στέφ. Μου φαίνεται σαν όνειρον... ή κ. Παρακλη δέν θα με θελήση... Είμαι παρά πολύ μέτριος γαμβρός.

Μιχαλ. Όχι δά!

Στέφ. Το εκατομμύριόν σου της έσήκωσε τα μυαλά...είνε μεθυσμένη... έχει τρέλλαν... και εάν δέν πάρης έσύ την κόρην της, θα έβγη είς το κυνήγι άλλου εκατομμυριούχου!...

Μιχαλ. Διάβολε! πώς να της άποσπάσω αυτήν την ιδέαν από το κεφάλι... (Σκεπτόμενος) Στάσου...ναί...ναί...θα ήτο ώρατον να τους κάμωμεν να πέσουν είς την παγίδα, αί φίλοι... (Πρός τον Στέφανον) Μου χρειάζεσαι... ήμπορείς να μου χείρης μίαν ώραν;...

Στέφ. Δύο... Τρετά... Όλην μας την ήμέραν αν θέλεις...

Μιχαλ. (σύρων το σημειωματάριόν του εκ του θυλακίου και γράφει). Αφησέ με να γράψω δύο λέξεις είς τον πατέρα μου...ναί...θα προφθάσω να επιστρέψω με τον σιδηρόδρομον των 4... (Διπλώνει την επιστολήν του κράζει). Γιάννη! Γιάννη!

Κηπουρός (εισερχόμενος). Ορίστε άφέντη;

Μιχαλ. Αμα επιστρέψη ό πατέρας μου, του δίδεις αυτό το γραμματάκι.

Κηπουρός. Πολύ καλά, άφέντη.

Μιχαλ. (πρός τον Στέφανον). Ελα, θα σου τα εξηγήσω όλα είς τον δρόμον.

(Μιχαλάκης και Στέφανος έξέρχονται εκ του βάθους).

Σκηνή τετάρτη

Κηπουρός κατόπιν Δίπλ.α

Κηπουρός, (μόνος). Θεέ μου! τί μελέες να ποτίξη κανένας! τί διάβολο έκαμαν αυτάς τας τρύπαις από κάτω από τας γλάστραις... εγώ κάθωμαι και γίνω του κάκου το νερόν, και αυτό...φεύγει από κάτω.

Δίπλ. (ερχόμενος άριστερόθεν). Έτελειώσα και αυτήν την δουλειάν...είδα τον Πάρεδρον... συμφέρει πάντοτε να τον έχη κανείς φίλον...πού είξεύρεις τί γίνεται; Μα, πού να είναι ό Μιχαλάκης;...

Κηπουρός. Τώρα έφυγε με έναν άλλον κύριον...αλλά μου έδωκεν αυτό το γραμματάκι...

(Δίδει τὸ γράμμα εἰς τὸν Δίπλαν καὶ ἐξέρχεται).

Δίπλος (μόνος). "Ἐν γράμματάκι... (Ἀνχι-
νώσκει). «Μὴ χάσετε, ἦρα τὸν τρόπον νὰ τὰ
τακτοποιήσωμεν ὅλα... θὰ ἐπιστρέψω μὲ τὸν σι-
δηρόδρομον τῶν 4»... (Ὁμιλῶν). Ἄλλ' αὐτὸ
δὲν μὲ φωτίζει εἰς τίποτε... δὲν μοῦ λέγει ποῖαν
θὰ πάρῃ... καὶ αἱ δύο οἰκογένειαι θὰ φθάσιν
τώρα... ἐντὸς ὀλίγου... Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ τὸ
στρίψω καὶ ἐγὼ καὶ νὰ ἐπιστρέψω μὲ τῶν 4.

(Ἀπέργεται)

Φωνὴ τοῦ Κηπ. (εἰς τὰ παρασκηνία). Εἶνε εἰς
τὴν σέρραν !..

Δίπλος (ἀνησυχῶν). Μπά ! μὴ ἐπίσκεψις !

Σκηπὴ Πέμπτη

Δίπλος, Παῦλος κατόπιν ὁ Κηπουρός

Παῦλος (ἐμφανιζόμενος ἐκ τοῦ βάθους). Δόσε
του μιά μιση ὄκα κριθάρι... τοῦ φθάνει !

Δίπλος. Μπά ! ὁ κ. Παῦλος !

Παῦλος. Καλημέρα σας, κύριε Δίπλα.

Δίπλος. Πῶς ἦτο αὐτὸ τὸ καλόν ..

Παῦλος. Ἠλπίζα νὰ εὔρω τὸν Μιχαλάκη
καὶ μαθῶν ὅτι ἀνεχώρησε πάλιν διὰ τὰς Ἀ-
θῆνας.

Δίπλ. Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ εἶνε ἐδῶ!... ἐὰν θέ-
λετε νὰ τὸν περιμείνητε... δὲν καπνίζετε κανένα
τσιγάρον;

Παῦλος. Ἀλήθεια! καὶ σεῖς ἤμπορεῖτε νὰ
μοῦ εἰπῆτε. Ἠλθῃ νὰ τὸν ἐρωτήσω ποῖά...

Δίπλ. (Παρακαλῶν αὐτὸν νὰ καθίσῃ πλησίον
τῶν τριανταφυλλῶν). Καθήσκατε... καὶ καπνί-
σατε ἐλεύθερα !

Παῦλος. Ὅχι, σὰς εὐχαριστῶ.

Δίπλ. Διατί;... (Ἀνάπτει σπύργον). Ὅριστε,
ἀνάψατε !

Παῦλος. Εἴσθε πάρα πολὺ καλὰ... ἀλλὰ σή-
μερον ὑποφέρω ἀπὸ τὸ στομάχι... (Ἐγείρεται).

Δίπλ. (Ἰδιαιτ.) Μὰ κανένας νὰ μὴν ἐννοῇ
νὰ καπνίσῃ... Ποῦ διάβολο νὰ εὔρω ἕνα...

Παῦλος. Αὐτὸ τὸ ὅσοον θὰ σὰς ἐρωτήσω εἶνε
ζήτημα πολὺ λεπτόν, ἀλλὰ στηρίζομαι εἰς τὴν
εὐλακίαν καὶ τὴν εὐθύτητά σας...

Δίπλ. (Εὐχαριστῶν). Ὡ σὰς εὐχαριστῶ... (Ἰ-
διαιτ.) Τί νὰ θέλῃ ἄρά γε;...

Παῦλος. Ἐξήτασα κατὰ βάθος τὴν κατά-
στασιν τῆς καρδίας μου καὶ δὲν σὰς τὸ κρύπτω,
ἀγαπῶ αὐτὰς τὰς Δεσποινίδας...

Δίπλ. Ποίως ;

Παῦλος. Τὴν Μαρίαν καὶ τὴν Ἐλένην...

Δίπλ. Πῶς!... καὶ τὰς δύο;

Παῦλος. Σὰς φαίνεται περίεργον τοῦτο;...

Δίπλ. Ὡ! ὄχι! (Ἰδιαιτ.) Τὰ ἴδια ὅπως ὁ Μι-
χαλάης!..

Παῦλος. Καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ὑπανδρευθῶ μίαν...
ἀδιάφορον ποῖαν...

Δίπλ. Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε, ὁ υἱός μου...

Παῦλος. Γνωρίζω ὅτι εἶνε εἰς διαπραγματεύ-
σεις μὲ μίαν ἐκ τῶν δύο οἰκογενειῶν... ἐπειδὴ
μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον ἐν πάρῳ τὴν μίαν
ἢ τὴν ἄλλην... ἐρχομαι νὰ σὰς παρακκλέσω νὰ
μοῦ εἰπῆτε, Κύριε, ποῖαν ἐδιάλεξε... διὰ νὰ
πάρῳ τὴν ἄλλην...

Δίπλ. (Ἐν ἀμηχανίᾳ). Ποῖαν;... ἐρωτᾶτε
ποῖαν ;

Παῦλος. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀποτείνομαι
εἰς τὴν εὐλακίαν σου.

Δίπλ. Ἐννοῶ πολὺ καλὰ... ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν
εἰσεύρω τίποτε.

Παῦλος. Πῶς! δὲν εἰσεύρετε ποῖαν πέρνει ὁ
υἱός σας ; πῶς ! ὁ πκτέρας !

Δίπλ. Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι!

Παῦλος. Εἶνε τερατώδες !

Δίπλ. Σὰς εὐχαριστῶ, ἐν τούτοις, διὰ τὴν
ἐμπιστοσύνην σας...

Παῦλος. Ναι, ἔχω ἄπειρον...

Δίπλος. Ἄπειρον ! ... ἀλλὰ τί νὰ σὰς εἰπῶ
αὐτὴν τὴν στιγμὴν μίαν ἀπάντησιν μόνον ἤμ-
πορῶ νὰ σὰς δώσω : περιμείνατε τὸν σιδηρό-
δρομον τῶν τεσσάρων !

Παῦλος. (Ἐκπληκτος.) Διατί ;

Κηπουρός (εἰσερχόμενος). Κυρά ... Σὰς ζη-
τοῦν ἕνας Κύριος, μία Κυρία καὶ μίαν κοπέλλα.

Δίπλος (ἰδιαιτέρως). Ἄ ! Θεέ μου ! εἶνε αὐ-
τοὶ ἀλλὰ ποῖοι ; ... οἱ Παραλῆδες ἢ οἱ Καρ-
βουνόπουλοι ; ... τί νὰ σὰς εἰπῶ ... Τελος πάν-
των, ἄς ἔλθουν !

Παῦλ. Ὅθ ἔχετε ἐργασίαν ; ...

Δίπλος. Μάλιστα... μίαν ἐπίσκεψιν ... πολὺ
κουραστικὴν...

Παῦλ. (τὸν ὅσοον ὁ Δίπλος ὁδηγεῖ πρὸς τ'
ἀριστερά.) Σὰς ἀφήνω ... Ὅθ ἐξακολουθήσωμεν
τὴν ὀμιλίαν μας !

(Οἱ Καρβουνόπουλοι ἐμφανίζονται εἰς τὸ
βάθος).

Δίπλος, (ἰδιαιτέρως) Οἱ Καρβουνόπουλοι !

Παῦλος (ἰδιαιτ. παρατηρῶν αὐτούς. Αὐτοὶ !
Τώρα θὰ μάθω τί μοῦ εἶνε γραμμένον !

(Κρύπτεται ὀπισθεν μιᾶς τῶν γλαστροθηκῶν).

Σκηπὴ ἕκτη.

Δίπλος, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβουνοπούλου, Μαρία Παῦ-
λος κεκρυμ.

Κα Καρβ. (εἰσερχομένη) Ἄ ! νὰ ὁ ἀγκυπητός
Δίπλος...

Δίπλος (χαίρειν). Καλῶς ὤρισσατε.

Καρβ. Καλημέρα σας, παλαιέ μου φίλε.

Δίπλος (παρατηρῶν τὴν Μαρίαν ἢ ὅσοια φέρει
μὴν ῥοδῆν.) Κυρία ... Ἄ ! τί ὠραία τριαντα-
φυλλιά ! ..

Καρβ. (χαμηλοφώνως πρὸς τὴν κόρην του.)
Τώρα εἶνε ἡ ὥρα !

Μαρία Κύριε Δίπλα... ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς
προσφέρω .

Δίπλ. (λαμβάνων αὐτήν.) Πῶς εἶνε δι' ἐμέ;...
ἀλλὰ γνωρίζω τὸ εἶδος ... εἶνε ἡ χρωματέλλα.

Καρβ. Ἐλλειπὼν ἀπὸ τὴν συλλογὴν σας ...

Κα Καρβ. Καὶ ἡ Μαρία ἐσκέφθη νὰ σὰς τὰ
φέρῃ...

Δίπλος. Ἀλήθεια ! μικροῦλά μου ... τί καλὴ
ποῦ εἴσθε !

Κα Καρβ. Σὰς ἀγαπᾷ ἀπὸ τώρα σὲν πατέ-
ρας της...

Καρβ. (Χαμηλοφώνως πρὸς τὴν θυγατέρα
του. Φίλησέ τον τώρα εἶνε ἡ ὥρα.

Μαρία (πλησιάζουσα πρὸς τὸν Δίπλαν. Κύ-
ριε ...

Δίπλ. (ἀσπαζόμενος αὐτήν.) Ἄ ! εὐχαρίστως
(ἰδιαιτ.) εἶνε χαριτωμένη ! Τοῦλάχιστον νὰ ἐπρο-
τιμούμε αὐτήν. (Μεγαλοφ.) Καθήσκατε ... (Δει-
κνύων τὴν ῥοδῆν) θὰ τῆς δώσω τὴν θέσιν τῆς
τιμῆς... καὶ θὰ τὴν πατίζω μόνος μου.

(Τὴν τοποθετεῖ ἐπὶ μιᾶς γαστροθήκης καὶ
κάθηνται πάντες).

Κα Καρβουν. Σὰς ἤλθε σήμερον τὸ πρῶτ ὁ
Μιχαλάκης ;

Δίπλος. Ναι... μάλιστα...

Καρβουν. Σὰς εἶπεν ὅτι χθὲς ἐπεράσαμεν τὸ
βράδυ μὰζι... ὅτι τὰ εἴπαμεν.

Δίπλος Μάλιστα... ναι... (Ἰδιαιτ.) Ἡλθαμεν
εἰς τὸ προκειμένον.

Κα Καρβουν. Ὅλα ἐλησημονήθηκα... τὰ παι-
διά μας ταιριάζουν... αὐτὰ ἰδέα... τὰ ἴδια
γούστα...

Μαρία. Ὁ Μιχαλάκης ἐδικιολογήθη... καὶ
ἤμπορῶ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ εἰς σὰς μόνον... εἶμαι
πολὺ εὐτυχής !

Δίπλος. Ἔ ! τόσῳ τὸ καλλίτερον ! Τόσῳ τὸ
καλλίτερον ! (Ἰδιαιτ.) Καὶ οἱ Παραλῆδες ποῦ
ἔρχονται !

Καρβουν. Ἐμείναμεν σύμφωνοι νὰ παραγ-
γείλω τὸ προικοσύμφωνον (ἐγγειρίζει αὐτῷ ἔγ-
γραφον). Νά το !...

Δίπλος. Πολὺ καλὰ... (Ἰδιαιτ.) Τώρα ἔχω δύο !
(Τὸ κρύπτει εἰς τὸ θυλάκιόν του).

Καρβουν. Ὅθ τὸ διαβάσητε μὲ τὴν ἡσυχίαν
σας...

Δίπλος. Ναι... αὐτὸ δὲν μὰς βιάζει.

Κα Καρβουν. Ἐχομεν ἀποιοὺν συγγενῆ ἐδῶ
εἰς τὸ Μαρούσι... θὰ πηγαίνωμεν νὰ τὸν ἰδοῦμεν
μιά στιγμὴ καὶ ἐπιστρέφομεν...

Δίπλος. Πολὺ καλὰ ! (Ἰδιαιτ.) Φεύγουν !

Καρβουν. Ἄ ! ἐλησημόνησα... τὸ προικοσύμ-
φωνον περιέχει ὄραν... τὸν ὅσοον θὰ εὔρητε ἴσως

ὀλίγον βαρύν... ἀλλὰ δὲν ἐπιμένομεν.

Δίπλος. Ὅτε ἐγώ...

Κα Καρβουν. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐλπίζω
ὅτι τίποτε δὲν θὰ χαλάσῃ τὰ σχέδιά μας...

Δίπλος. Βέβαια... περιμένετε νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ σι-
δηρόδρομος τῶν 4.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβουν. Δηλαδῆ ;

Δίπλος. Ἦθελα νὰ εἰπῶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ
Μιχαλάκη... Ἐλᾶτε νὰ περάσητε ἀπὸ ἐδῶ... ἀπὸ
τὴν μικρὰν πόρταν τοῦ περιβολοῦ... (Ἰδιαιτ.)
Καὶ ἔτσι δὲν θ' ἀνταμωθοῦν μὲ τοὺς ἄλλους...

Καρβ. (χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Μαρίαν). Φί-
λησέ τον ! Εἶνε πάλιν ἡ ὥρα !

Μαρία. Κύριε Δίπλα...

Δίπλος (ἀσπαζόμενος αὐτήν). Ἀγαπητῆ μου
κόρη! (Ἰδιαιτ.) Προσπαθῶ νὰ κρατηθῶ ! ἔλλά...
(Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρβουν. καὶ ἡ Μαρία ἐξέρχον-
ται ἐξ ἀριστερῶν).

Σκηπὴ ἑβδόμη

Δίπλος, κατόπιν Παῦλος

Δίπλ. Ἀλήθεια, εἶνε χαριτωμένη... καὶ χωρὶς
νὰ θέλω ἠσθάνομαι... Ἄλλ' ἐὰν τυχὸν καὶ δὲν
εἶνε αὐτή...

Παῦλ. (ἐξερχόμενος τῆς κρύπτῃς, ἰδιαιτέρ.)
Πόσον ἔχουν δίκαιον ὅσοι κρυφασκοῦν. (Μεγα-
λοφώνως). Ἀκούσατε, μὰρμπα Δίπλα... ναι
ἀκούσατέ με... τί ὠραία παῦ εἰσεύρετε καὶ
κοροῖδεύετε !...

Δίπλ. Μπά ! ἐνόμιζα πῶς ἐφύγατε !

Παῦλ. Ὅχι, ἐκεῖ ἤμουν... τὰ ἤκουσα ὅλα
χωρὶς νὰ θέλω. Τὸ προικοσύμφωνον ἔτοιμον...
καὶ μοῦ λέγετε ὅτι δὲν γνωρίζετε ποῖαν θὰ
πάρῃ ὁ Μιχαλάκης !

Δίπλ. Φίλε μου, σὰς ὀρίζομαι... Περιμένετε
νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ σιδηρόδρομος !...

Παῦλ. Καὶ εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ ; Ἀφοῦ θὰ
πάρῃ τὴν Μαρίαν, ἐγὼ πέρνω τὴν Ἐλένην...
τρέχω εἰς τὰς Ἀθῆνας... πηγαίνω εἰς τοὺς
Παραλῆδες... (Παρατηρῶν αὐτούς εἰσερχομέ-
νους ἐκ τοῦ βάθους). Ἀκριβῶς, νὰ τους !...

Δίπλ. (ἰδιαιτ.) Καλὰ εἶμεθα ! Καὶ οἱ ἄλλοι
ὅπου μετὰ πέντε λεπτὰ ἐπιστρέφουν !

Σκηπὴ ὀγδόη

Οἱ αὐτοί, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παραλῆ, ἡ Ἐλένη
φέρουσα ῥοδῆν

Ἡ Κα Παραλ. (εἰσερχομένη). Ἄ ! νὰ ὁ κα-
λός μας κύριος Δίπλος . . .

Δίπλ. (χαίρειν). Καλῶς ὤρισσατε.

Παραλ. Καλημέρα σας, ἀγκυπητέ μου !...

Δίπλ. (χαίρειν τὴν Ἐλένην). Κυρία μου...
(Ἰδιαιτ.) Καὶ ἄλλη τριανταφυλλιά !

Κα Παραλ. Ἐλένη... πρόσφερε τὸ μικρὸν
σου δῶρον εἰς τὸν καλὸν μας φίλον...

ρίαις νὰ μὲ συγχωρήσουν.. Ἡ χάρις καὶ ἡ καλ-
λονή τῶν δύο δεσποινίδων εἶνε ἡ μόνη δικαιο-
λογία μας.

Παῦλ. (ἰδιαιτ.) Εἶνε ἀλήθεια! Καὶ ὁ ἴδιος δὲν
εἰξεύρω ποῖαν νὰ προτιμήσω.

Μιχ. Πρέπει ἐντούτοις νὰ πάρω μίαν ἀπόφα-
σιν... (Παρατηρεῖ πρὸς στιγμὴν τὴν Μαρίαν καὶ
Ἐλένην κατόπιν πλησιάζει τὴν κ. Παραλῆ, θὰ
μοῦ κάμνητε τὴν τιμὴν νὰ μοῦ δώσητε τὴν χει-
ραν τῆς κόρης σας;

Κος καὶ Κα Καρβουν. (ὀρμῶντες. Πῶς! τὴν
Ἐλένην;

Μαρία (χαμηλοφ. πρὸς τὴν μητέραν της.) Μὰ
σταθῆτε... ἔχετε πεποιθήσιν!

Δίπλ. (ἰδιαιτ.) Δόξα σοι ὁ Θεός! (Ἀνέρχεται).

Ἐλέν. (κλαίουσα πρὸς τὴν μητέρα της) Ἄ!
δὲν ἔχω τύχην!

Μιχ. Πῶς εἶπετε; ...

Κα Παρ. (ζωηρῶς) Τίποτε! ὀλίγη συγκίνη-
σις! ...

Παραλ. (πρὸς τὸν Μιχαλάκη.) Κύριε...

Μιχ. Κύριε πρὶν μοῦ δώσητε ὀριστικὴν ἀ-
πάντησιν, ἀνάγκη νὰ σᾶς κάμω γνωστὸν ὅτι...

Παρ. Λέγε γαμβρέ μου...

Μιχ. Ὅτι ἔχω ἓνα φίλον... ἓνα φίλον ὁ ὁ-
ποῖος μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Μαρία Τὸν κ. Στέφανον...

Μιχ. Εἶχα ὀρκισθῆ ὅτι ἐὰν ποτε γινόμεον
πλούσιος δὲν θὰ ἐλησμονοῦσε τὸ καλὸν τὸ ὁποῖ-
ον μοῦ ἔκαμε.

Πάντες Ὁραῖα!

Μιχ. (Ἐξάγων χάρτιν ἐκ τοῦ θυλακίου του).
Ἐκαμα ἓνα ἐγγράφον δωρητήριον διὰ τοῦ ὁ-
ποίου τὸ παραχωρῶ ἀπὸ σήμερον τὸ ποσὸν τῶν
500000 δραχμ.

Πάντες. Μὰ!!!

Παραλ. Πόσας εἶπετε; ...

Μιχαλ. 500.000 δραχ.!!!... Τὰ ἐμοιρά-
σκειν ἀδελφικά...

Κα Παραλ. Αὐτὸ εἶνε ἀνοησία!

Δίπλ. Αὐτὸ εἶνε παρὰ πολὺ!

Παῦλ. Αὐτὸ εἶνε τερατῶδες!

Μιχαλ (πρὸς τὴν κ. Παραλῆ λίαν φιλοφρό-
νως). Δὲν εἶμαι πλέον παρὰ ἐκατομμυριούχος
κατὰ τὸ ἥμισυ, Κυρία...

Καρβουν. (ἰδιαιτ.). Καλὰ νὰ τῆς γίνῃ!

Μιχαλ. Ἄλλ' ὅπως πολὺ καλὰ μοῦ τὸ εἶ-
πετε, ἡ περιουσία μου δὲν ἦτο ἡ αἰτία...

Κα Παραλ. (ψυχρῶς). Βέβαια.

Παραλ. Βέβαια! βέβαια! (Ἰδιαιτ.) Εἶνε
βλάκας!

Ἐλένη (πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα
της). Τί περιέργον! Ὁ κ. Στέφανος εἶνε τῶρα
πλουσιώτερος.

Παραλ. (χαμηλοφ. πρὸς τὴν σύζυγόν του).
Πολὺ σωστά λέγει 500,000 ἢ δωρεά.

Κα Παραλ. Καὶ 200,000 ποῦ ἔχει...

Ἐλένη. Καὶ 250,000 σοῦ δίδομεν.

Παραλ. Κάμουν 950,000!

Κα Παραλ. Νὰ τὸ ἐκατομμύριον!

Παραλ. Ἀνστασία, δὲν πρέπει νὰ θυσιά-
σωμεν τὴν κόρην μας!

Κα Παραλ. Αὐτὸ ἤθελα νὰ εἰπῶ καὶ ἐγώ...

Παραλ. (δίδων τὸν βραχίονά του εἰς τὴν
κόρην του πρὸς τὸν Μιχαλάκη). Κύριε, θὰ εἶ-
μαι εὐλακρινός... ἡ κόρη μου ἔχει διαθέσει τὴν
καρδίαν της πρὸ πολλοῦ.

Κα Παραλ. Μὰς τὸ ἐξωμολογήθη αὐτὴν τὴν
στιγμὴν.

Παραλ. Καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐπίσημον στιγ-
μὴν... μίαν φωνὴ μὰς λέγει ὅτι δὲν ἔχομεν δι-
κίωμα νὰ θυσιάσωμεν τὸ παιδί μας. Ἡ

Ἐλένη θὰ ὑπανδρευθῆ τὸν εὐγενῆ νέον ὁ ὁποῖος
σᾶς ἔσωσε τὴν ζωὴν!

Ἐλένη καὶ Μαρία. ὦ! τί εὐτυχία!

Κα καὶ Κος Καρβουν. Τὸν διώχουν!

Ἐλένη (χαμηλοφ. πρὸς τὸν Μιχαλ.). Εὐχα-
ριστῶ, κύριε Μιχαλάκη.

Μιχαλ. (χαμηλοφ.). Εἶχα συμβουλευθῆ τὸ
ἀμ. πῶμ. σας! (Μεγαλοφ.). Καὶ τῶρα ἀγαπητέ

Κύριε Καρβουνόπουλε, εἶμαι ἐλευθερός... καὶ ἡ
καρδία μου εἶνε σύμφωνος πρὸς τοὺς λόγους μου
ὅπως ζητήσω εἰς γάμον τὴν δεσποινίδα Μαρίαν.

Πάντες. Πῶς!

Παῦλος. Ἐ! καὶ καὶ ἐγώ; Αὐτὸς ἀφήνει
τὴν μίαν καὶ πέρνει τὴν ἄλλην!

Καρβ. Μὲ συγχωρεῖτε, ἀγαπητέ.. ἀλλὰ τὸ
πράγμα ἤλλαξε...

Μαρία. ὦ! ἡ. π. α. π. α.!

Κα. Καρβ. (χαμηλοφ. πρὸς τὸν σύζυγόν της)
Τί λέγεις;.. Νὰ παραδεχθῶμεν!..

Καρβ. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν δωρεάν τῶν 500,
000 δρ... τὸ πρᾶγμα ἤλλαξε.

Μιχαλ. (χαμηλοφ. πρὸς τὸν Καρβουν.) Σοῦτ!
ἡ δωρεά θ' ἀκυρωθῆ.

Καρβ. (ἐκπληκτος) Πῶς;

Μιχαλ. Ἐρωτήσατε τὸν πατέρα, ὅπου ἦτο
συμβολαιογράφος!

Δίπλ. (χαμηλοφ.) Ἐνεκα γεννήσεως τέ-
χνου... ἀριθ. 958 καὶ ἐπόμενα. (Πρὸς τὸν Μιχαλ.
Εἶσαι ἓνας κατεργάτης πρώτης!

Καρβ. (καγγάζει) Βρέ τον!..

Κα Καρβ. Τί λοιπόν;

Καρβ. (χαμηλοφ.) Ἡ δωρεά ἀκυροῦται ἔ-
νεκα γεννήσεως τέχνου...

Ἡ κ. Καρβ. (καγγάζουσα). Ἄ! Ἄ! Ἄ!

Μαρία. Τί λοιπόν;

Κα Καρβ. Ἡ δωρεά ἀκυροῦται ἐνεκα.. (Στα-
ματῶσα). Τίποτε.

Καρβ. (πρὸς τὸν Δίπλαν ὑποδεικνύων τοὺς
Παραλῆδας. Ἦθελα νὰ τοὺς ἔβλεπα τὴν ἡμέ-
ραν τῆς θαπτίσεως. (Μετ' ἀνησυχίας) Ναι, μὰ
εἰπέ μου. (Ὑποδεικνύει τὸν Μιχαλάκη καὶ
τὴν Μαρίαν) ἐὰν ὁ θεὸς δὲν εὐλογήσῃ τὸν γά-
μον τῶν!

Δίπλ. Νὰ εἰσθε ἡσυχας.. ἐγὼ ἐγγυῶμαι διὰ
τὸν υἱόν μου.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΙΝΑ ΠΡΟΦΥΛΑΞΟΥΝ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΤΥΦΛΩΣΕΩΣ

Μεταξὺ τῆς τρίτης καὶ τῆς ὀγδόης
ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των, τὰ βρέφη
προσβάλλονται ἐνίοτε ὑπὸ σοβαρᾶς ἀσθε-
νείας τῶν ὀφθαλμῶν, καλουμένης κοινῶς
ὀφθαλμίας τῶν νεογνῶν.

Ὅταν διγνωσθῆ καὶ ἐπιμεληθῆ ἐγ-
καίρως, θεραπεύεται ἀφεύκτως. Μὴ δια-
γιγνωσκομένη ὁμως, ἢ παραμελουμένη,
δύναται νὰ ἔχη τὰς σπουδαιότερας συνε-
πείας.

Τὰ νεογνά σπανιώτατα ὑποφέρουσι
ἀπὸ ἄλλην ἀσθενειῶν τῶν ὀφθαλμῶν·
ὅθεν ἡ ὀφθαλμία εὐκόλως ἀναγνωρίζεται.
Τὰ βλέφαρα παραμένουσιν ἐρυθρὰ, πρι-
σμένα καὶ ἀκίνητα, ἀφίννται νὰ ἐκρη-
ξῆ αὐτῶν πύον φαίον ἢ κτρινωπὸν, χρω-
ματισμένον ἐνίοτε καὶ ὑπὸ ὀλίγου αἵ-
ματος.

Μετὰ πάροδον ἡμερῶν τινῶν (σπα-
νίως περισσοτέρων τῶν δέκα), τὸ πύον
προσβάλλει τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα τοῦ
ὀφθαλμοῦ, ὅστις φλογίζεται καὶ κατα-
στρέφεται. Μετὰ τοῦτο ὁ ὀφθαλμὸς γί-
νεται μικρότερος καὶ ἐντελῶς λευκός·
ἰδοὺ τὸ παιδίον τυφλὸν ἐφ' ὄρον ζωῆς!

Εἶναι βεβαιωμένον δι' οἱ ἢ μίσεις
καὶ πλέον ἐκ τῶν Εὐρωπαίων τυφλῶν
ὀφείλουσι τὴν κατάστασιν αὐτῶν εἰς τὴν
αἰτίαν ταύτην. Ὀλίγη προσοχὴ ἐκ μέρους
τῶν γονέων θὰ προσφύλαττε τὰ τέκνα
αὐτῶν ἀπὸ τοῦ δυστυχήματος τοῦ αἰω-
νίου σκοτούς.

Μετάφρασις καὶ διασκευὴ
ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΕΙΔΙΔΑΚΤΗ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ Τῷ ΒΑΣ. ΘΕΑΤΡῳ ΤΗ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1902
Πρὸς παράστασιν ζητητέα ἢ ἄδεια τοῦ μεταφραστοῦ

Πολλὰ προσεκτικαὶ ματαὶ ἐπιδεικνύου-
σιν ἐγκαίρως τὸ βρέφος εἰς τὸν ἰατρόν.
Ἄλλοίμονον ὁμως, ὅταν ἀρχίσουν τὰ
«Δὲν εἶναι τίποτε», «Κατεβαρὰ εἶναι,
μὴ ἀν' ἰσχυῆτε» ἢ «Νὰ πλυθῆ τὸ μάτι μὲ
ὀλίγον γάλα τῆς μητέρας καὶ θὰ περάσῃ»
αἱ ἡμέραι παρέρχονται, τὸ κακὸν ἀξά-
νει, ὅταν δ' ἐπὶ τέλους ζητηθῆ ἢ βοήθεια
τοῦ ἰατροῦ εἶναι πλέον ἀργά.

1ον Ποίας προφυλάξεις πρέπει νὰ λάβῃ
ἡ μήτηρ

Πᾶσα γυνή, ἔστω καὶ τελείως
ὑγιαίνουσα, προκειμένου νὰ γίνῃ
μήτηρ, ὀφείλει μέχρι τῆς τελευταίας
στιγμῆς νὰ προετοιμασθῆ δι'
ὄλων τῶν μέσων ἀσθηρᾶς καθαριότη-
τος, τὰ ὁποῖα, εἴτε ἰατρῶ, εἴτε ματὰ δύ-
ναται νὰ τῆ ὑποδείξωσι.

2ον Πῶς νὰ προφυλαχθῆ τὸ παιδίον
Εὐθὺς ἅμα τῆ γεννήσει καὶ πρὸ πά-
σης ἄλλης πλύσεως, πρέπει νὰ καθαρι-
σθῶσι μετὰ μεγίστης προσοχῆς, τὸ πρόσ-
ωπον καὶ ἰδίως τὰ βλέφαρα καὶ αἱ
ἄκραι τῶν βλεφαρίδων, διὰ βάμβακος
καθαροῦ βρεγμένου ἐντὸς διαλύσεως βι-
ρικοῦ ὀξέος. Εἰς πᾶσαν πλύσιν τοῦ παι-
δίου θὰ προηγηθῆ ἢ διὰ βορικοῦ ὀξέος
ἀπολύμανσις τῶν ὀφθαλμῶν.

Αἱ χεῖρες τῆς ἀναλαμβάνουσης τὴν
φροντίδα ταύτην πρέπει πάντοτε προη-
γουμένως νὰ πλύνωνται διὰ καθαροῦ
μάκτρου. Πᾶν ὅτι πλησιάζει τοὺς

ὀφθαλμούς τοῦ βρέφους δέον νὰ εἶναι ἀπολύτως καθαροὶ. Τὸ ὕδωρ, τὰ ὑφάσματα καὶ πᾶν ὅ,τι ἐχρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν μητέρα δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ εἰς τὸ παιδίον.

Ὁ ἀήρ τοῦ δωματίου ἐν ᾧ παραμένει τὸ βρέφος ἄς διατηρῆται καθαρός, οὐδέποτε ἀπλωνομένων ἐντὸς αὐτοῦ ὑφασμάτων πρὸς στέρνωσιν.

3ον Τί δέον γενέσθαι ἅμα τῇ ἐκδηλώσει τῆς ἄσθενείας.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν, ἐὰν οἱ ὀφθαλμοὶ προσηθῶσιν, αἱ δὲ βλεφαρίδες εἶναι κολλημέναι, πρέπει νὰ πλυθῶσι καλῶς διὰ καθαροῦ τεμαχίου βάμβακος ἢ καθαρωτάτου μεταχειρισμένου λινοῦ ὑφάσματος (μὴ πιεστικῶν τοῦ σπόνγου), βρεγμένου διὰ πολὺν χλιαρῶς διαλύσεως βορικοῦ ὀξέος.

Μόλις παρατηρηθῇ ὅτι ἡ ἐκροὴ τοῦ πύου δὲν σταματᾷ, πρέπει ἐσπευσμένως νὰ κληθῇ ἰατρός ὀφθαλμολόγος ἢ μαιευτὴρ, ὅστις θέλει ἐπιληφθῇ τῆς διαγιώσεως ἢ τῆς ἐνδεδειμένης θεραπείας διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Fredé.

Πρὸ παντὸς ἀπαιτεῖται ἡ ὅσον ἔνεστι ἔγκαιρος πρόληψις τῆς ἐπεκτάσεως τῆς νόσου.

4ον Προφυλάξεις λεπτεῖα μέχρις ἐλεύσεως τοῦ ἰατροῦ.

Μέχρις οὐ ἔλθῃ ὁ ἰατρός αἱ ὑποδειχθεῖσαι πλύσεις διὰ διαλύσεως βορικοῦ ὀξέος πρέπει νὰ γίνουσι ριζικώτεροι, ὥστε ν' ἀπομακρύνῃται πᾶσα ὕλη. Πρὸς τοῦτο πλύνειν καὶ τὸν ἐσωτερικὸν ὀφθαλμὸν πιέζοντες τὸν βεβρεγμένον βάμβακα, ἢ τὸ καθαρὸν ὑφάσμα. περὶ τὰ δύο ἑκατοστὰ ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν ἀλληλοδιαδόχως, διασιέλλοντες ἐλαφρῶς τὰ βλέφαρα διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου.

Ἡ χρῆσις κλύσματος δὲν συνιστᾶται, καθ' ὅτι τὸ ὕδωρ ἀναπέμπεται μετὰ περισσοτέρας τοῦ δέοντος ὀσμῆς, δύναται δὲ καὶ ν' ἀναπηδήσῃ πρὸς τοὺς ἰδικούς μας ὀφθαλμούς.

Αἱ πλύσεις δέον νὰ ἐπαναλαμβάνονται, ὅσον συχνὰ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάγκη. καὶ μέ-

χρις ἐκάστου τετάρτου τῆς ὥρας, ἡμέρας τε καὶ νυκτός. Τὸ σπουδαῖον δὲ εἶναι τὸ εἶδος τοῦ χρησιμοποιουμένου ὑγροῦ, ὅθεν καὶ τὸ ἀπλοῦν καθαρὸν χλιαρὸν ὕδωρ δύναται νὰ ὠφελήσῃ, ἀρκεῖ ὁ ἐπανειλημμένος καθαρισμὸς νὰ ἐκτελεῖται μετὰ προσοχῆς καὶ ριζικῶς. Ἡ διατήρησις τῶν ὀφθαλμῶν δὲν ἐξαρτᾶται, εἰ μὴ ἐκ τῆς λαμβανομένης φροντίδος, ὅπως παρεμποδισθῇ τὸ πύον ἀπὸ τοῦ νὰ παραμείνῃ ὀπισθεν τῶν βλεφάρων.

Ἐπὶ τῶν πασχόντων ὀφθαλμῶν δὲν πρέπει νὰ τεθῶσι μανδήλια ἢ ἐπίδεσμοι, δυνάμενα νὰ παρεμποδίσωσι τὴν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκροήν, οὔτε νὰ γίνῃ χρῆσις καταπλασμάτων, ἐκτὸς ἐὰν τὰ δώρισεν ὁ ἰατρός.

Τὸ παιδίον ἄς μένῃ ἐντὸς καλῶς ἀεριζομένου δωματίου, ἐλευθερωμένον ἀπὸ πολλὰ καλύμματα. Προτιμητέον ὁ μέτριος φωτισμὸς οὐδόλως ὁμως ἀναγκαῖον τὸ σκότος. Ἐὰν παρασταθῇ ἡ ἀνάγκη νὰ φέρῃ τις τὸ παιδίον εἰς τὸ ὑπαιθρον ἢ ἐπίρροια τοῦ ἀέρος δὲν εἶναι ἐπιβλαβής.

5ον Ὑπάρχει φόβος μεταδόσεως τῆς ἄσθενείας;

Ἡ ὀφθαλμία εἶναι λίαν μεταδοτικὴ. Μεταφέρεται ἀσφαλῶς, ἐὰν τὸ πύον ἐγείρῃ ἕτερον ὀφθαλμόν. Ὅθεν οἱ βίμβακες καὶ πᾶν ὅ,τι ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν καθαρισμὸν, πρέπει νὰ ῥιπτιῶνται ἢ κάλλιον νὰ καίωνται, οἱ δ' ἐπιληφθέντες τῆς πλύσεως ὀφείλουσιν ἐκάστοτε νὰ πλύνωσι τὰς χεῖρας, ἵνα μὴ κινδυνεύσωσι νὰ μεταφέρωσι τὴν ἀσθένειαν εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν ὀφθαλμούς, ἢ εἰς ἄλλους.

Πρὸς ἀποφυγὴν τέλος τῆς μεταδόσεως τῆς ὀφθαλμίας συνιστῶμεν νὰ διακοποῦν, μέχρις αἰσθητῆς βελτιώσεως ταύτης, αἱ τρυφερότητες τῶν ἀσπασμῶν, νὰ ἐμποδισθῇ δὲ προσέτι ἡ προσέγγισις ἄλλων παιδίων πρὸς τὸ ἀσθενοῦν νεογνόν.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν ἠδυνήθη τὰ προληφθῇ ἡ τύφλωσις, ἄς μὴ ἀπελπισθῶσιν οἱ γονεῖς καὶ ἰδίως ἄς μὴ παύσωσιν ἀπὸ τοῦ ν' ἀνατρέφωσι τὸ ἀόμματον παιδίον, ὡς νὰ μὴ ἐστερεῖτο τῆς ὀράσεως.

Ὁ ἐν Καλλιθέᾳ Ἀθηνῶν Οἶκος Τυφλῶν, προσιτὸς εἰς τὸ κοινὸν καθ' ἑκα-

στον ἀπόγευμα Πέμπτης, δύναται νὰ ἐπιδείξῃ τυφλὰ παιδία ἀπολαμβάνοντα τῆς ὑπάρξεώς των, ἐργαζόμενα, ἐκπαιδευόμενα καὶ μορφούμενα, ὡς οἱ τελειότεροι βλέποντες.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Οἴκου Τυφλῶν πα-

ρῆχει εὐχαρίστως σχετικὰς πρὸς τὴν καλλιέργειαν τῆς τύχης τῶν τυφλῶν πληροφορίας καὶ συμβουλὰς, εἰς ὅσους ἐνδιαφέρονται νὰ λάβωσι τοιαύτας.

ΕΙΡΗΝΗ ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Η ΤΡΙΑΚΟΣΙΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΥ

Ἡ ἀνθρωπότης δὲν ὀφείλει νὰ λησμονήσῃ ὅτι τὴν 7 Ἰανουαρίου 1610 ὁ Γαλιλαῖος διήρθε τὸ πρῶτον πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν διόπτραν ἣτις πρὸ ἀλίγου εἶχεν ἀνεκκαλυφθῆ, καὶ ἀπεθανάτισε τὴν προᾶξιν τοῦ ταύτην διὰ τῆς ἀνακάλυψεως τῶν δορυφόρων τοῦ Διός.

Ἦτο τοῦτο ἡ πρώτη ἐπικοινωνία τοῦ κατοίκου τῆς Γῆς μετὰ τοῦ οὐρανοῦ ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς κατὰκτησιν τοῦ ἀπείρου. ἦτο ἡ δημιουργία τῆς φυσικῆς ἀστρονομίας. Αἱ πρόοδοι αἱ ἀπὸ τριακοσίων ἐτῶν γινόμεναι εἶνε ἀξιοθαύμαστοι. Τίς ἠδύνατο τότε νὰ προᾶξῃ μέχρι τίνος σημείου θὰ ἠδύνατο τοῦτο νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ.

Ἡ ὕψις, ἡ ιδεώδης αὐτῆ ὕλη, τῆς ὁποίας ἡ συνήθης χρῆσις μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν, τῆς ὁποίας ἡ χρησιμοποίησις ὑπὸ τὸν τύπον ὑελοπινάκων μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κατοικῶμεν μετὰ ὅλας τὰς κκοκκιρίας τὰς οἰκίας κεκλεισμένης καὶ φωτιζομένης, ἡ ὕψις ἀνεῦ τῆς ὁποίας ὁ πολιτισμὸς θὰ ἦτο ἀδύνατος, ἦτο γνωστή πρὸ χιλιάδων ἐτῶν. Δύναται τις νὰ ἴδῃ ταύτην παντοχού, εἰς τὰ μουσεῖα, ὡς ποτήριον, ἀγγεῖον, εἶδη ἐξ ὕψις διάφορα. Ἑβραϊκὰ, Αἰγυπτιακὰ, Ἑλληνικὰ, Ῥωμαϊκὰ, τελειότητος καὶ λεπτότητος ἐξόχου, μεγαλοπρεπῶς ἐριδωχρωματισθέντα διὰ τῆς παρελεύσεως τῶν κίωνων.

Πάντες ἔχομεν παρατηρήσει εἰς τὰς προθήκας τῶν φαρμακείων σφαιρὰς ὑάλινους πλήρεις ὕδατος κεχρωματισμένοι αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσιν εἰς αὐτοὺς ὡς ἐπιγραφαί. Αὗται αἱ σφαιρὰς χρονολογοῦνται ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, χωρὶς οὐδεὶς νὰ δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τοῦτο. 424 ἔτη πρὸ Χριστοῦ ὁ Ἀριστοφάνης ὁμιλεῖ περὶ τούτων

καὶ προτείνει ἀστερευόμενος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ αὐτοῦ «αἱ Νεφέλαι» τὸ ἐπόμενον μέσον διὰ νὰ μὴ πληρῶνῃ τις τὰ χρέη του. «Λάβετε ἀνὰ χεῖρας, λέγει, τὴν διαφρῆν σφαιρῶν, τὴν ὁποῖαν ἔχουσιν οἱ φαρμακοπῶλαι, ἔπειτα θέσατε αὐτὴν πρὸ τοῦ ἡλίου εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τοῦ κλητηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητήρος, γεγραμμένου ἐπὶ κηροῦ. Τὸ πᾶν θὰ διαλυθῇ καὶ τὸ χρέος σας θὰ ἐξαφανισθῇ.

Αὗται αἱ σφαιρὰς αἱ ὑάλιναι, ἐχρησίμευσαν εἰς τὸ νὰ ἀνάπτωσι πῦρ, συγκεντροῦσιν τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας εἰς τὴν ἐστίν των. Τοῦτο ἀκόμη γίνεται καὶ σήμερον. Δὲν εἶνε πολὺς χρόνος ἀφ' οὔτου ἐναρκῆς πυρκαϊῆς ἐγένετο εἰς τι φαρμακείον προκληθεῖσα ἕκ τινος τῶν σφαιρικῶν τούτων ἀγγείων. καὶ μάλιστα ἡμεῖς αὐτοὶ εἶδομεν μετὰ τῶν ἄλλων ἐγκλύματα γινόμενα τὸ παρελθὸν θέρος ἐπὶ τοῦ καλύμματος βιβλίου τινὸς λησμονηθέντος ἐκεῖ.

Αἱ σφαιρὰς αὗται αἱ ὑάλιναι ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῶσι λοιπὸν καὶ ὡς φακοί.

Εἰς τὰ ερείπια τῆς Νινευτὸς ἀνεκαλύφθη λίθος κρυστάλλινος πολύτιμος ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κουρκίων, ἐξάγωνος, ἐπιπεδόκοιλος, διατηρούμενος νῦν εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον. Ἡ ἐπιπεδος ἐπιφάνειά του εἶνε μίξ των συνήθων μορφῶν τοῦ κρυστάλλου τούτου, καὶ εἶνε ἐλαφρῶς στιλπνὴ διὰ τῆς προστρίψεως ἢ ἐπιφάνειαν ἢ κοίλην ἐσχηματίσθη ὑπὸ τινος λιθογλύπτου, ἢ διὰ τινος ἄλλου τρόπου. Ἐχρησίμευσεν οὗτος ὡς κόσμημα ἀσσυριακόν, καίτοι θὰ ἠδύνατο τελείως νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ὡς φακός, ἀναμφιβόλως ὁμως δὲν ἦτο οὗτος ὁ προορισμὸς του.

Ἐκτὸς διηγήσεων τινῶν τῶν ὑπαινωσίων αἱ συγ-

γραφείς ανεπαρκώς πληροφορημένοι ἐγένοντο ἀπλῶς ἢ ἄν τούτων, τὰ ὄργανα τὰ ὀπτικά δὲν ἦσαν γνωστὰ εἰς τοὺς ἀρχαίους. Ἐννοῦ τὴν διόπτραν καὶ τὸ τηλεσκόπιον. Αἱ ιδιότητες ὅμως τῶν μεγεθυντικῶν κατόπτρων ἦσαν γνωσταί. Ὁ Πλάτων διηγεῖται περὶ τούτου εἰς τὸν Τίμαιον, ὁ Εὐκλείδης, ὁ Ἀρχιμήδης ὁ Ἡρόν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Ἀρτεμίδωρος τῆς Πάρου καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἐδῶσαν τὴν θεωρίαν ταύτην. Ὁ Σενέκας ἐπίσης κάμνει μνείαν εἰς τὰ φυσικὰ αὐτοῦ ζητήματα. Γνωρίζομεν ἄλλως τε, ὅτι ὁ Νέρων ὅστις ἦτο μύωψ παρετήρει τὰς μάχας τῶν μονομαχοῦντων διὰ μέσου σμαράγδου τινός. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν πολυτίμων τούτων λίθων εἶνε κυρτοὶ, δὲν εἶνε ἀπίθανον, παρὰ τὰ σχόλια τινῶν λογίων, ὁ σμαράγδος οὗτος νὰ ἐχρῆσθαι ὡς διόπτρα εἰς τὸν περίφημον αὐτοκράτορα.

Οἱ κοῖλοι καὶ οἱ κυρτοὶ φακοὶ εἶχον χρησιμοποιοῦν κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα πρὸς κανονισμὸν τῆς δράσεως τῶν μυώπων καὶ πρεσβυτῶν. Κατὰ τὸ ἔτος 1270 ὁ Roger Bacon ἔγραψε σύγγραμμά τι, ἀφιερῶθέν μάλιστα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Πάπαν Κλήμεντα τὸν IV, εἰς τὸ ὁποῖον περιεγράφοντο αἱ ιδιότητες τῶν φακῶν συνδυαζομένων μάλιστα εἰς διόπτρας. Δὲν φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι ὁ μέγας οὗτος ἐρευνητὴς εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος διόπτραν τινὰ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1558 ὁ ἐκ Νεαπόλεως Ἰωάννης Βαπτιστῆς Porta, ἔγραψεν εἰς τὸ σύγγραμμά αὐτοῦ «Magia naturalis» τὰ ἑξῆς: «Δύναται τις μετὰ φακοῦ ἐκ κρυστάλλου νὰ ἴδῃ πλησίον τὰ ἀπομεμακρυσμένα ἀντικείμενα. Οἱ κοῖλοι φακοὶ ἐπιτρέπουσι νὰ ἴδῃ τις λίαν σαφῶς τὰ ἀπομεμακρυσμένα ἀντικείμενα, οἱ κυρτοὶ δὲ τὰ ἀντικείμενα πλησιάζοντα. Ἐκεῖνος ὅστις θὰ κατορθώσῃ νὰ συνδυάσῃ τούτους τοὺς φακοὺς θὰ ἀνακαλύψῃ μυστήριον οὐχὶ μικροῦ ἐνδιαφέροντος.» Δὲν τὸ ἔκαμεν ὅμως αὐτός. Ἀφῆκε τὴν φροντίδα ταύτην εἰς δύο παῖδας, εἰς τὰ τέκνα τοῦ Lippershey ὀπτικοῦ, τὰ ὁποῖα μετὰ τῶν ἐτῶν 1605 καὶ 1608, ἔλαβον εἰς τὰ ἐργαστήρια τοῦ πατρὸς των ἕνα φακὸν κυρτὸν διόπτρας πρεσβύωπος καὶ ἕνα φακὸν μύωπος, καὶ χάριν διασκευάσεως, ὅπως τυχαίως, παρετήρησαν τὴν κορυφὴν κωδονοστασίας διὰ

μέσου τῶν δύο τούτων φακῶν κορυμμένων εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἀπ' ἀλλήλων. Εἶδον τὴν κορυφὴν ταύτην πλησιάζουσαν καὶ ἐξέβαλεν κραυγὰς χαρᾶς, αἰτινες εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ πατρὸς των, ὁ ὁποῖος ἐπανελάβε τὸ πείραμά των θέσας τοὺς φακοὺς ἐπὶ σανίδος τινος καὶ ἔπειτα στερεώσας αὐτοὺς εἰς τὰ ἄκρα δύο σωλήνων, ἐκ τῶν ὁποῶν ὁ εἰς εἰσῆρχετο ἐντὸς τοῦ ἄλλου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ διόπτρα εἶχεν ἀνακαλυφθῆ. Ὅ,τι οἱ σοφοὶ Roger Bacon καὶ Ἰωάν. Βαπτιστῆς Porta δὲν εἶχον ἀνακαλύψει, ἡ τύχη ἤρχετο νὰ φέρῃ εἰς φῶς. Διήλθον προσκαύσαντες τὴν ἀλήθειαν χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνωρίσωσι, διότι εἶνε σπάνιον νὰ φανῇ αὕτη γυμνή, τούναντίον γενικῶς αὕτη εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον περιτετυλιγμένη ὑπὸ καλυμμάτων, ἕτινα τὴν κρύπτουσιν ἐπιμελῶς. Δὲν εἶνε οὐχ ἥττον ὀλιγώτερον παράδοξον νὰ σκεφθῆ τις ὅτι οἱ ὀπτικοὶ εἶχον ἐπὶ τριακόσια καὶ πλέον ἔτη φακοὺς κοίλους καὶ κυρτοὺς ἐντὸς τῶν χειρῶν των, χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ διακρίνωσι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀπτικοῦ συνδυασμοῦ των.

Οὕτω ὁ ἀληθὴς ἐφευρέτης τοῦ θυμασιωτέρου καὶ εὐφροστερέρου τῶν ὀργάνων μένει ἄγνωστος. Ὑπάρχει σύγγραμμά σπανιότατον τυπωθὲν εἰς τὴν Hague κατὰ τὸ 1655 ἐπιγραφόμενον «Περὶ τοῦ ἀληθοῦς ἐφευρέτου τοῦ τηλεσκοπίου» γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Πέτρου Borel, συμβούλου τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ τακτικοῦ ἱατροῦ. Ὁ συγγραφεὺς ἀποδίδει τὴν ἐφεύρεσιν εἰς τὸν Ζηχαρίαν Jansen κατὰ τὸ ἔτος 1590 καὶ εἰς τὸν Ἰωάν. Lippershey ὡς «δεύτερον ἐφευρέτην». Εἶνε δύσκολον ὅμως νὰ παραδεχθῆ τις τὴν γνώμην ταύτην. Ἡ ἀνακάλυψις δὲν ἐγένετο γνωστὴ παρὰ τὸ 1608 μετὰ τὴν αἴτησιν τοῦ Lippershey τῆς 4 Ὀκτωβρίου 1608 εἰς τὰς ἀρχάς. Παρὰ τοὺς πολιτικούς λόγους οἱ ὁποῖοι συνέβαλλον εἰς τὸ νὰ τηρηθῆ μυστικὴ (διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς φυσικῶς, παρὰ πῶς θὰ τὴν ἐφαρμόσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου), εἶνε δύσκολον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν αὕτη νὰ γείνη ἄγνωστος ἐπὶ 18 ἔτη. Τὸ πιθανώτερον ἡμῶς εἶνε νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αὕτη ἔλαβε χώραν μετὰ τῶν ἐτῶν 1605 καὶ 1608.

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1609 ἡ μικρὰ Ὀλλανδικὴ διόπτρα ἐπωλεῖτο εἰς Παρισίους.

Κατὰ τὸν ἐπόμενον Μάιον ὁ Γαλιλαῖος, καθηγητὴς εἰς Πάδουαν, ἤκουσε νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτῆς, ἰδίως εἰς μίαν ἐπιστολὴν ληφθεῖσαν ἐκ Παρισίων, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε νὰ λάβῃ ἐκεῖθεν μίαν.

Γνωρίζει ὅμως ἐκ περιγραφῶν, ὅτι αὕτη ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα φακὸν κυρτὸν καὶ ἕνα κοῖλον ἠνωμένους δι' ἑνὸς σωλήνος, ἠγόρασε τοὺς φακοὺς τούτους εἰς Βενετίαν, κατασκευάσεν ὁ ἴδιος διόπτραν, ἀνάλογον πρὸς τὴν Ὀλλανδικήν.

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου τοῦ 1609 ἐξέπληξε τὴν Βενετίαν δεικνύων ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ θόλου τοῦ τὰ ἀπομεμακρυσμένα ἀνάκτορα, τὰ πέριξ κωδονοστασίας, τὰς λέμβους φευγούσας διὰ μέσου τῶν λιμνοθαλασσῶν, τὰ εἰσερχόμενα ἢ ἐξερχόμενα πρόσωπα ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Murano. Ἡ διόπτρα αὕτη εἶχεν ὡς ἀντικειμενικὸν φακὸν 40 χιλ. διαμέτρου, καὶ ὡς προσοφθάλμιον κατὰ τι μικρότερον. Τὸ μῆκος τῆς ἦτο 50 ἐκ. περίπου, καὶ ἐμεγέθυνε τρεῖς φορές κατὰ διάμετρον, προσεγγίζουσα ἄμα τρεῖς φορές, δεικνύουσα τούτεστι εἰς 330 μέτρων περίπου ἀπόστασιν, ὅτι εὕρισκετο παραμακρικῶς εἰς ἀπόστασιν χιλιομέτρου.

Ὁ περίφημος ἀστρονόμος ἀφιερῶθη ἔκτοτε μετὰ πάθος εἰς τὴν κατασκευὴν διοπτρῶν προωρισμένων διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἡ γειννίασις τῶν ὑελοποιεῖων τοῦ Murano, ἐγένετο εἰς αὐτὸν πρόξενος μεγίστης ὀφελείας. Διαδοχικῶς ἔλαβε μεγεθύνσεις κατόπιν 4,7,15, 20 καὶ 30 φορές κατὰ διάμετρον, τούτεστι 16, 49, 225, 400, καὶ 900 κατ' ἐπιφάνειαν. Δια-

τηροῦσι μετ' εὐλαβεῖς θρησκευτικῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Φλωρεντίας, πολλοὺς φακοὺς κατασκευασθέντας ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου καὶ δύο τῶν ὀργάνων ἐκείνων τῶν ἀποθνατισθέντων διὰ τῶν ἀνακαλύψεων των. Τὰ εἶχον ἐντὸς τῶν χειρῶν μου κατὰ τὰ ἐγκλίμα τῶν ἀστεροσκοπείου τῆς Φλωρεντίας ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Γαλιλαίου τὸ 1872. Ἐκτοτε τὰ ἐποποθέτησαν ἐντὸς εἰδικῆς ἀποθήκης. Ἐχουσι μῆκος ἀκριβῶς 129 καὶ 97 ἐκ. Ἡ διάμετρος τῶν ἀντικειμενικῶν φακῶν των εἶνε 38 35 χιλ. καὶ 5 μεγεθύνσεις εἶνε 20 καὶ 15 φορές.

Τῇ βοήθειᾳ τῶν ὀργάνων τούτων, ὁ μάργος τῆς προσόδου ἀνεκάλυψε τοὺς δορυφόρους τοῦ Διὸς, τὰ ὄρη τῆς Σελήνης, τοὺς ἀστέρας τοῦ Γαλαξίου, τὰς φάσεις τῆς Ἀφροδίτης, καὶ μετερρύθμισεν ἐν γένει τὴν Ἀστρονομίαν. Πολλοὶ ἄλλοι φακοὶ, ἰδίως ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐμεγέθυνον 30: κατασκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον αὐτῶν ἐχάθη ἢ ἐθράυσθη. Ἀλλὰ ἀπὸ τριακοσίων ἐτῶν καὶ ἐντεῦθεν ἡ ὀπτικὴ τέχνη ἔκαμε προόδους ἀξιοθαυμάστους. Τὸ μεγαλύτερον δὲ τηλεσκόπιον εἶνε σήμερον, τὸ εὕρισκόμενον εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Verkes τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀντικειμενικὸς εἶνε ἑνὸς μέτρου, ἡ ἐστιακὴ δὲ ἀπόστασις 19 μέτρων. Ὅποις καταπληκτικὴ διαφορά!

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα διὰ τῶν ὀργάνων τούτων περὶ πρὸς τὸ ἀπειρον. Χαιρετίσωμεν ὅθεν τὴν ἀίδιον ἀνακάλυψιν χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ γήνη ἀνθρωπότης ἐτέθη βαθυηδὸν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ.

CAMILLE FLAMMARION

ΑΠΑΤΗΛΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ουδείς ἐμάντευε τὴν πραγματικὴν αἰτίαν, ἢ ὅποια ἠνάγκασε τὴν Μαρίαν Καλαῖ νὰ μείνῃ ἀνύπανδρος. Ὅλοι οἱ γνωστοὶ τῆς ἡρώτων ἀλλήλους τί νὰ συνέβῃ εἰς αὐτὴν τὴν νέαν, τώρα γεροντοκόρην πλέον, διὰ νὰ μὴν ἀποφασίσῃ καὶ αὐτὴ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα ὄλων τῶν γυναικῶν. Ἡ συνήθης ἀφορμὴ εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις εἶναι, ἢ ἡ ἔλλειψις περιουσίας, ἢ ἡ μεγάλη ἀσχημιά ἢ ὁ ἀτυχῆς ἔρωσ· αὐτὰ ὁμοῦς ὅλα ἀπεκλείοντο διὰ τὴν Μαρίαν, διότι καὶ πλουσιωτάτη ἦτο καὶ νόστιμη, οὐδέποτε δὲ ἐφάνη ἐρωτευμένη. Ἐφέρετο πρὸς ὄλους μὲ τὴν αὐτὴν φιλοφροσύνην καὶ ἀπλότητα, χωρὶς ποτὲ νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὰν διάκρισιν ἢ συμπάθειαν εἰς οὐδένα ἐκ τῶν νέων, τοὺς ὁποίους συνανεστρέφετο. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς τὴν ἀπελπισίαν τῆς, ἀφοῦ κατ' ἐπιφάνειαν ἦτο πάντοτε εὐθυμος; Τὰ δάκρυά τῆς ἔρρεον μόνον κατὰ τὰς νύκτας, τὰς πλείστας τῶν ὁποίων διήρχετο ἀγρυπνοῦσα, καὶ τότε φυσικὰ οὐδεὶς τὴν ἐβλεπεν· ὅταν δὲ τὴν ἡμέραν εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, ἦτο παραπολὺ ὑπερήφανος διὰ νὰ δείξῃ τί ἠσθάνετο. Τὴν ὠχρότητα τῆς καὶ τὴν κούρασιν τοῦ προσώπου τῆς ἐνόμιζον ὅλοι φυσικὴν, ἀφοῦ ἐγνώριζε τὸσον καλά νὰ προσποιῆται τὴν εὐτυχῆ καὶ τὴν ἀδιάφορον. Οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἐλάτρευον (ἦτο τὸ μόνον τέκνον των) καὶ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τὴν ὑπανδρεύσουν, αὕτη ὁμοῦς ἀπῆντα πάντοτε εἰς τὰς προτροπάς των μετὰ τόνου μὴ ἐπιδεχομένου ἀντίρρησης, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἔκαμνε γάμον ἀνευ ἔρωτος, ἐπειδὴ δὲ ὁ ἔρωσ δὲν ἤρχετο, ἔμενε ἀνύπανδρος 30 τὶς ἡδῆ.

Ὁ ἔρωσ δὲν ἤρχετο κατ' ἐπιφάνειαν δηλαδὴ, διότι ἔρωσ κρυφὸς τὴν ἐθασάνιζε. Μεταξὺ τῶν νέων τοὺς ὁποίους συνανεστρέφετο ἀπὸ τῆς νεαρᾶς τῆς ἡλικίας ἦτο καὶ παιδικὸς τῆς φίλος Παῦλος Βενῆς καλούμενος. Ὅταν ἐγένετο αὕτη εἰκοσαέτις καὶ ὁ

Παῦλος εἰκοσὶν ἐξ ἐτῶν τῆς, λέγει ἡμέραν τινά :

— Ὅταν ἀποφασίσῃς, Μαρία, νὰ ὑπανδρευθῆς θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐρίνεσο γυναικά μου, γιατί σὲ ἐκτιμῶ πολὺ καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς ἀντίρρησης, μὲ γνωρίζεις ἀρκετὰ, ὥστε νὰ εἶσαι βεβαία, ὅτι δὲν θὰ κακοπεράσῃς μαζί μου.

Ἡ Μαρία μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ διὰ τὸν Παῦλον ἰδιαιτέραν κλίτιν· τὸ ὕφος δὲ μετὰ τοῦ ὁποίου τῆς ἔκαμνε τὴν πρότασιν ἦτο τὸσον ἀδιάφορον καὶ ψυχρὸν, ὥστε βεβαίως δὲν ἦτο κατάλληλον νὰ τὴν ἐλκύσῃ. Τοῦ ἀπῆντησε λοιπὸν εἰλικρινῶς ὅτι δὲν θὰ ἐγένετο ποτὲ σύζυγός του, διότι δὲν ἠσθάνετο δι' αὐτὸν ἔρωτα ἀλλὰ μόνον ἀδελφικὴν ἀγάπην. Ὁ Παῦλος ἀντὶ νὰ δυσαρεστηθῆ εἶπεν ἀφελέστατα, « Ἐχεις δίκαιον, Μαρία, μόνον ἀπὸ ἔρωτα πρέπει κανεὶς νὰ παντρευθῆται ». Συγχρόνως δὲ ἐφάνη ὡς νὰ ἀπηλλάγη ἀπὸ ἠθικόν τι βάρος· θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐθεώρει καθήκον του αὐτὴν τὴν πρότασιν καὶ ὅτι τώρα ἡὐχαριστεῖτο ἐκπληρώσας αὐτό. Ἡ ψυχολογικὴ αὕτη κατάστασις τοῦ νέου, δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς Μαρίας, ἢ ὅποια ἠσθάνετο μικρὸν πείσμα δι' αὐτό. Μετὰ τινὰ καιρὸν, ἢ Μαρία παρετήρησεν, ὅτι ὁ Παῦλος ἐγένετο πολὺ νευρικός· ἐνίοτε ἦτο ἀπότομος συχνὰ εἶρων, ὅτε μὲν εὐθυμος εἰς τὸ ἄκρον, ἄλλοτε δὲ πάλιν ἄθυμος καὶ πείσμων· κατὰ τὰς ὥρας ταύτας ἔλεγε πολλὰς κακίας κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος ὀλοκλήρου, πολλοὺς δὲ πειρακτικὸς λόγους εἰς τὴν Μαρίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἤρесе πολὺ αὐτὴ ἢ μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρός του. Ἡ πρῶν ἡρεμία καὶ ἀδιαφορία του εἰς ὅλα τὸν ἐκούραζον, ἐν ᾧ τὸ ὕφος του αὐτὸ τὸ σαρκαστικὸν καὶ εὐερέθιστον τὸν καθίστα ἐξυπνότερον καὶ ἐλκυστικώτερον. Ἦρχισε νὰ νομίζῃ, ὅτι ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωσ του καὶ ἡ ἀρνήσις τῆς εἰς τὸ νὰ

γένῃ σύζυγός του, ἦσαν ἡ ἀφορμὴ τῆς νευρικότητός του· μετ' ἀπορίας δὲ ἀπεκάλυπτεν, ὅτι ἡ σκέψις αὕτη τῆς ἦτο λίαν εὐάρεστος. Ὅτε λοιπὸν ἡμέραν τινὰ φίλη τῆς, τῇ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὁ Παῦλος ἦτο τρελλὸς μὲ τινὰ ὑπανδρὸν κυρίαν, ἢ ὅποια ἀνθίστατο εἰς τὸν ἔρωτά του, παρ' ὀλίγον ἐλιποθύμει. Ὅτε ἠσθάνετο ὅτι ὄχι μόνον ὁ Παῦλος δὲν τῆς ἦτο ἀδιάφορος, ὁλλ' ὅτι τὸν ἠγάπα παραφόρως, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ. Ἡ φρικτὴ ζηλοτυπία, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασε, τῆς ἠνοῖξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀφύπνησε τὸ μέχρι τοῦδε ὑπνώττον πάθος τῆς. Ἦτο ὁμοῦς ἀργὰ πλέον καὶ αὐτὸ τὴν ἔκαμνε νὰ νὰ λυσοῦν ἐκ πείσματος. Γιατί νὰ μὴν ἀγαπήσῃ αὐτὴν μὲ αὐτὸ τὸ πάθος; Ἐκτοτε ἡ ζωὴ τῆς κατέστη μαρτύριον, ἔπασχε δεινῶς, πρὸ πάντων διότι ἠναγκαζέτο νὰ τὸν βλέπῃ νὰ μειδιᾷ ὡς πρὶν καὶ νὰ φαίνεται πρὸς αὐτὸν ἀδιάφορος. Συχνὰ ὁμοῦς, χωρὶς νὰ θέλῃ, καθίστατο καὶ αὕτη τώρα σαρκαστικὴ, πολλάκις δὲ τὸν ἐπειράζε μετὰ δριμύτητος, κατόπιν ὁμοῦς ἐκλείετο εἰς τὸ δωματίον τῆς καὶ ἔκλαιεν ὡς παράφρων, δάκνουσα τὰς χεῖράς τῆς ἐξ ὀργῆς. « Τὴν ἐζή-

τησε ναί, τῆς ἐπρότεινε νὰ τὸν ὑπανδρευθῆ, ἀλλὰ πῶς; μὲ τρόπον παγετώδη, ὡς νὰ τῆς ἔλεγεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀρνηθῆ· τῆς εἶπεν ὅτι τὴν ἐκτιμᾷ· τί νὰ τὴν κάμῃ τὴν ἐκτίμησίν του, τὸν ἔρωτά του, ἤθελε τώρα τὸν τρελλὸν, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο οὗτος δι' ἄλλην γυναῖκα. — Αὐτὸν τὸν πυρετώδη βίον διῆγε τώρα πρὸ δεκαετίας περίπου, ἐνῶ ὁ Παῦλος ἐζῆ εὐτυχῆς ἀγαπιῶν καὶ ἀγαπώμενος. Ἀφ' ὅτου ἡ φίλη του ἐνέδωκεν εἰς αὐτὸν, δὲν ἦτο πλέον τὸσον νευρικός. Τὸ πάθος τῆς Μαρίας δὲν ἐμάντευσε, τὴν ἐνόμιζε καὶ οὗτος ὡς οἱ ἄλλοι ψυχρὰν καὶ μὴ δυναμένην νὰ ἀγαπήσῃ!! Κρίνει συνήθως ὁ κόσμος τὸσον ἐπιπολαίως! Τὴν εὐθυμίαν νομίζει πάντοτε πραγματικὴν καὶ δὲν ἐννοεῖ πόσον συχνὰ ἀπὸ τὰ χεῖλη ἀντὶ λυγμῶν ἐξέρχεται γέλωσ! Αὐτὸ συνέβαινε τώρα ἀκριβῶς εἰς τὴν δυστυχῆ Μαρίαν, τῆς ὁποίας τὴν φαινομενικὴν εὐτυχίαν ὅλοι ἐζήλευον καὶ ἦτις ἐζῆσε καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου τῆς ἀνύπανδρος, αἰτιωμένη ἑαυτὴν, διότι δὲν ἠδυνήθη, ὡς τὸσαι ἄλλαι, νὰ λησμονήσῃ, ἀλλ' ἔμενε πιστὴ εἰς τὸν πρῶτον ἔρωτά τῆς.

ΑΓΓΙΩ Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΥ

[Άρθρον του Όργανολόγου κ. Ν. Πάτση]

Επειδή μέγας και πάλιν ἐγένετο λόγος περί του μεταλλείου «Χάλααρ», τούτου ἐνεκεν ἐπίκαιρον ἐτι ἐθεώρησα τὴν δημοσίευσιν τῶν κατωτέρω γραμμῶν.

Ἡ Ἑλληνική Κυβέρνησις οἰκειοποιηθεῖσα διὰ νόμου τὸ μεταλλεῖον «Χάλαρα» δὲν ἐπραξέ τι νέον ἐν τοῖς μεταλλευτικοῖς χρονικοῖς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν. Ἡ Ὀλλανδία διὰ τῆς οἰκειοποιήσεως πλείστων ὄσων μεταλλείων κασιτέρων καὶ ἐτέρων μετάλλων, κατώρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐαυτῇ μέγα ἐτήσιον εἰσόδημα, χωρὶς ἐνδοεῖται νὰ καταφύγῃ εἰς πλειοδοτικὰ δημοπρασία, αἱ ὁποῖαι συνήθως ἀπορροφῶσιν μεγάλα ποσά. Ἡ Γερμανική Κυβέρνησις ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰς ἐργασίας τοῦ συνδικάτου τῶν καλιουρυχείων τῆς ἐπαρχίας Ἄνω-βέρου, ἠγόρασεν ἀντὶ 100 ἑκατομμυρίων τὸ καλιουρυχεῖον τοῦ Φινεβούργου παρὰ τὸ Goslar κείμενον. Ἐπίσης ἡ αὐτὴ Κυβέρνησις ἐκήρυξε ἐθνικὴν ἰδιοκτησίαν πλείστας ὄσας ἀνθρακοφόρους ἐκτάσεις ἐν Βεεφαλία καὶ Σιλεσία. Τὰ σκανδιναυικὰ τέλος κράτη, ὄχι μόνον ἐθεώρησαν ἐθνικὸν πλοῦτον πλείστα ὄσα σιδηρορυχεῖα, ἀλλὰ συγχρόνως ἀπηγόρευσαν καὶ τὴν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξαγωγὴν ἀνεξαιρέτως πάντων τῶν μεταλλευμάτων σιδήρου, ἅτινα τυχὸν ἐμπεριέχουσιν περισσότερον τοῦ κανονικοῦ φώσφορον, προστατεύουσα οὕτω, ὄχι μόνον τὴν βιομηχανίαν τῶν χημικῶν λιπασμάτων, ἀλλὰ συγχρόνως ἐξασφαλίζοντα διὰ τοῦ νόμου τούτου τὴν ἐφθνήν αὐτῶν εἰς τὴν γεωργίαν προσφορὰν.

Δυστυχῶς δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ ἐπισκεφθῶμεν ἡμεῖς τὸ μεταλλεῖον «Χάλαρη» ὅπως οὕτω δυνηθῶμεν νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα, ἀκριβῶς τὸ ποσὸν ὅπερ θὰ στοιχίσῃ κατὰ τύπον ἢ ἐξώρυξιν τοῦ μεταλλεύματος καὶ τέλος μὲ ποῖον κατὰ προσέγγισιν ποσὸν εἶνε δυνατὴ ἡ ἔρευνα αὐτοῦ καὶ δι' αὐτῆς ἢ ἐξασφάλισιν ἐκ τῶν προτέρων ὠρισμένης ἐξ

αὐτῶν ποιότητος. Ὅπως ὅμως καὶ ἐὰν ἐχῇ ἢ ὑπόθεσις αὕτη καὶ ἐκ τῶν ἐκάστοτε ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσις δημοσιευθέντων, πειθόμεθα ὅτι πρόκειται περὶ μεταλλεύματος, μεγάλης ποσότητος καὶ καλῆς ποιότητος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καὶ πλησίον τῆς θαλάσσης κειμένου καὶ ἐν γένει περὶ μεταλλεύματος, ὅπερ λόγῳ τῆς τοπογραφικῆς αὐτοῦ θέσεως ἀφ' ἐνός καὶ τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ πλούτου ἀφ' ἐτέρου, ἐξασφαλίζει ἐφθνήν καὶ εὐκόλον ἐκμετάλλευσιν. Δὲν βλέπομεν λοιπὸν διὰ τινὰ λόγον ζητεῖ ἡ Ἑλληνική Κυβέρνησις νὸ ἐκμισθῶσθαι τὸ ἐν λόγῳ μεταλλεῖον, μέλλουσα οὕτω σημαντικῶς νὰ ζημιωθῇ. Δυνατὸν εἶνε νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσιν γενομένη ὑπὸ ἰδιωτικῆς τινος ἐταιρίας θὰ ἐστοιχίζεν ὀλιγώτερον ἢ ἐὰν αὕτη ἐγένετο ὑπὸ τοῦ δημοσίου εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην βεβαίως οὐδὲν δύναται τις ν' ἀντεῖπῃ. Δὲν πρέπει ὅμως ἐν ταύτῳ νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἰδιώτης ἐνοικιαστὴς τοῦ μεταλλείου Χαλάρων, μὲ πόσον ἐπαχθεῖς ὄρους οὐς τὸ δημοσίον ζητεῖ νὰ θέσῃ αὐτῷ διὰ τῆς πλειοδοτικῆς δημοπρασίας, ὅτι, λέγω, δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ ἀσωτεύσῃ τὸ μεταλλεῖον, καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ πλουσιωτέρου καὶ εὐκολώτερου δυναμένου νὰ ἐξωρυχθῇ μεταλλεύματος, ζημιῶν οὕτω μεγάλως τὸ δημοσίον.

Ἡ Κυβέρνησις ποτὲ Θεοτόκη, ἔδαπάνησε διὰ τὴν ἀνεύρεσιν ὑδάτων ἐν τῷ Θριασίῳ πεδίῳ (δι' ἐπιχειρήσιν δηλαδὴ ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Μητσοπούλου εἰς ἀποτυχίαν καταδικασθεῖσαν) περίπου 500,000 δραχμῶν, εἰ μὴ περισσότερας, ἀνευ ἀποτελέσματος· διατὶ δὲ ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις διστάζει νὰ καταθέσῃ τὸ πολὺ 400 περίπου χιλ. δραχμῶν, διὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται δι' ἴδιν λογαριασμὸν τὸ ἐν λόγῳ μεταλλεῖον, εὐρισκομένη ἄλλως τε πρὸ μιᾶς κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον θετικῆς ἐπιχειρήσεως, δι' ἣν κατέχει ἤδη καὶ εἰδικὴν ὑπη-

ρεσίαν, μέλλουσα οὕτω ν' ἀπολαύσῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ἐξ αὐτοῦ κέρδος;

Κατωτέρω παραθέτομεν πίνακα τῆς μέσης τιμῆς τῶν μεταλλευμάτων σιδήρου κατὰ τὴν παρελθούσαν πενταετίαν, ὅπως οὕτω δυνηθῇ πᾶς τις νὰ κρίνῃ περίπου περὶ τοῦ ὡς ἐγγίστα τῷ δημοσίῳ προσπορισθσομένου κέρδει, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων ἐξορύξεως, διαλογῆς καὶ μεταφορᾶς αὐτοῦ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.

Ἡ ἀκριβὴς ἐκτίμησις τῆς ἀξίας τῶν μεταλλευμάτων σιδήρου καὶ μαγγανιομοιοῦς σιδήρου μόνον ἐπὶ τῆς βάσει ἀκριβῶν ἀναλύσεων εἶνε δυνατὴ. Ἀναφέρομεν δὲ τοὺς κατωτέρω ἀριθμοὺς ἵνα δώσωμεν γενικὴν τινὰ ἰδέαν τῆς ἀξίας τῶν ἐν λόγῳ μεταλλευμάτων ἐν τῇ γερμανικῇ ἀγορᾷ, ὅπου, μέσῳ Ὀλλανδίας, πωλοῦνται τὰ περισσότερα ἐκ τῶν ἑλληνικῶν τοιοῦτων.

Τὰ ἐν Ruhrhafen (ἐν Βερφαλία) πωλούμενα σκανδιναυικὰ σιδηρομεταλλεύματα τιμῶνται τὰ 1000 χιλ. γραμ. ὡς ἐξῆς:

Σιδηρομεταλλεύματα πλούσια εἰς φώσφορον: Βάσις 60 ο/ο σιδήρος καὶ 1 ο/ο φώσφορος 18—22 Mark. Πρὸς δὲ πρὸς 40 Pfg δι' ἐκάστην μονάδα σιδήρου πρὸς 60 ο/ο, καὶ πρὸς 1 Mark. δι' ἐκάστην μονάδα φωσφόρου πρὸς 1 ο/ο.

Σιδηρομεταλλεύματα ἐμπεριέχοντα τ' ὀλιγώτερον 2 1/2 ο/ο φώσφορον. Βάσις 60 ο/ο σιδήρος καὶ 1 ο/ο φώσφορος 18—22 Mark. Ἐτι δὲ πρὸς 40 Pfg. δι' ἐκάστην μονάδα σιδήρου πρὸς 60 ο/ο, καὶ πρὸς 2 Mark δι' ἐκάστην μονάδα φωσφόρου πρὸς 1 ο/ο.

Σιδηρομεταλλεύματα μὲ maximum εἰς φώσφορον 3)4 ο/ο. Βάσις 60 ο/ο σιδήρος 18—22 Mark καὶ πρὸς 40 Pfg δι' ἐκάστην μονάδα σιδήρου πρὸς 56 ο/ο. Ἄνευ οὐδεμιᾶς κλίμακος διὰ τὸν φώσφορον.

Προκειμένου τέλος περὶ ἀνθρακικῶν σιδηρομεταλλευμάτων, ἡ περιεκτικότης αὐτοῦ εἰς σίδηρον δύναται διὰ φρύξεως σημαντικῶς ν' αὐξηθῇ. Ὁ διὰ τῆς φρύξεως ἐπιτυγχάνομενος ἐμπλουτισμὸς τοῦ ἀνθρακικοῦ μεταλλεύματος εἰς σίδηρον, δίδεται κατὰ προσέγγισιν ἐὰν πολλαπλασιασθῇ ὁ ἀριθμὸς ὁ δεικνύων τὴν μέσσην περιεκτικότητα τοῦ ἀνθρ. μεταλλεύματος εἰς σίδηρον, ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν 1,4. Διὰ τῆς φρύξεως ἐλαττώνει ἐτι τὸ βάρος τοῦ μεταλλεύματος καὶ συνεπῶς μετ' αὐτοῦ καὶ τὰ ἐξόδα τῆς μεταφορᾶς. Ὁ οἶκος Krupp δίδει διὰ τοῦ κυρίου Kruschc τὸν ἐξῆς πίνακα τῶν ὑπ' αὐτοῦ φρυχθέντων ἀνθρακικῶν σιδηρομεταλλευμάτων.

Μεταλλεύματα εἰσαχθέντα εἰς τὴν κάμινον εἰς τόνν.

Ἔτ.	1903—4	1904—5	1905—6
	190.330	164.758	195.012

Καταναλωθὲν κῶκ εἰς τόννους			
	7.362	6.304	7.811

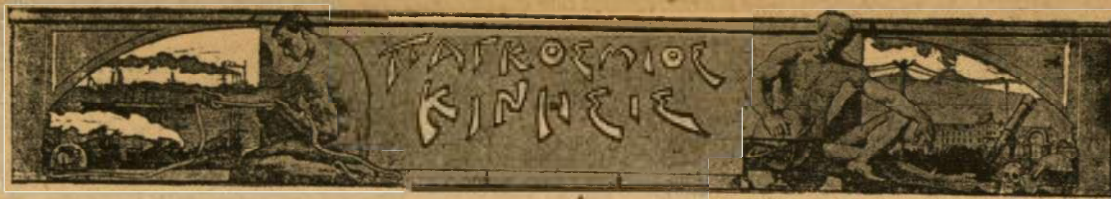
Ἔτ.	1903—4	1904—5	1905—6
	146.687	126.726	150.592

Ἡμερομίσθια φρύξεως εἰς Mark			
	33.349	28.714	34.521

Τὸ καταναλωθὲν κῶκ ἀνέρχεται κατὰ μέσον ὄρον εἰς 3,9 ο/ο.

Ν. ΠΑΤΣΗΣ
Όργανεῖα Μπαλιὰ-Μαντέμ
(Μικρᾶς Ἀσίας)

ΑΙ ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ (Παρίσιοι). — Ὁ Τζάμπεϋ ἦτο υἱὸς ἐνὸς παντοπώλου ἐκ Νάστης. Δεκαεπταετῆς κατέλιπε τὴν γενέτειραν, ἵνα μεταβῇ εἰς Παρισίους ὅπου ἤρχισε κερδίζων ὀλίγα χρήματα ζωγραφίζων μικρογραφίας ἐπὶ κυτίων. Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους χάρις εἰς τὰς πολλὰς γνωριμίας ἃς ἀπέκτησεν ὑπεισέδυσεν εἰς τὴν Ἀδλὴν ὅπου μετ' ὀλίγον ἐθριάμβευσε. Ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις. Ὁ Τζάμπεϋ ζωγραφίζει τοὺς πληρεξουσίου, εἶτα δὲ συνδέεται μετὰ τῆς δεσποινίδος Μπωχαρναὶ καὶ ὅταν αὕτη ἐγένετο κυρία Βοναπάρτου εἰσήχθη εἰς τὴν Μαλμαϊζὸν ὅπου ἐγένετο ὁ «χαϊδευμένος» κυριῶν καὶ κυριῶν. Ἐπὶ τῆς Ναπολεοντείου Αὐτοκρατορίας αὐτὸς διευθύνει πᾶσαν τελετὴν καὶ γίνεται ὁ διακοσμητὴς τῆς Ὀπερας. Καὶ ὅμως ἐξηκολούθει νὰ ζωγραφίζῃ μικρογραφίας κατὰ ἑκατοντάδας ἐξήρχοντο αἱ προσωπογραφίαι διὰ τὰς ὁποίας ἤριζον αἱ καλλιτέραι κυρίαι τῆς ἐποχῆς. Ὁ Τζάμπεϋ ἔκαμε πρὸ παντὸς τὰς μικρογραφίας ὄλων τῶν τότε ἑστεμμένων.

Η ΑΝΥΨΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

ΑΕΡΟΝΑΥΤΙΚΗ (Παρίσιοι). — Πολλοὶ τρόποι ἐξητάσθησαν μέχρι τοῦδε περὶ τῆς μεθόδου τὴν ὁποίαν πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ ὁ ἀεροναύτης διὰ νὰ καταμετρήσῃ ἐπακριβῶς τὸ ὕψος εἰς τὸ ὅποιον φθάνουν τὰ ἀεροπλάνα. Ἡ ἀπλοστέρα ἀλλὰ καὶ ὡς ἤμισα ἀκριβῆς εἶνε ἡ τοποθέτησις αἰχμαλώτων μικρῶν ἀεροστάτων. Γεωμετρικὸν σύστημα εἶνε ἀκριβέστερον. Ἡ χρῆσις βαρομετρικῶν δεικτῶν δὲν ἔδωκε καλὰ ἀποτελέσματα διότι οἱ κλονισμοὶ τοῦ κινητήρος τῶν ἀεροπλάνων καὶ οἱ βρόντοι τῶν ἀεροπλάνων κατὰ τὴν προσεδάφισιν, ἐπηρεάζουν ὑπερμέτρως τὰ λεπτὰ ταῦτα ὄργανα.

Ἡ καλλιτέρα μέθοδος συνίσταται εἰς τὴν καταμέτρησιν τῆς γωνίας τοῦ τρόπου τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τρία σημεῖα μὴ κείμενα ἐπὶ εὐθείας

[Ἐπιστῆμαι — Γράμματα — Τέχναι]

γραμμῆς καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ ὕψους τοῦ τριέδρου τούτου. Ἡ καταμέτρησις αὕτη εἶνε ἐφικτὴ διὰ μακρῶν ὑπολογισμῶν καὶ τῇ βοήθειᾳ τῆς τριγωνομετρίας. Ἄλλ' εἶνε ἀκριβεστάτη.

Η ΜΟΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ 2 ΚΟΣΜΩΝ (Παρίσιοι). — Ὑπὲρ τοῦ συστήματος τῆς εἰς κελία ἀπομονώσεως τῶν καταδικῶν εὐρίσκειται ὁ Ἐρρίκος Τολῶ. Ἡ ἀπὸ μακροῦ ἤδη σχηματισθεῖσα πεποιθὴσις αὕτη ἐνισχύθη κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψίν του εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ-Λαβαίν. Ἐκεῖ ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἀντιθέτως πρὸς τὰς προβλέψεις πάντων, οὔτε ἐπιθυμίας, οὔτε παραφροσύνας ἐσημειώθησαν καὶ ὅτι ἐλάχιστοι σχετικῶς ἠτυοκίονησαν.

Τὸ κελίον κατ' αὐτὸν, παρουσιάζει τὸ μέγα πλεονέκτημα ὅτι ὑπάρχει μεγαλειότερος σεβασμὸς παρὰ ταῖς κοινοβιαῖς φυλακὰς τῆς ἀτομικότητος καὶ τῆς εὐδαισησίας τῶν καταδικῶν. Μεμονωμένοι οἱ καταδικοὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιδειχθῶσιν ὡς παλληκαράδες ἢ κακοποιοὶ, οἱ μὲν πρὸς τοὺς δὲ, ἀφιέμενοι δ' ἕκαστος εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ χαρακτήρα κλίνει μᾶλλον πρὸς τὴν βελτίωσιν. Ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ αἱ δυσχέρειαι τῆς πειθαρχίας εἶνε μᾶλλον περιορισμέναι, αἱ σχέσεις δεσμοφυλάκων καὶ δεσμοτῶν εἶνε μᾶλλον ἀνθρωπινῆς.

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΪΨΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ (Παρίσιοι). — Τὸ ἐπικίνδυνον καὶ ἀνησυχαστικὸν φαινόμενον τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν ἀγρῶν ἀπασχολεῖ τὴν Γερμανίαν, ὅπως ἀπησχόλησε τοὺς Γάλλους διὰ τὴν χώραν αὐτῶν. Ἐν τούτοις, κατὰ τὸν Γεώργιον Μπλονδὲλ, προκαλεῖ εἰς Γερμανίαν ὀλιγωτέρας διαμαρτυρίας παρὰ ἐν Γαλλίᾳ, διότι ἀναγνωρίζεται αὐτόθι ὅτι ἡ σχετικὴ μείωσις τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν εἶνε φυσικὸν ἐπακολούθημα τῆς οικονομικῆς ἐξελίξεως τῶν

συγχρόνων κοινωνιῶν. Ἄφ' ἑτέρου διακρίνεται καλῶς ἡ αἰτία τῆς ἐξελίξεως ταύτης, ἢ μᾶλλον αἱ αἰτίαι αἵτινες εἶνε ἡ ἀνάπτυξις τῶν μηχανικῶν συστημάτων, τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας καὶ ὁ τόπος. Καὶ οἱ Γερμανοὶ προσπαθοῦσι νὰ θεραπεύσωσι τὸ κακὸν χάρις εἰς τὴν ἐξ ἀποστάσεως παραγωγὴν κινητηρίου δυνάμεως κατορθώθη ἡ ἐγκατάστασις πλείστων ὄσων ἐργοστασίων εἰς τὴν ὑπαιθρον χώραν ὑπεβοηθήθη μὲν γὰρ ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἀγροτικῶν συνεταιρισμῶν καὶ τέλος διεσπάρη πανταχοῦ ἡ ἀγροτικὴ βιομηχανία.

Ο ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ

«ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ» (Βερολίνοι). — Ἀπὸ τῶν γαλλοπρωσικῶν πολέμων τοῦ 1871 μέχρι τοῦ 1905 ὁ πληθυσμὸς τῆς Γερμανίας ἠῤῥησε κατὰ 48 000. Ἡ ἀποδημία δὲ τῶν Γερμανῶν ἐλαττοῦται πάντοτε· τῷ 1891 ἦτο 2 1/2 ἐπὶ χιλίων· τῷ 1908 ἦτο ἐν τρίτον. ἐπὶ χιλίων! Ἡ καλλιτέρα γερμανικὴ ἀποικία ἡ τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς ἐνῶ εὐρίσκειται ἀπὸ 26 ἐτῶν εἰς τὴν γερμανικὴν κατοχὴν ἐν τούτοις περιλαμβάνει μόλις 6.710 γερμανοὺς συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ὑπαλλήλων. Καὶ ὅμως κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ ὀλικὸς πληθυσμὸς τῆς Γερμανίας ἠῤῥησε κατὰ 18 ἑκατομμύρια. Τὸ κακὸν ἔγκειται κατὰ τὸν Ποσαδόφσκη ὅτι ὁ καταμερισμὸς τοῦ πληθυσμοῦ τούτου κλίνει πρὸς τὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα. Ἐνῶ δὲ εἰς τὸ Βέλγιον ἀναλογοῦν 7 ἀνδρωποὶ εἰς ἑκάστην οἰκίαν· εἰς τὰς βιομηχανικὰς πόλεις τῆς Γερμανίας ἀριθμοῦνται 22. Τὸ περίεργον τέλος εἶνε ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῶν ἀστικῶν περιοχῶν εἶνε μεγαλειότερος τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν.

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΡΟΤΣΙΛΔ

«ΒΟΡΡΑΣ ΚΑΙ ΝΟΤΟΣ» (Βερολίνοι). — Ὅταν αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ὅτι ὁ οἶκος τῶν ἀδελφῶν Ρότσειλδ τῶν Παρισίων ἐδήλου ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ἐργάζηται ἐπὶ τῇ βάσει κεφαλαίου 50 ἑκατομμ., πολλοὶ δὲ ἐσυλλογίσθησαν αὐτοὺς τοὺς ἀτυχεῖς καὶ παμπόχους Ρότσειλδ. Τὴν δὴλῶσιν ταύτην ἔκαμεν ὁ ἐν λόγῳ οἶκος ὅπως πολλοὶ ἄλλοι, ἀκριβῶς διὰ νὰ κανονίσῃ τὴν θέσιν του ἀπέναντι τοῦ φόρου

τοῦ εισοδήματος καὶ διὰ τὸν φόβον τῆς πληρωμῆς ἄλλων δικαιωμάτων. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὴν πραγματικὴν περιουσίαν τῶν Ρότσειλδ, φαίνεται ὅτι ὁ Τζέιμς Ρότσειλδ ἀποβιώσας τῷ 1869 κατέλειπε πλέον τοῦ δισεκατομμυρίου. Ἐκτοτε ὅμως οἱ κληρονόμοι ἠῤῥησαν τὴν περιουσίαν ταύτην ἥτις πρὸ εικοσαετίας ὑπελογίζετο ὑπὲρ τὰ δύο δισεκατομμύρια. Σήμερον ἡ περιουσία τῶν Ρότσειλδ ἠνωμένη ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ πᾶσαν ἀμερικανικὴν περιουσίαν καὶ τοῦ Κάρνετzu καὶ τοῦ Ροκφέλλερ.

ΑΙ ΙΣΠΑΝΙΔΕΣ ΕΡΓΑΤΡΙΑΙ

«ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ» (Παρίσιοι). — Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὅπως παντοῦ ἄλλως τε ἡ κίνησις ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἀξάνεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, τὸ δὲ ὄραϊον φύλλον ἀρχίζει ἤδη νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς αὐτήν. Εἰς τὴν Μαδρίτην ἰδρῦθη συνδικάτον τῶν ἐργατιδῶν κεντιστριῶν, ραπτριῶν, μωδιστῶν καὶ ἄλλων συναφῶν ἐπαγγελμάτων. Τὰ μέλη ἀναλαμβάνουν τὰς ἐξῆς ὑποχρεώσεις: 1) Νὰ μὴ ἐργάζονται οὐδὲ ν' ἀναγκάζουν ἄλλους νὰ ἐργάζονται τὴν Κυριακὴν καὶ τὰς Μεγάλας ἑορτάς. 2) Ν' ἀπέχουν πᾶσαν νυκτερινὴν ἐργασίαν ἐκτὸς ἂν αὕτη ἐπέγει... Διὰ νὰ ἐργασθοῦν ὅμως τὴν νύκτα ὀφείλουν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν Πρόεδρον ἢ τὴν Γράμματέα καὶ νὰ λάβῃ τὴν παρ' αὐτῶν ἀπαιτουμένην ἄδειαν. 3) Νὰ μὴ ἐπιτρέπουν τὴν εἰς τὰ ἐργαστήρια ἢ τὰ καταστήματα προσβολὴν τῶν ἡθῶν καὶ νὰ γνωρίζουν ὅτι πᾶσα ἐργάτις ἥτις ἤθελε παραβῆ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους, θὰ διαγράφεται ἀμειλίκτως.

Ἐν γένει ὁ κανονισμὸς τοῦ συνδικάτου τούτου εἶνε εἰλικρινῆς καὶ συντηρητικὸς, οὐδεμίαν δ' ἔχει οὐδὲ δύναται νὰ ἔχη σχέσιν μὲ τὰ συνδικάτα τὰ χαρακτηριζόμενα διὰ τὰς σοσιαλιστικὰς τῶν ἰδέας.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΣ

«ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ» (Παρίσιοι). — Ἐπὶ τῆς Ὑπατείας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας εἰς τὸ Παρισινὸν χρηματιστήριον ὑπῆρχον πολλοὶ οἵτινες ἐπαίζον ὑποτιμῶντες τὰ χρεώγραφα. Ὁ Ναπολέων ὅστις ἔβλεπε τοὺς χρηματιστὰς τούτους μὲ κακὸν ὄμμα, διότι, ἡ ὑπο

τίμησις τῶν χρωματιστικῶν δὲν προσέθετεν αἰγλιν εἰς τὴν κυβερνήσιν του, καὶ ἐξερεθίζομενος ἀπὸ ἄλλους χρωματιστὰς οἵτινες εἶχον χάσει μεγάλη ποσὰ ἕνεκα τῆς ὑποτιμήσεως, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ. Καὶ ἔλαβε μὲν ἀστυνομικὰ τινα μέτρα, ἀλλὰ ταῦτο ἀπέτυχον. Τότε ἀπεφάσισε νὰ μεταβληθῆ εἰς χρωματιστὴν καὶ νὰ καταπολεμήσῃ τοὺς ὑποτιμητὰς μὲ τὰ ἴδια των ὄπλα. Πρὸς τοῦτο διέταξε τὸν Μολλιὰν νὰ παῖξῃ εἰς τὴν ὑπερτίμησιν. Ἡ πρώτη μεγάλη χρωματιστικὴ μάχη ἐδόθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1803. Ὁ Βοναπάρτης εἶχε γράφει εἰς τὸν Μολλιὰν :

«Χρησιμοποίησε αἴθριον 4 ἑκατομμύρια διὰ νὰ ὑποστηρίξῃς τὰ χρωμάτα τοῦ δανείου τῶν 500 καὶ τὸ ἴδιον ποσὸν καθημερινῶς ἐφ' ὅσον χρειάζεσαι διὰ νὰ συγκρατήσῃς εἰς τὴν ἴδιαν τιμὴν».

Σκοπὸς ἦτο νὰ παραμείνῃ ἡ τιμὴ τῶν 60 φρ. Ὁ Μολλιὰν τὸ κατώρθωσε μὲν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ὁ μόνος ἀγοραστὴς ἐδαπάνησεν εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν 7 1/2 ἑκατομμύρια φρ. Τὴν ἐπομένην ὁμοῦ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐκδίκησιν τῶν ὑποτιμητῶν. Καὶ τὰ χρωμάτα ἔπεσαν εἰς τὰ 59 φρ. τὴν δὲ μειωμένην εἰς 57,50. Ἡ ἀποτυχία ἦτο πλήρης. Ἡ ἀπόπειρα ἐστοίχισεν ἐν ὅλῳ 11 ἑκατομμύρια φράγκα.

ΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΙΗΣΟΥ

«ΒΟΡΕΙΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ» (Ν. Υόρκη). — Οἱ Ἰσραηλίται ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐτροποποίησαν τὴν στάσιν αὐτῶν ἀπέναντι

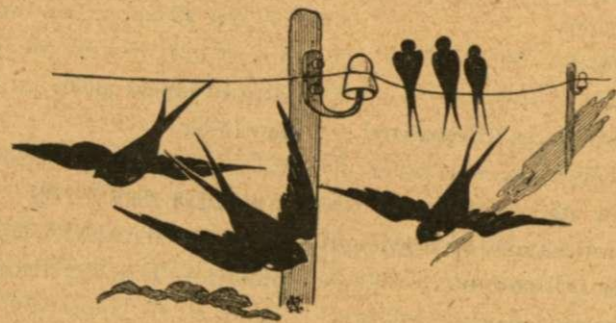
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: Χωρὶς ν' ἀναγνωρίζουν αὐτὸν ὡς Χριστὸν ἢ Μεσσίαν, ἀναγνωρίζουν ἐν αὐτῷ τὸν διάδοχον τῶν προφητῶν αὐτῶν. Ὁ καθηγητὴς Ἰσίδωρος Σίγγερ παρατηρεῖ τὴν μετατροπὴν ταύτην καὶ προσθέτει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πείραν: «Ὅταν ἦμην παῖς, γράφει, δηλαδὴ πρὸ 34 ἢ 35 ἐτῶν, ἐὰν εἰς τὴν γενέτειράν του ὁ πατήρ μου ἢ ἄλλο τι μέλος τῆς Συναγωγῆς ἤκουε προφερόμενον ἀπ' ἄμβωνος τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ θὰ διεμαρτύρητο μετ' ἀγανακτήσεως καὶ θὰ ἐγκατέλειπε τὴν Χάβραν, ὃ δὲ ραββῖνος θὰ ὑπέβαλε βεβαίως τὴν παραίτησίν του. Σήμερον δὲν εἶνε σπάνιον, εἰς πολλὰς συναγωγὰς ν' ἀκούονται κηρύγματα ὅπου νὰ ψάλλονται ἔπαινοι τῷ Ἰησοῦ».

Τῷ 1899 τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ δόκτωρ I. X. Φούγη ἀρχετοὶ Ἰσραηλίται θεολόγοι, ἱστορικοὶ καὶ φιλόσοφοι τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν παρεκλήθησαν νὰ γνωματεύσουν ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως τῶν ὁμοθρήσκων των ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἰησοῦν. Ὁ δόκτωρ Κόλχερ ἀποκρινόμενος εἰς τὸ ζήτημα ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὑπῆρξε πρότυπον εὐλαβείας ἐγκατεργασίας, ταπεινοφροσύνης καὶ ὅτι διὰ τοὺς Ἰσραηλίτας τῆς σήμερον ἀπετέλει τὸ ἰδεώδες τοῦ ἀπαραμίλλου ψυχικοῦ κάλλους.

Ὁ Μὰξ Νορδάου ἐγραψε:

«Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε ψυχὴ ἐκ τῆς ψυχῆς μας, σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς μας».

Ὁ Θεόδωρος Ράινκχ βλέπει εἰς αὐτὸν τὸν συνεχίσαντα τοὺς παλαιοὺς προφήτας, τὴν αὐτὴν ἔχει καὶ ὁ Ζακώβ.

Η ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

[Φαγητά, Γλυκύσματα, Ἐπιδόρπια]

Καλαμαράκια γεμιστά.

Παίρνουμεν 10 καλαμαράκια καὶ τὰ καθαρίζομεν. Κόττομεν ψιλὸ κρομμῦδι το βάζομεν εἰς κατσαρόλα μὲ λάδι καὶ τὸ ἀνακατώνομεν διὰ νὰ κοκκινήσῃ. Κόττομεν ἐπίσης ὀλίγη φρέσκη ντομάτα ψιλὴ χωρὶς δέρμα καὶ σπόρους τὴν ρίπτομεν καὶ ἀνακατώνομεν νὰ ψηθῆ ὀλίγον μαζῆ μὲ τὰ κρομμύδια. Βίζομεν κητόπιν μέσα ὀλίγο ρύζι, ψυλὸ μαϊζανὸ, ἄλας, πιπέρι καὶ κανέλα. Τ' ἀφίνομεν νὰ ψηθοῦν καὶ ρίπτομεν μέσα τὰ πόδια τῶν καλαμαριῶν φιλοκομμένα, καὶ μὲ τὸ γέμισμα αὐτὸ γεμίζομεν τὰ καλαμαράκια τὰ βάζομεν εἰς τὴν κατσαρόλα βάζομεν μέσα ὀλίγον λάδι, ζωμὸν ἑνὸς λεμονιοῦ, τοποθετοῦμεν τὴν κατσαρόλα εἰς τὸν φούρνον ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας διὰ νὰ ψηθοῦν καὶ τὰ σερβίρομεν εἰς πιάτον μαζῆ μὲ τὸ λάδι των.

Μίδια εἰς τὴν κατσαρόλα

Ἄφου καθαρίσωμεν καὶ πλύνωμεν εἰς πολλὰ νερὰ τὰ μύδια τὰ βάζομεν εἰς τὴν φωτιὰ μέσα εἰς μίαν κατσαρόλα, καὶ ἅμα ἀρχίσουν ν' ἀνοίγουν, βγάζομεν τὰ ὀστράκιά των. Κατόπιν τὰ βγάζομεν ὅπου τὴν κατσαρόλα εἰς τὴν ὁποίαν βάζομεν 4 κρομμύδια, καρότα, φρεσκοκομμένα, δύο σκελίδικα σκόρδο, πιπέρι, γάρυφαλλα, μαϊζανὸ, θυμάρι καὶ δάφνη. Προσθέτομεν ἕνα ποτήρι κρασί καὶ βάζομεν εἰς τὴν σάλτσα ἄφου βράσῃ ἕνα κομμάτι βούτυρο δουλεμμένο μὲ ἄλεϋρι. Ξαναβάζομεν τὰ μύδια εἰς τὴν κατσαρόλα διὰ νὰ ψηθοῦν καὶ ἅμα ψηθοῦν προσφέρομεν.

Ραγοῦ ἀπὸ φυλαῖς φέταις ἀστακοῦ μὲ ἄσπρη σάλτσα

Παίρνουμεν ἕνα καλὸ ἀστακὸ καὶ ἄφου τὸν βράσωμεν τὸν ἀφίνομεν νὰ κρυώσῃ καὶ μετὰ ταῦτα τὸν τὸν παστρεύομεν. Κόττομεν τὸ κρέας του εἰς λεπταῖς φέταις τὰς ὁποίας ρίπτομεν μέσα εἰς ζεστὴ ἄσπρη σάλτσα. Ζεσταίνομεν κατόπιν ὀλίγον αὐτὸν καὶ μεταχειρίζομεθα.

Στρεϊδία τηγανιτά

Ἄφου ἀνοίξωμεν τὰ στρεϊδία, βάζομεν ἄλας καὶ πιπέρι καὶ τὰ θέτομεν νὰ στραγγίσουν εἰς ἕνα τρυπητὸ, κατόπιν δὲ τὰ ξαπλώνομεν ἐπάνω εἰς μίαν πετσέτα διὰ νὰ χύσουν καλὰ τὸ νερὸ των. Τὰ βάζομεν ἔπειτα μέσα εἰς ἄλεϋρι καὶ τὰ τηγανίζομεν μὲ λάδι ἢ μὲ βούτυρο.

Ἄγκινύραι εἰς τὴν σχάραν.

Παίρνουμεν τὰς ἀγκινάρας καὶ ἄφου τὰς μισοψήσωμεν, βγάζομεν τὸ ἐσωτερικόν των καὶ βάζομεν ὀλίγον μαϊζανὸ, μανιτάρια (ἂν θέλωμεν) καὶ κρομμύδια φιλοκομμένα, μίαν χουλιαριὰ λάδι, πιπέρι, καὶ τριμμένο ψωμί. Τοποθετοῦμεν αὐτὰς εἰς τὴν σχάραν καὶ τὰς προσφέρομεν ζεστάς.

Κοτόπουλα κροκέταις.

Λιώνουμεν εἰς μίαν κατσαρόλαν ἕνα καλὸ κομμάτι βούτυρο, προσθέτομεν μαϊζανὸ καὶ (ἂν θέλωμεν) κομμένα μανιτάρια 2 κουταλιὰς ἄλεϋρι, ἄλας, πιπέρι καὶ μοσχοκάρυδο, ἀφίνομεν αὐτὰ νὰ τσιγαρισθοῦν καὶ τὰ βρέχομεν μὲ ζωμὸν. Κόττομεν τὸ κρέας τοῦ πουλερικοῦ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶνε ψημένο ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν καὶ βάζομεν τὰ κομμάτια μέσα εἰς τὴν σάλτσα τ' ἀφίνομεν νὰ κρυώσουν, καὶ τὰ κάμνωμεν βώλους, τοὺς ὁποίους τυλίγομεν μὲ τριμμένο ψωμί, τοὺς θέτομεν μέσα εἰς κτυπημένα αὐγά καὶ ἐκ δευτέρου τοὺς τυλίγομεν εἰς τριμμένο ψωμί. Τηγανίζομεν τὰ κροκέτα ὥστε νὰ λάβουν καλὸ χρῶμα καὶ τὰ σερβίρομεν μὲ μίαν γαρνιτούραν ἀπὸ τηγανισμένον μαϊζανὸ.

Μπουρέκια ἀπὸ κρέμα

Παίρνουμεν τρία φύλλα πάστα τοῦ ζαχαροπλαστείου καὶ ρίπτομεν μὲ ἕνα καθαρὸ κινέλο εἰς ὅλα τὰ μέρη ὀλίγας σιαγόνας βουτύρου. Διπλώνομεν αὐτὴν κατόπιν εἰς τρία κατὰ μῆκος, προσθέτομεν διὰ κάθε μπουρεκάκι μίαν κουταλιὰ κρέμας γάλακτος, τὰ τυλίγομεν στογγυλά. Πατοῦμεν τὰς ἀκρας ὀλίγον μὲ τὸ χέρι διπλώνοντες διὰ νὰ μὴ χυθῆ ἡ κρέμα, τὰ βάζομεν κατόπιν εἰς τὸ ταψὶ καὶ ρίπτομεν μὲ ἕνα κινέλο ὀλίγο βούτυρο ἀπ' ἐπάνω τὰ θέτομεν δὲ εἰς φούρνον φροντίζοντες νὰ βάλωμεν ἀπ' ἐπάνω μίαν κόλλα χαρτί νὰ μὴ καοῦν.

Ἄμα ψηθοῦν τὰ βουτούμεν εἰς σιρόκι καὶ προσφέρομεν.

Κομπόστα

Παίρνουμεν 100 δρ. δαμάσκηνα, 100 δρ. μῆλα, 100 δρ. ἀχλάδια, βάζομεν 100 δρ. νερὸ καὶ 50 δρ. ζάχαριν, προσθέτοντες κανέλλαν καὶ γάρυφαλλα. Τὰ βάζομεν νὰ βράσουν χωρὶς νὰ ζέσουν πολὺ καὶ ἔχομεν μίαν ὠραιότητα κομπόστα.

Μηρός ἀρνίου

Παίρνομεν ἕνα μῆρὸν ἀρνίου τὸν θέτομεν εἰς μίαν κατσαρόλαν προσθέτομεν 10 κόκκους πιπέρι ἀρκετὴν κανέλλαν (ἂν θέλομεν) 1 ποτῆρι κρασί. Κλείνομεν μὲ ὀλίγον ζυμᾶρι ὀλόγουρα τὸ κάλυμμα τῆς κατσαρόλας εἰς πολὺ σιγανὴν φωτιὰν καὶ ἀφίνομεν νὰ σιγοψηθῇ. Ἄμα ἐννοήσωμεν ὅτι εἶνε ἔτοιμον, τὸ καταιδάρομεν καὶ τὸ κόπομεν εἰς τεμάχια καὶ τὸ σερβίρομεν. Ἐὰν θέλομεν, μὲ μιὰ σαλάτα ὀλόγουρα μὲ μαρούλια φιλοκομμένα καὶ ἀλατισμένα καὶ τηγανισμέναις πατάταις εἰς σχῆμα λουκουμάδων.

Μπακαλιάρος μὲ γαρνιτούραν

Ἄφου ψήσωμεν καλὰ εἰς τὸ νερὸν καὶ στραγγίσωμεν τὸν μπακαλιάρο, βάζομεν εἰς τὴν βάσιν τοῦ πιάτου ἢ τῆς κατσαρόλας κρομμύδια, ὀλίγον

σκόρδον, μαϊδανὸν, πιπέρι, φέτες λεμονιοῦ, ὅλα αὐτὰ φιλοκομμένα καὶ δύο κωχλιάρια καλοῦ ἔλαιου. Ἐκεῖ ἐπάνω θέτομεν τὸν μπακαλιάρον καὶ ἀπὸ ἐπάνω τὴν ἰδίαν πάλιν γαρνιτούραν. Τὸ βάζομεν εἰς σιγανὴν φωτιὰν νὰ γείνη κόκκινος καὶ τὸ σερβίρομεν.

Ἄσπρη σάλτσα (Μπεςαμέλ).

Θέτομεν εἰς μίαν κατσαρόλαν 110 δρ. βουτύρου, διάφορα χόρτα κομμένα εἰς φέτας. Ἄφου τὰ ἀφήσωμεν ὀλίγον ἐπὶ τῆς πυρᾶς προσθέτομεν 100 δρ. ἀλεύρου καλοῦ, καὶ ἐνῶ ἀνακατώνομεν χύνομεν καὶ ζεστὸ γάλα ἕως 1)2 ὀκᾶ. Βάζομεν ἄλας, πιπέρι. Τὸ βάζομεν ἐπὶ 1)4 τῆς ὥρας εἰς πολὺ σιγανὴν θωτιὰν καὶ μετὰ ταῦτα τὰ περνοῦμεν ὅλα ἀπὸ μίαν φανέλλαν. Τὴν σάλτσαν αὐτὴν τὴν μεταχειρίζομεθα εἰς διάφορα φαγητὰ.

ΤΟ ΚΑΛΥΝΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Διὰ τὰς ρυτίδας

Φαίνεται ὅτι εἶναι ἀποικελεσματικὸν κατὰ τῶν ρυτίδων τὸ ἐξῆς φάρμακον :

Tanis	10 grammes
D' alun	10 grammes
Amidon	60 grammee

Ἀναλύσατε αὐτὰς τὰς τρεῖς οὐσίας ἐντὸς γλυκερίνης καὶ ὑπείτα προστρίβετε κάθε ἐσπέραν ἐλαφρῶν τὰς ρυτίδας διὰ τοῦ μίγματος αὐτοῦ ὅπερ ἀφίετε ὅλην τὴν νύκτα.

Δοκιμάσετε ὅσαι ἔχετε ρυτίδας καὶ ὄρεξιν νὰ κοιμᾶσθε μὲ τοιοῦτον ἐπίστρωμα ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅπως δὴ ποτε λέγουσιν ὅτι εἶνε θαυματουργὸν τὸ φάρμακον.

Διὰ τὰς βλεφαρίδας

Ἰπάρχει μία τάξις κυριῶν αἰ ὁποῖαι εἶτε δὲν ἔχουσιν ἐπαρκῶς ἀνεπτυγμένας τὰς βλεφαρίδας εἶτε λόγῳ τῶν χορευτικῶν διανυκτερεύσεων ἢ τῆς νυκτερινῆς ἀναγνώσεως καὶ ἐργασίας ἔχουν ἐρυθρὰς τὰς βλεφαρίδας των. Ἰπάρχει φάρμακον διὰ τοῦ ὁποίου ἐντὸς μηνὸς κατ' ἀνώτατον ὅρον ὄχι μόνον ἀποκτῶνται αἰ ὠραιότεραι τῶν βλεφαρίδων, ἀλλὰ πρὸς τούτοις φεύγει καὶ πᾶτα ἐρυθρότης.

Ἐκάστην ἐσπέραν πρὸ τῆς καταλλίσεως ἐπαλείφομεν ἐλαφρῶς τὰς ρίζας τῶν βλεφαρίδων, ὄχι τὰ βλεφάρια, διὰ καθαρᾶς βαζελίνης. Τὴν πρῶταν

πλένομεν διὰ χλιαροῦ ὕδατος μὲ μικρὰν δόσιν βορικοῦ ὀξέος τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ φάρμακον εἶνε ἀποτελεσματικώτατον.

Ἐναντίον τῶν ἐξανθημάτων

Μετὰ πυρετὸν ἢ συνεκεία συνάγχης ἐμφανίζονται μικρὰ ἐξανθήματα ὡς δοθηνάρια.

Ἴδου μία συνταγὴ πρὸς θεραπείαν :

Dermatol	3 grammes
Vaseline	15 grammes

Διὰ τὴν κόμην

Συνιστᾶται ὡς ἰδιαίτερος συντελεστικὴ τῆς ἀναπτύξεως τῆς κόμης καὶ τῆς ἀνακλάσεως τῶν τριχῶν ἡ ἐξῆς συνταγὴ.

Coutron tres pur	4 grammes
hili de ricin	5 grammee
Cloroforme	10 grammes
Benjoin	8 »

Ἀναλύσατε πάντα ταῦτα ἐντὸς ἡμισείας λίτρας οἰνοπνεύματος καὶ προσθέσατε ἔπειτα ἀκόμη ἡμισίαν λίτραν. Τρεῖς ἐντριβαὶ καθ' ἑβδομάδα διὰ τὴν κόμην ἀρκοῦν.

Διὰ τοὺς ὀδόντας

Μία ἀπὸ καὶ μᾶλλον ἐπιτυχεῖς σκευασίας διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν ὀδόντων εἶνε ἡ ἐπιτυγχανομένη διὰ τῆς ἐξῆς συνταγῆς :

Perborate desoute	10 grammes
Acibe citreque	5 »
Carbonate de chaux	100 »
Essence de menthe	20 gouttes

Τὴν συνταγὴν ταύτην ἐκτελεῖτε εἰς τὸ φαρμακεῖον, εἶνε ἡγγυημένης ὠφελιμότητος.